Printre principalele țări care folosesc energia geotermică (sub formele menționate) la încălzit se numără : Islanda (unde se atinge un procent foarte ridicat de 60 la sută din totalul locuințelor), Franța, Noua Zeelandă, Japonia, Ungaria, S.U.A., U.R.S.S., Chile. Dintre țările producătoare de electricitate din surse geotermice pot fi menționate S.U.A., Italia, Noua Zeelandă, Mexic, Japonia.

Perspectivele valorificării energiei geotermice sînt legate de depășirea actualei faze în exploatarea acesteia, trecîndu-se la folosirea, pe cale artificială, a căldurii adîncurilor. Foarte interesant este proiectul — deja aplicat, dar pe scară restrînsă — al pompării apei la mari adîncimi, de unde aceasta ar ieși sub forma unor vapori încălziți la sute de grade, ce ar putea fi utilizați la producerea energiei electrice. Temperatura crește odată cu adîncimea — în general cu un grad Celsius la fiecare 30 m.

Energia apei mărilor și oceanelor. Potențialul energetic al apei mărilor și oceanelor — sub diversele sale forme — este imens, dar posibilitățile de valorificare a acestuia nu sînt, deocamdată, pe deplin conturate, neputîndu-li-se ca atare evalua, cît de cît, dimensiunile. Sub termenul generic menționat, sînt grupate, de fapt, cîteva forme de energie, din surse distincte : a valurilor ; a mareelor (sau maremotrică) ; a curenților marini ; a diferențelor de temperatură între straturile de adîncime și cele de suprafață (sau mareotermică). Apa mărilor și oceanelor poate fi considerată și o resursă energetică în măsura în care ea poate folosi ca „materie primă" pentru obținerea hidrogenului (un combustibil avînd calități deosebite) sau în măsura în care din ea se poate extrage deuteriul (element de bază al reacției termonucleare).

În ce privește energia mareotermică, principiul de valorificare este următorul : hidrocarburi ușoare cu punct de fierbere scăzut circulă în conducte între straturile de la suprafață (calde) și straturile mai adînci (reci) ; datorită punctului lor de fierbere scăzut, ele pot ajunge ca, la nivelul temperaturilor straturilor de apă de la suprafață, să execute un lucru util (să pună de pildă în mișcare o turbină) ; ele sînt apoi răcite la nivelul apelor din adîncuri și ciclul se reia. Aplicațiile practice ale energiei mareotermice sînt oarecum limitate la cîteva bazine marine din zonele calde, neexistînd decît în relativ puține locuri diferențieri importante de temperatură între straturile calde de la suprafață și straturile următoare de la o adîncime nu prea mare.

Dacă în privința exploatării energiei curenților marini cercetările se află în faza proiectelor, în schimb în ce privește energia valurilor s-a făcut un prim pas dincolo de această fază. În Japonia a fost deja realizată o instalație complexă, prevăzută cu mai multe generatoare de electricitate (de 200 kW fiecare), puse în mișcare de turbine cu aer comprimat ; dispozitive speciale „preiau" aerul împins de valuri, îl comprimă și-l împing în turbine (cu alte cuvinte, pe măsură ce nivelul apei crește, aerul este „pompat" în turbine, apoi este eliberat odată cu evoluția descendentă a valurilor).

Într-o fază cu mult mai avansată — a exploatării comerciale, deși încă pe scară restrînsă — este energia maremotrică. Deja există cîteva centrale maremotrice în funcțiune, în curs de construcție sau în faza de proiect, dintre care cea mai mare de la Rance din Franța are o capacitate instalată de 240 MW și dă o producție de electricitate de peste 540 milioane kWh pe an. Mareele constituie o sursă de energie inepuizabilă, furnizată, cu intensități diferite dar în permanență, prin efectul combinat al rotației Pămîntului și forței de atracție a Lunii. Sistemul constă în închiderea estuarului unui rîu sau al unui fluviu printr-un baraj, în așa fel încît să se formeze un bazin de reținere care se umple la flux și se golește la reflux. Aceste mișcări ale apei pun în acțiune turbine și deci rotoare ale unor generatoare de electricitate. Energia maremotrică oferă avantajul că urmărește curba cererii de electricitate, fiind disponibilă în punctele de vîrf ale consumului cotidian (dimineața și seara), precum și, într-o mai mare măsură, iarna. Din punct de vedere tehnic însă, o centrală maremotrică nu poate funcționa decît dacă amplitudinea mareelor este regulată și puternică, de circa 10 m, ceea ce limitează mult amplasamentele favorabile.

Energia eoliană. Cunoscută din cele mai vechi timpuri, energia eoliană — respectiv energia maselor de aer în mișcare în atmosferă — a fost practic abandonată mult timp, datorită posibilităților de utilizare considerate reduse, reintrînd, însă, în atenție în ultimii ani. Diferite proiecte sînt propuse pentru exploatarea cît mai deplină a potențialului energetic al vînturilor și pentru a se contracara inconvenientele legate îndeosebi de diferențierile sensibile în intensitatea acestora. Cele mai multe proiecte vizează folosirea energiei eoliene nu propriu-zis la sol, ci la o înălțime de peste 30 m, la care s-a constatat că potențialul exploatabil este superior în proporție de 40—75 la sută.

În prezent, utilizările energiei eoliene sînt limitate : mori de vînt pentru pomparea apei în sisteme de irigații ; mici centrale eoliene pentru alimentarea cu electricitate a unor zone izolate, greu accesibile (cabane, stații meteo). Există, însă, și cîteva stații cu o putere instalată de peste 1MW. Proiectele cu posibilitățile cele mai mari sînt considerate cele care prevăd construirea de centrale eoliene cu captatori multipli în zone litorale sau chiar pe platforme în largul coastelor (unde vînturile au o mai mare uniformitate). Un asemenea sistem de centrale eoliene a fost propus în Olanda, ele urmînd a fi amplasate pe 50 de platforme în largul litoralului, iar puterea instalată totală putînd ajunge chiar la 500 MW.

Stocajul ca „sursă" de energie și rolul hidrogenului. În contextul trecerii previzibile în viitor, pe o scară mereu mai extinsă, la valorificarea energiei din surse intermitente (energia solară, eoliană, maremotrică, a valurilor) înmagazinarea energiei pentru asigurarea continuității în aprovizionare va deveni o condiție a însăși exploatării acestor forme de energie. Unii viitorologi nu se sfiesc chiar să vorbească despre stocaj ca despre o adevărată „sursă"

ESTIMĂRI ASUPRA PERSPECTIVELOR EXPLOATABILITĂȚII SURSELOR ALTERNATIVE DE ENERGIE

Sursa	Disponibilități	Forme în care este sau urmează a fi utilizată	Momentul intrării în exploatare comercială *	Contribuția viitoare posibilă la acoperirea consumului energetic pe plan mondial
Energia termonucleară (reacția de fuziune)	infinite	energie termică	după anul 2000	mare
		electricitate	după anul 2000	mare
Energia solară	infinite	energie termică	în prezent **	mare
		electricitate	după anul 2000	mare
Energia eoliană	limitate	electricitate	în prezent **	limitată
Energia valurilor	limitate	electricitate	1985	limitată
Energia mareotermică	infinite	electricitate	după anul 2000	limitată
Energia maremotrică	limitate	electricitate	în prezent **	limitată
Energia geotermică	mari	energie termică	în prezent **	limitată
		electricitate	în prezent **	limitată
Hidrogen	infinite	energie termică	după anul 2000	mare
		electricitate	după anul 2000	mare

*** exploatare efectivă (nu experimentală) în sensul unei contribuții în cadrul balanței energetice**

**** se află deja în exploatare (deși nu pe scară largă, astfel încît să conteze realmente în cadrul balanței energetice)**

Sursa : Bulletin hebdomadaire de la Kredietbank, 15 aprilie 1977

de energie. Este vorba, desigur, nu de stocarea unei resurse (petrol, cărbuni, gaze), care înmagazinează în mod natural energie într-o substanță chimică, ci de înmagazinarea energiei captate, provenind dintr-o sursă energetică — respectiv de stocarea energiei termice sau a electricității. Competiția stocării energiei pare că va fi cîștigată de către hidrogen.

Hidrogenul nu este propriu-zis o sursă de energie sau o resursă energetică primară. El constituie însă un „vector" energetic, un mijloc — unii spun ideal — de a o stoca, transporta și folosi. Cu alte cuvinte, se consideră că viitorul va impune hidrogenul, alături de electricitate, ca principală formă de energie secundară utilizabilă. Hidrogenul este practic inepuizabil, găsindu-se în cantități uriașe în apa mărilor și oceanelor. El este nepoluant, poate fi transportat și stocat cu ușurință, fără mari cheltuieli, sub formă de gaz, lichid sau hidruri. Arderea hidrogenului (respectiv combinarea sa cu oxigenul) eliberează energie și lasă ca „reziduu" — apa. Hidrogenul este, deci, un combustibil curat, care poate fi folosit pentru încălzire, pentru producerea de energie electrică sau, pur și simplu, pentru funcționarea motoarelor de automobile. De asemenea, poate fi utilizat pentru sinteza a diferite substanțe chimice. Inconvenientele hidrogenului sînt legate de puterea sa calorică nu prea înaltă, de caracterul său extrem de inflamabil, iar, în prezent, în primul rînd de costul său de producție foarte ridicat. În tehnologiile actuale, hidrogenul se poate obține prin electroliza apei sau prin descompunerea catalitică a gazului metan. Ceea ce pare a fi, însă, o tehnică promițătoare pentru viitor este procesul termochimic, care presupune utilizarea căldurii rezultate din reacțiile nucleare pentru a produce hidrogen din ciclul acidului sulfuric sau din apă.

■

O imagine de ansamblu — sintetizînd evaluările prudente — asupra perspectivelor surselor alternative de energie este prezentată în tabelul din pagina anterioară. Se observă că, în fond, aceste surse urmează a intra în exploatare comercială după anul 2000. Dar — fapt deosebit de important de subliniat — exploatabilitatea comercială (pe scară largă) a acestor surse nu este pusă la îndoială. Semnificația unui asemenea fapt pentru estimarea viitorului energetic al omenirii este cu atît mai mare cu cît printre sursele alternative ce urmează a intra și conta în balanța energetică sînt avute în vedere și sursele practic inepuizabile. Resursele, mai mult sau mai puțin „clasice", cunoscute actualmente, se arată a fi suficiente pentru a acoperi consumul energetic al omenirii cel puțin pînă în anul 2000, în condițiile ritmului previzibil de creștere a acestuia. Răgazul pare a fi, la rîndul său, suficient pentru ca progresul tehnic să-și facă simțite efectele în planul valorificării și trecerii în exploatare comercială a surselor alternative de energie. Aceasta, însă, nu înseamnă cîtuși de puțin că omenirea își poate permite să irosească rezervele și resursele „clasice", cunoscute în momentul de față, respectiv cele pe care, în baza tehnologiilor actuale, poate conta în mod sigur în prezent și încă mult timp în viitor și care nu sînt nici nelimitate și nici supraabundente. Cu atît mai mult cu cît evitarea oricărei irosiri a resurselor este o cerință mai generală a raționalității economice. Gospodărirea cît mai judicioasă a energiei trebuie să constituie o preocupare esențială nu doar ca o eventuală replică la un presupus sau real caracter limitat al resurselor neregenerabile, ci, dincolo de aceasta, ca o exigență a însăși eficienței economice.

dr. Ilie Șerbănescu

PUNCTE DE VEDERE

Trybuna Ludu

VARȘOVIA

FILIPINE. ACCENTE POLITICE ȘI ECONOMICE

„NOUA SOCIETATE" (New Society) — astfel este numită filozofia sau doctrina unei perioade, începute în Filipine, în septembrie 1972. Este vorba aici de o nouă experiență de dezvoltare din „lumea a treia".

În cadrul convorbirilor pe care le-am purtat cu reprezentanți ai cercurilor conducătoare din Manila au fost citate două puncte principale ale programului „New Society" : întărirea autorității puterii de stat — zdruncinată anterior de oligarhie — precum și anumite schimbări social-economice care, bazîndu-se pe modernizarea și dezvoltarea infrastructurii economice, să ducă la o diminuare a inegalității repartiției sociale a venitului național. Un rol destul de mare îl joacă și problemele legate de consolidarea sentimentului demnității și independenței naționale în Filipine.

Întărirea autorității statului s-a exprimat, în primul rînd, prin întărirea autorității prezidențiale. Convocarea recentă a Parlamentului provizoriu, precum și proclamarea trecerii de la sistemul prezidențial la sistemul parlamentar de cabinet nu au dus la o schimbare a stării de lucruri. Președintele Ferdinand Marcos concentrează în mîinile sale funcțiile de președinte, premier și de comandant suprem, iar competențele Parlamentului sînt doar consultative. Anularea stării excepționale este doar un țel, avizat oficial, însă nici unul din interlocutorii mei nu a reușit să stabilească în timp realizarea acestui scop.

Este important de subliniat că s-a făcut încercarea de a se crea un fundament pentru sistemul existent prin partidul de masă „Mișcarea noii societăți", precum și organizația generală a tineretului. O experiență interesantă este și revenirea la tradițiile „Barrangay" existente încă din perioada prehispanică. Este vorba de un fel de comunități teritorial-familiale nu prea mari (în medie circa 200 familii) care se conduc după reguli patriarhale, în majoritatea lor neoficiale. Aceste comunități urmează să devină baza vieții sociale și a administrației de stat. Pînă în prezent au fost create circa 40 000 asemenea comunități.

Toate aceste măsuri au dus la o oarecare stabilitate politică, cu rezerva că este greu de vorbit despre ea în sudul Filipinelor, unde are loc o mișcare armată a minorității musulmane.

În domeniul social-economic, problema primordială rămîne reforma agrară. În timpul „vechii societăți", 95 la sută din populația agrară deținea 5 la sută din terenurile cultivate. Guvernul a proclamat reforma, care este în curs de aplicare ; de aceea este dificil de obținut informații privind amploarea ei. Sînt în schimb accesibile informațiile care reflectă mutațiile înregistrate în participarea păturilor populației la partea din venitul național destinată consumului. A crescut de la 12 la sută la 15 la sută participarea la venit a grupurilor sociale care cîștigă cel mai puțin — ele reprezentînd 45 la sută din populație. A sporit, de asemenea (de la 37 la 38 la sută), participarea celor 10 la sută din locuitori cu veniturile cele mai mari. Jumătate din populație — aflată între aceste două categorii — a pierdut. Aceasta decurge din faptul că îmbunătățirea limitată a nivelului de trai al celui mai sărac grup al societății se face pe seama păturilor mijlocii ; în schimb, pozițiile economice ale oligarhiei mai degrabă se întăresc decît slăbesc.

O realizare neîndoielnică poate fi sesizată în decursul ultimilor șase ani în sfera politicii externe. Unul din diplomații filipinezi, întrebat care consideră a fi noutatea esențială în acest domeniu, a răspuns fără ezitare : „Deschiderea spre țările socialiste". Guvernul Marcos a stabilit contacte cu aceste țări și este interesat în dezvoltarea lor pe mai departe.

Filipinele și-au activizat, de asemenea, relațiile cu țările din Asia de sud-est în

„Maratonul monetar" a marcat un nou episod: convorbirile purtate la Roma de premierul luxemburghez Gaston Thorn. Frecventele contacte dintre conducătorii guvernelor din C.E.E., în ajunul Consiliului vest-european de la Bruxelles, exprimă dificultatea punerii de acord asupra viitorului sistem monetar al „celor nouă". Se vor risipi reticențele italiene ? (în fotografie, *la palatul Chigi, Thorn, împreună cu omologul său italian, Giulio Andreotti, și cu ministrul trezoreriei, Fillippo Maria Pandolfi). Oricum, state cu monedă slabă, ca și state mai mici, nu-și ascund unele temeri față de proiectul monetar al C.E.E.*

cadrul ASEAN, punînd accent pe rolul ce revine acestei alianțe în ce privește ajutorul reciproc în dezvoltarea internă. Noi accente apar, de asemenea, în relațiile cu S.U.A. Este vorba, de exemplu, de o nouă reglementare a statutului bazelor americane, despre care toți interlocutorii mei au vorbit cu multă pasiune și angajare.

Nimeni nu se gîndește la o ruptură cu S.U.A. dar — după cum mi-a spus cineva — „nu poate exista nimic în relațiile noastre cu S.U.A. care să limiteze suveranitatea Filipinelor și nici ceva care să determine apariția unei asemenea limitări".

Actuala conducere filipineză, lansînd programul de dezvoltare a țării — întrucît „Noua societate", în pofida tuturor rezervelor pe care le-ar putea determina metodele și limitările sociale de clasă, este un program de dezvoltare și modernizare a structurilor economice — are în vedere noi accente de politică internă și externă. Elementele politice interne și externe ale programului președintelui Marcos reprezintă un plan ce vizează asigurarea prosperității și stabilității interne și, totodată, un rol mult mai activ Filipinelor în lume.

Frankfurter Allgemeine

FRANȚA ȘI PIAȚA BRAZILIANĂ

DUPĂ CE, în trecutul mai îndepărtat, Franța a încercat, nu o dată, să conteste „drepturile" Portugaliei asupra Braziliei, în ultimele decenii a încetat aproape să mai manifeste interes pentru „Țara Amazoanelor". Generalul de Gaulle, care a efectuat o vizită în această țară în 1964, afirma că ea nu reprezintă un partener valabil. În aceste condiții, Franța și-a îndreptat atenția, în special, asupra Argentinei. Ea a ratat astfel ocazia de a intensifica raporturile cu o țară care, atît sub aspectul potențialului uman, cît și al celui economic (mare exportator de produse agricole, a zecea putere industrială mondială și deținătoarea unor indici de creștere economică remarcabili), reprezintă o adevărată forță în ascensiune. Statele Unite, R.F.G., Japonia și Italia s-au orientat, în schimb, cu mult mai multă hotărîre spre valorificarea marilor resurse ale pieței braziliene. Cînd, la începutul anilor '70, Franța și-a reamintit de vechile sale legături cu Brazilia, era oarecum tardiv: „competiția" pentru ocuparea locurilor de prim-parteneri ai brazilienilor se „jucase"...

Ceea ce a încercat președintele Franței, în recenta sa vizită la Rio de Janeiro, a fost tocmai recîștigarea unui teren pierdut. Giscard d'Estaing s-a putut convinge, la fața locului, de marile capacități ale Braziliei, de resursele pe care le deține atît zone puternic populate ca Sao Paulo și Rio de Janeiro, cît și Amazonia cu „capitala" sa Manaos, oraș pe al cărui reviriment economic — datorat statutului său de „port liber" — se contează. Oaspetele francez a vizitat și puncte de mare interes economic aflate chiar în inima Amazoniei, pe așa-numita „ultimă frontieră" a Braziliei, care — datorită potențialului de resurse energetice pe care îl oferă — exercită mirajul unui nou „Eldorado".

În acest context, președintele Giscard a precizat brazilienilor că Franța este în măsură să ofere Braziliei și alte articole, în afară de brînzeturi și coniac, respectiv avioane și utilaje. A fost convenită colaborarea în multiple domenii de mare interes: industriile siderurgică, chimică și petrochimică, construcția de hidro și termocentrale, transporturi, telecomunicații, agricultură, valorificarea energiei solare. Însă vizita lui d'Estaing se poate dovedi eficientă doar în măsura în care antreprenorii francezi se vor dovedi dispuși să meargă pe urmele sale. Deși în 1975 a fost creată o comisie bilaterală pentru cooperare în domeniile economic și cultural, tranzacțiile cu Brazilia nu s-au soldat cu rezultate strălucite pentru francezi. Franța ocupă abia locul al șaptelea în rîndul partenerilor comerciali ai Braziliei. Valoarea schimburilor bilaterale — în cadrul cărora, în principal, Franța livrează utilaje, iar Brazilia, produse agricole — a crescut, din 1970, de la un miliard la patru miliarde franci, mai ales în avantajul părții braziliene, cea franceză acuzînd, numai la nivelul lui '78, un deficit comercial de 800 milioane franci. Și în domeniul investițiilor — circa 430 milioane dolari, ceea ce nu reprezintă decît patru la sută din capitalul străin prezent în Brazilia —, economia franceză se situează tot pe locul al șaptelea, în urma americanilor (care dețin investiții de opt ori mai mari), vest-germanilor (de patru ori), japonezilor, elveților, canadienilor și britanicilor.

De la criza petrolului din 1973, statul brazilian a recurs la măsuri protecționiste. Nu numai importul bunurilor de consum a fost afectat, dar au fost ridicate obstacole și în calea investițiilor de capital. Firmele „Renault" și „Peugeot" se străduiesc prea tîrziu să se introducă în Brazilia. Guvernul brazilian apreciază că actuala producție de autoturisme (care cuprinde un mare număr de autovehicule de tip „Volkswagen") este suficientă.

Aceasta nu înseamnă, însă, că Franța și cei aproximativ 30 000 de francezi care se află în Brazilia, ca tehnicieni, comercianți și educatori, rămîn inactivi. Atît pentru barajul hidroenergetic de la Itaipu, pe fluviul Parana (cea mai mare realizare de acest tip din lume), cît și pentru cel de la Tucurui, situat în Amazonia — prin intermediul cărora Brazilia scontează să-și acopere circa un sfert din necesitățile energetice —, Franța a pus la dispoziția Braziliei un credit de un miliard de franci cu o dobîndă avantajoasă. De asemenea, centralele electrice care urmează a fi realizate vor fi dotate cu utilaj francez. În același context al cooperării franco-braziliene, este de remarcat și faptul că metrourile de la Sao Paulo și Rio de Janeiro sînt construite de firme franceze, care acționează, de asemenea, și pentru edificarea altor proiecte în domeniul transportului urban pe distanță scurtă. De asemenea, Societatea franceză de stat pentru petrol colaborează cu omologul său brazilian „Petrobras". Tehnicieni francezi colaborează și la sistemul de supraveghere prin radar a spațiului aerian al Braziliei ; compania „Air-France", care înscrie o prezență substanțială în „Țara Amazoanelor", a inclus recent orașul brazilian Manaos în circuitul internațional Paris—Lima.

Au fost nutrite oare speranțe, cu prilejul vizitei lui Giscard d'Estaing, în legătură cu o eventuală colaborare și în domeniul energiei nucleare ? În prima sa cuvîntare în Brazilia, președintele a remarcat că Franța se numără printre cele trei țări din lume care „sînt în măsură să realizeze, în condiții de deplină securitate, întregul ciclu al tratării combustibilului nuclear". Se pare că brazilienii au ignorat această ofertă discretă.

PROFIL

Lt.-Col. MENGISTU HAILE-MARIAM

președinte al Consiliului Militar Administrativ Provizoriu și al Consiliului de Miniștri al Etiopiei socialiste

Mengistu Haile-Mariam s-a născut în anul 1941 la Addis Abeba, într-o familie de oameni săraci. La vîrsta de 17 ani el a intrat la școala militară de ofițeri Guenet, pe care a absolvit-o în 1959 cu gradul de locotenent. În același an a fost detașat la Divizia a 3-a de infanterie, în cadrul căreia a activat pînă în 1974, fiind avansat succesiv pînă la gradul de maior.

Paralel cu munca activă desfășurată în cadrul armatei, el a urmat cursurile Universității din Addis Abeba. De asemenea, timp de doi ani, a studiat științele economice în Statele Unite, la Universitatea Maryland.

A jucat un rol activ în rîndurile mișcării revoluționare din cadrul forțelor armate în vederea înlăturării regimului monarhic. În timpul evenimentelor din februarie—iulie 1974, care au marcat criza sistemului monarhic și au condus la victoria revoluției etiopiene, lt.-col. Mengistu Haile-Mariam a fost membru al Comitetului de coordonare al forțelor armate. La preluarea puterii de Consiliul Militar Administrativ Provizoriu — 12 septembrie 1974 — a devenit prim-vicepreședinte al acestui organism.

În februarie anul trecut, lt.-col. Mengistu Haile-Mariam a fost ales președinte al Consiliului Militar Administrativ Provizoriu și al Consiliului de Miniștri al Etiopiei socialiste.

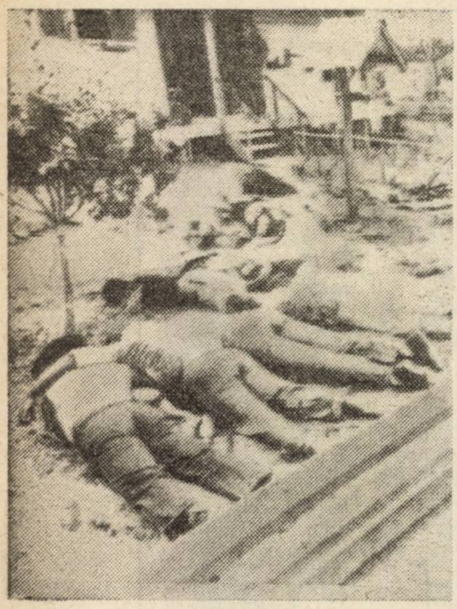

Imagini incredibile la Jonestown: timp de o săptămînă erau descoperite noi cadavre

JONESTOWN. Masacrul din junglă

Un colţ de junglă din nordvestul Guyanei, la 250 km de capitala Georgetown, unde fusese întemeiat un sătuleţ, Jonestown, a atras atenţia lumii întregi pentru un eveniment incredibil în acest secol : sinuciderea în masă a întregii colectivităţi. Evenimente greu de conceput pentru orice om normal. O sectă religioasă „Templul poporului" se autodistruge. O tragedie care pune din nou în evidenţă fanatismul orb al sectelor, caracterul lor extrem de nociv pentru societate, pentru valorile umane. Decepţia în faţa neputinţei societăţii capitaliste de a oferi posibilităţi pentru realizarea pe plan profesional, dar şi pe alte planuri, duce la alienare — un fenomen care se manifestă la orice vîrstă. De la alienare şi neputinţa în faţa haosului social nu-i decît un pas pînă la a cădea pradă unor concepţii şi teorii cel puţin bizare despre menirea omului pe pămînt, concepţii care exprimă deruta morală proprie societăţilor capitaliste, ca efect al unei crize mai profunde, de sistem. Membrii sectelor sînt rupţi de realitatea socială, asupra lor se fac presiuni, sînt împiedicaţi să gîndească, să acţioneze, să părăsească secta, îşi pierd determinările umane, sînt transformaţi în sclavi — cum se anunţă că se petreceau lucrurile cu „Templul poporului".

Un obscur reverend metis, Jim Jones (ajuns la 46 ani), înfiinţase secta în 1950, la Indianapolis. Pe măsură ce numărul adepţilor sporea, el s-a stabilit la San Francisco, în California, acel stat unde, numai în ultimele decenii, numărul sectelor religioase cu cele mai ciudate concepţii a depăşit două sute. (Se poate uita că adepţii unui asemenea grup condus de Charles Manson au comis, în 1969, asasinatul în care a căzut victimă şi actriţa Sharon Tate ? Sau că o adeptă a aceluiaşi grup a încercat să-l omoare, în 1974, la Sacramento, pe fostul preşedinte Gerald Ford ?). Jones a impus o disciplină severă membrilor, pentru a întări „unitatea" sectei, în aşa fel încît să poată supravieţui unui război nuclear pe care el îl prezicea. Mîna de fier cu care conducea provoca frică şi incapacitatea de a acţiona raţional. Se ajunsese pînă acolo, încît unii membri erau recrutaţi cu forţa, „spălarea creierelor" se îmbina cu metode de îndoctrinare, cu presiuni fizice şi morale, bunurile noilor veniţi devenind „comunitare". Astfel, proprietăţile „Templului poporului" s-au înmulţit, secta dispunînd de milioane de dolari. În 1977, săptămînalul californian „New West" a publicat o anchetă despre violenţele comise asupra membrilor sectei şi deturnările de fonduri de către Jones de la serviciile locative din San Francisco unde era funcţionar. Jones îşi pierde postul ; el neagă toate acuzaţiile aduse. Pentru a fi la adăpost de alte anchete sau vreo urmărire judiciară, pleacă, împreună cu 1200 de fideli, în Guyana, unde, cumpărînd o porţiune de junglă, întemeiază o colonie botezată, „modest", cu numele său : Jonestown. Dar denunţările se multiplică : membrii rămaşi în California erau forţaţi să plece în junglă, cei doritori s-o părăsească erau împiedicaţi cu forţa. Departamentul de Stat a recunoscut, săptămîna trecută, că a primit mai multe scrisori de protest privind activităţile sectei : în martie a.c., i se anunţa să oricine dorea să părăsească Jonestown era ameninţat cu moartea ; în mai, părinţii unor adepţi scriau despre „lagărul de concentrare" al sectei.

Leo Ryan, membru al Camerei Reprezentanţilor, din partea Californiei, se decide să deschidă o anchetă. I se refuză, la început, accesul, dar la jumătatea acestei luni pleacă, totuşi, deşi i se atrage atenţia că drumul său ar putea fi plin de primejdii.

Însoţit de opt ziarişti, Ryan a plecat în Guyana, la „Templul poporului". Aici, după cum s-a relatat în reportajele publicate şi filmul transmis luni 21 noiembrie, de reţeaua de televiziune N.B.C., s-a constatat că locuind în barăci prefabricate, membrii sectei duceau o viaţă foarte austeră, că bătăile publice şi umilirile erau pedeapsa obişnuită pentru orice lipsă de lealitate şi nesupunere.

În după-amiaza zilei de sîmbătă, 18 noiembrie, puţin înaintea plecării din Jonestown, un fanatic încearcă să-l omoare, cu un cuţit, pe deputatul Ryan. E imobilizat. Cu un camion, grupul sosit din S.U.A., împreună cu cei ce vroiau să se repatrieze, se îndreaptă spre micul aeroport de la Port Kaituma. Aici sînt întîmpinaţi de fanatici, care deschid focul. Ryan şi patru ziarişti sînt ucişi.

Avocatului Mark Lane — sosit din S.U.A. împreună cu congresman-ul american şi reţinut la Jonestown — i se spune că va fi executat înaintea unei „sinucideri colective". Reuşeşte să fugă în junglă şi focurile de armă care răsună în urma lui în colonie îl conving că „termenul sinucidere nu este cel mai corect". Membrii sectei care refuzau să bea otrava făcută dintr-un amestec de cianură şi suc de fructe erau pur şi simplu împuşcaţi. Unii au reuşit să dispară, totuşi, în pădure. Cînd poliţia ajunge la faţa locului sînt găsite 405 cadavre, 800 de paşapoarte americane, o mare cantitate de arme, otrăvuri, medicamente, droguri şi un milion de dolari. Fuseseră otrăvite pînă şi animalele coloniei. Alţi patru membri ai sectei, dintr-un grup de 50 aflaţi la Georgetown, s-au sinucis în aceeaşi zi. Se afirmă că sute de adepţi scăpaseră în junglă. Au fost găsiţi 87. Nici acum nu se cunoaşte numărul lor exact. Ulterior, cifra oficială a cadavrelor găsite — anunţa Departamentul de Stat — se ridica la 914.

Se reţine, cu deosebire, declaraţia lui Mark Lane despre „planul demenţial", în trei etape, al lui Jones : o sinucidere în masă, urmată de eliminarea tuturor foştilor adepţi şi, apoi, a unor responsabili ai vieţii politice americane. „Singurul motiv de a lua secta în serios este că a îndeplinit prima etapă a ceea ce, înainte, nu era decît un proiect demenţial", preciza Lane, adăugînd că „Templul poporului" dispunea, pentru executarea acestui plan, de 10 milioane dolari (în afara proprietăţilor din California, valorînd aproape 2 milioane dolari).

Reîntorşi din junglă, susţin că Jones era „dictatorial şi fascist" şi nu i s-au opus de teama de a nu fi lichidaţi. Medicii sînt de părere că se droga şi era paranoic. Numai astfel s-ar putea explica declaraţiile sale că, în cazul în care comunitatea sa ar fi ameninţată într-un fel oarecare, şi-ar obliga fidelii la sinucidere. „New York Post" publica o informaţie potrivit căreia toţi membrii sectei care „îşi pierduseră credinţa" erau înscrişi pe o listă urmînd a fi „căutaţi" de un adevărat „escadron al morţii". Este vorba, limpede, de ceva mai mult decît simplu fanatism. Ancheta deschisă de autorităţile americane, stupoarea, indignarea, îngrijorarea unor personalităţi şi organizaţii americane sînt coroborate cu activităţile adesea oculte ale sectelor religioase, libere să se manifeste sau capabile să scape unui control. Psihiatrul Stephen Hersh declara că trebuie anchetat mai aprofundat fenomenul sectelor pentru a se descoperi mecanismele care permit acestora să anihileze gîndirea raţională a membrilor lor. Practici obscure, oprimare spirituală, antiintelectualism, permanentă tensiune, ruperea totală de vreo realitate socio-culturală...

Evenimentele tragice din Guyana dovedesc, din nou, cît de nocive pot fi proliferarea sectelor religioase şi activitatea lor, pericolul permanent pe care îl reprezintă pentru valorile social-culturale, pentru tradiţii, pentru viaţa omului. Pornite de cele mai multe ori din evadarea dintr-o realitate economico-socială apăsătoare, din inegalităţi flagrante între grupurile sociale, asemenea grupări nu numai deturnează atenţia de la problemele reale, dar întemeiază o „filosofie" a negării, violenţei şi distrugerii, sfîrşind inevitabil prin atacul asupra societăţii şi distrugerea fiinţei umane. Faptul că în Statele Unite, în Franţa, în alte ţări occidentale unde au proliferat asemenea secte se solicită anchetarea, controlul, interzicerea lor pentru a fi împiedicate, din timp, acţiuni asemănătoare, este revelator prin sine însuşi. Nu trebuie pierdut din vedere că şi biserica se pronunţă împotriva activităţilor acestor secte care, necontrolate, desfăşoară o activitate dăunătoare. Rezolvarea problemelor sociale e imposibil a fi înfăptuită printr-o falsă evadare din real care, în fond, se îndreaptă împotriva valorilor umane.

Premiul Bolivar

Ion R. Ioan, București. Noul premiu internațional Simon Bolivar, înființat de UNESCO, va fi decernat la fiecare doi ani unei personalități a cărei activitate este conformă cu idealurile marelui erou al independenței latino-americane. Premiul va onora contribuția la lupta pentru libertate, independență și demnitatea popoarelor, la întărirea solidarității între popoare pentru promovarea ideilor noii ordini economice, sociale și culturale internaționale. Premiul (120 000 de bolivari, respectiv 30 000 de dolari) va fi decernat pentru prima dată la 24 iulie 1983, cînd se va sărbători bicentenarul nașterii lui Bolivar.

Grigore Popescu, București. Cu zăcămintele de uraniu care s-au descoperit recent pe teritoriul său — apreciate a fi printre cele mai bogate din lume —, Saskatchewan, o liniștită provincie a „preeriilor" canadiene, pare să se fi transformat, peste noapte, într-un Eldorado al civilizației industriale. Această provincie — numărînd mai puțin de un milion de locuitori, pe o suprafață mai mare decît a Franței — își baza, odinioară, existența pe creșterea animalelor și cultura extensivă a cerealelor. Dar, de aproximativ zece ani, datorită descoperirii, în partea nordică a regiunii, a unor importante zăcăminte de minereu de uraniu și, de asemenea, datorită „boom"-ului înregistrat de industria nucleară în țările dezvoltate, economia din Saskatchewan a suferit o schimbare radicală.

Decizia luată în vară de guvernul provincial al primului ministrul Allan Blakeney (Partidul neo-democratic, de tendință social-democrată) de a da drumul exploatării noilor zăcăminte de uraniu din apropiere de Cluff Lake, la 50 de kilometri sud de marele lac Athabasca, va face — apreciază agenția „France Presse" — din amintita regiune una din cele mai mari producătoare de uraniu din lume. Potrivit declarațiilor lui Neil Byers, ministrul provincial al mediului înconjurător, în următorii 25 de ani, numai din vînzările de uraniu către provincia canadiană Ontario și către străinătate, bugetul provinciei se va mări cu mai mult de cinci miliarde dolari. Aceste perspective comerciale nu impresionează, totuși, diversele asociații pentru apărarea mediului înconjurător ca și grupările opuse utilizării energiei nucleare, organisme care își exprimă neliniștea față de consecințele noului program de exploatare a minelor de uraniu asupra vieții autohtonilor și, de asemenea, asupra mediului. O serie de organizații intenționează să oblige guvernul provincial să organizeze un referendum în această problemă.

Combustibil interstelar

Petre Manoliu, Ploiești. Ideea folosirii gazului interstelar drept combustibil pentru navele cosmice care vor călători cu mare viteză spre alte sisteme planetare a fost avansată de fizicianul american R.W. Bussard. În proiectul acestuia, nava ar „recolta" hidrogenul diseminat în spațiu și l-ar trimite în reactorul care ar funcționa după principiul fuziunii termonucleare dirijate. Gazele de temperatură înaltă care ar rezulta ar fi ejectate în sens invers deplasării navei, ca la orice rachetă. Raza de acțiune a unei asemenea nave ar fi nelimitată. Pentru o navă de 1000 tone, diametrul colectorului de atomi ar trebui să fie de 2 000 km. Din fericire, acest colector ar fi imaterial, deoarece este vorba de un deflector magnetic al cărui cîmp este creat de navă. Un fascicol laser emis spre înainte ar permite încărcarea electrică a atomilor neutri care ar deveni astfel ioni. Totodată, fascicolul ar vaporiza praful cosmic care ar putea fi periculos dacă s-ar ciocni cu pereții navei. Sosită la destinație, nava și-ar încetini mișcarea ajustînd cîmpul magnetic care ar exercita o acțiune de frînare asemănătoare cu aceea a unei parașute. Un specialist englez, A. Martin, a reluat studiul lui Bussard cu cîțiva ani mai tîrziu și a semnalat cîteva limite : el a pus în evidență, mai ales, importanța materialului din care ar trebui construită nava. O rachetă din aluminiu nu ar putea rezista la o accelerație constantă egală cu aceea a gravității dincolo de 12 ani-lumină. Peste această distanță, mișcarea ar trebui încetinită. O rachetă de cupru ar putea călători 1 000 ani-lumină înainte de a fi nevoită să-și reducă viteza. Deși tehnologia necesară realizării unor asemenea nave cosmice întrece posibilitățile actuale, ideea de a călători culegînd combustibilul în drum prezintă un interes în cadrul perspectivelor unor peripluri interstelare.

Sava Ionașcu, Ploiești. 1. Noul președinte al Insulelor Maldive (arhipelag de aproape 1200 insule, situat la aproximativ 610 km sud-vest de Sri Lanka) este Maumoon Abdul Gayoom, în vîrstă de 42 de ani. El a preluat, oficial, funcția de președinte la 12 noiembrie a.c., ziua națională a Maldivelor. Gayoom îi succede, la cîrma țării, lui Amir Ibrahim Nasir, care a condus Maldivele timp de 20 de ani, întîi ca premier, apoi ca președinte și care nu și-a mai prezentat candidatura pentru un nou mandat de cinci ani „din rațiuni privind sănătatea". În fosta conducere, Gayoom deținea portofoliul ministerului transporturilor. La alegerile prezidențiale, prin vot universal, organizate în 28 iulie, el a obținut 92,9 la sută din voturi.

2. Este vorba de o înștiințare oficială, potrivit căreia Islamabadul a avertizat Consorțiul de întrajutorare a Pakistanului că riscă să se găsească în situația de a înceta plata datoriei sale externe începînd din luna decembrie. Din Consorțiu fac parte țări din Europa occidentală, Banca Mondială, S.U.A. și Japonia. O serie de state creditoare au anunțat că sînt de acord cu reeșalonarea datoriei bilaterale — este cazul Suediei, Elveției, Belgiei, Marii Britanii. Altele — printre care S.U.A., Franța, Japonia, R.F.G. — nu și-au exprimat, se pare, ultima opinie.

Ileana Brădeanu, Sibiu. Insula Ascension se află în Atlanticul de Sud, la circa 1 100 km nord-vest de insula Sf. Elena. Are o suprafață de 55 kmp. Insula are statutul de teritoriu dependent de Marea Britanie.

Antarctica

Doru Staicu, București. Continent situat în partea sudică a globului terestru, Antarctica acoperă o suprafață de 13 milioane de kmp, fără a include în această cifră insulele. Teritoriul ei este acoperit de o pătură de gheață care atinge în unele locuri o grosime de 2 200 metri. Temperatura medie din timpul anului este între —50° și —60° Celsius, în vreme ce în perioada „caldă" a anului se apropie de 0°C. Din cauza condițiilor climatice extrem de dure, pe acest continent nu există aglomerări umane, cu excepția stațiilor de cercetări științifice, construite, în ultimii ani, de numeroase state direct interesate. Flora este săracă și constă în diferite soiuri de ierburi și mușchi. Pe litoral trăiesc pescărușii, pinguini, foci și urși, iar apele marine sînt populate de mari cantități de crustacee și pești. În urmă cu cîțiva ani a început vînarea în scopuri comerciale a focilor și balenelor. Cercetările efectuate pînă în prezent dovedesc că Antarctica posedă importante cantități de cupru, molibden, magneziu, plumb și cărbune, ca și însemnate zăcăminte de petrol. Pătura de gheață care acoperă continentul reprezintă — după unele estimări — aproximativ 2/3 din rezervele de apă potabilă de pe suprafața terestră. Împreună cu mările înveninate, această pătură glaciară este cel mai mare „producător" de oxigen. Antarctica a fost descoperită abia în 1819.

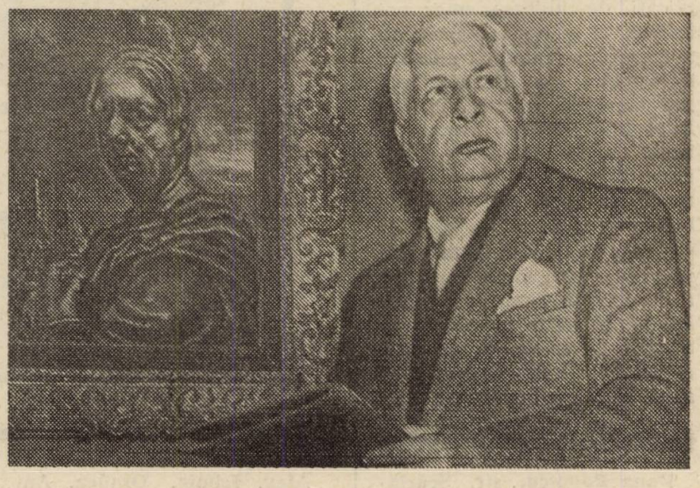

Gh. Ștefănescu, Brăila. Răspunzînd interesului dv., publicăm una din ultimele fotografii ale marelui pictor italian Giorgio de Chirico, lîngă autoportretul său. De Chirico a decedat recent la vîrsta de 90 de ani.

POSTA REDACȚIEI

Cei 10 de la Wilmington

T. Petru, Ploiești. Într-un răspuns publicat cu cîteva luni în urmă în cadrul acestei rubrici, am oferit unele din informațiile solicitate în legătură cu așa-numitul caz „Wilmington 10". Este vorba de condamnarea a zece persoane din Wilmington, la 18 octombrie 1972, de către curtea din Carolina de Nord, pentru a fi incendiat (în timpul unor tulburări rasiale din 1971, din respectivul oraș) o băcănie aparținînd unui alb și a fi tras focuri de armă împotriva pompierilor sosiți la fața locului. Între cei zece se afla și o femeie albă, curînd eliberată după proces ; ceilalți nouă sînt negri și pedepsele lor variază între 25 și 29 de ani. (Între ei se află și pastorul Benjamin Chavis, militant al drepturilor populației de culoare). Condamnările s-au sprijinit însă pe mărturiile a trei suspecți care, chiar înaintea procesului, au făcut mai multe declarații contradictorii, iar unul dintre ei a declarat, în august 1976, că mărturia i-a fost smulsă cu forța. Mai mult : un alt martor (în vîrstă de 13 ani) a primit, ca urmare a depoziției, o bicicletă din partea... procurorului statului. Ani întregi, în jurul acestui proces, au izbucnit controverse în Statele Unite, dar cu toate apelurile, el n-a fost redeschis. În urmă cu două săptămîni, ministrul justiției al Statelor Unite a trimis o „scrisoare amicală" tribunalului din Carolina de Nord, solicitînd punerea în libertate provizorie a celor implicați, deschiderea unor noi audieri și o nouă examinare a dosarului. Valoarea scrisorii ministrului de justiție este pur teoretică, tribunalele statului fiind singure răspunzătoare de redeschiderea dosarului. Dar, afirmînd că drepturile apărării au fost clar violate și o nouă examinare se impune, intervenția ministrului de justiție (în fapt, a guvernului american) are o anume greutate politică. Se afirmă, de aceea, că procesul celor „10 de la Wilmington" ar putea fi redeschis într-o zi.

Reînnoiți-vă abonamentele la revista „LUMEA"

Abonîndu-vă din timp și pe termene cît mai lungi, vă asigurați continuitatea în primirea publicației. Prețul unui abonament este de :

- anual 104 lei
- pe șase luni 52 "
- pe trei luni 26 "

Abonamentele se fac, în continuare, în număr nelimitat, prin oficiile și agențiile P.T.T.R., factorii poștali și difuzorii de presă din întreprinderi și instituții.

Rugăm cititorii revistei să sesizeze redacției orice nereguli sau dificultăți în contractarea abonamentelor.

Insula Niuë

Nilă Chifănescu, București. Niuë este o insulă de coral cu o suprafață de circa 250 kmp, situată în Pacific. Ea a fost descoperită în 1774 de exploratorul James Cook și plasată sub administrație colonială britanică. La începutul acestui secol, Niuë a fost despărțită de Insulele Cook, devenind colonie a Noii Zeelande. Printr-un referendum, desfășurat la 3 septembrie 1974, majoritatea populației s-a pronunțat pentru autonomie internă în cadrul menținerii legăturii cu Noua Zeelandă, așa încît la 19 octombrie, același an, o asemenea hotărîre intră în vigoare, Niuë devenind teritoriu „liber asociat" la Noua Zeelandă. Primul ministru al Niuë este Robert Rex ; portofoliile afacerilor externe și apărării sînt însă deținute în continuare de guvernul Noii Zeelande.

Referindu-se, recent, la problemele economice ale insulei (domină o agricultură slab dezvoltată, principalele articole de export fiind pasiflora și copra), premierul Robert Rex declara : „Sperăm ca, într-o bună zi, să putem trăi prin propriile forțe, dar în prezent sîntem încă puternic dependenți de bunăvoința Noii Zeelande".

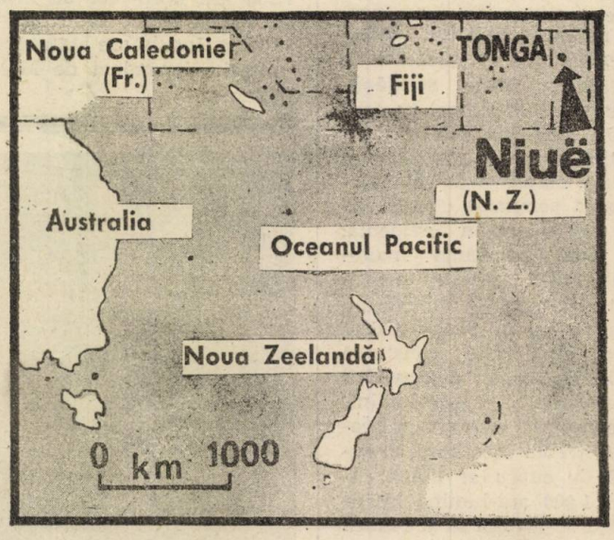

Studierea acestei probleme a fost propusă de cercetătorul american, profesor Shung G. Park. Electricitatea atmosferică este implicată în marile furtuni, dar influența ei asupra meteorologiei mondiale este puțin cunoscută. De aceea s-a decis ca, în luna septembrie a.c., un grup de alpiniste americane să întreprindă o expediție, transportînd la 8 078 m, pe vîrful himalayan Annapurna, o baliză electronică „Argos" și captatori, cu ajutorul cărora aceasta va transmite către sateliții „Tiros-N 22" și „Noaa" — care evoluează la 850 km înălțime — date asupra forței cîmpului electric vertical și vitezei curenților de aer. Datorită datelor furnizate sateliților de balizele „Argos", vor putea fi studiate furtunile oceanice, curenții de altitudine, repartizarea umidității, uraganele tropicale, musonii, alizeele și schimburile ocean — atmosferă.

Dana Popescu, str. Scărlătescu, nr. 8, București, sector 8, tel. 17.46.61, vinde colecția revistei „Lumea" pe anii 1964—1974.

Alex. Irimie, Oradea. Am răspuns de nenumărate ori în legătură cu „Triunghiul Bermudelor". Vă sugerăm să consultați nr. 37, a.c.

Dumitru Orăscu, București. Există o ipoteză privind rolul marilor înălțimi montane ale globului în sistemul circulației electricității atmosferice.

LUMEA

Redacția și administrația : București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon 17 60 10 internațional 18 50 81. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Cititorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM — serviciul import-export presă — Calea Griviței nr. 64–66, P.O.B. 2001, telex 011226, București.

C.P.C.S.

adas

ADMINISTRAȚIA ASIGURĂRILOR DE STAT

ASIGURAREA COMPLEXĂ A GOSPODĂRIEI DUMNEAVOASTRĂ

Pentru a înlesni înlăturarea urmărilor financiare ale unor evenimente neprevăzute ce se pot întîmpla într-o gospodărie și care pot provoca pagube materiale, accidentarea unor persoane etc., ADAS a pus la dispoziția cetățenilor o formă de asigurare convenabilă și eficientă: „ASIGURAREA FACULTATIVĂ COMPLEXĂ A GOSPODĂRIILOR".

Aceasta este o asigurare combinată, în același contract fiind cuprinse trei feluri de asigurări :

— asigurarea bunurilor din gospodărie ;
— asigurarea de accidente produse la domiciliul asiguratului ;
— asigurarea de răspundere civilă legală.

1. ASIGURAREA BUNURILOR DIN GOSPODĂRIE

În această asigurare sînt cuprinse aproape toate bunurile existente într-o gospodărie : mobilier, obiecte casnice, îmbrăcăminte, covoare, aparate de radio, televizoare, mașini de cusut, frigidere, sobe de orice fel, produse agricole, viticole, pomicole, produse animaliere și alimente, combustibil, materiale de construcții și multe altele.

Sînt cuprinse în asigurare — pentru 20% din suma asigurată specificată în contract — și bunurile asigurabile luate oriunde în afara domiciliului, în aceeași sau în altă localitate.

Administrația Asigurărilor de Stat plătește despăgubiri în cazurile de deteriorare sau distrugere a bunurilor asigurate, provocate de o multitudine de riscuri, ca de exemplu : incendiu, trăsnet, explozie, ploaie torențială, inundație, grindină, furtună, prăbușire sau alunecare de teren, greutatea stratului de zăpadă sau de gheață ; avarii accidentale produse la instalațiile de gaze, apă, canal sau încălzire ; pierdere sau dispariție cauzate de riscurile asigurate ; furt prin efracție și altele.

2. ASIGURAREA DE ACCIDENTE

Aria de protecție a acestei asigurări este largă. Sînt asigurate pentru urmările accidentelor întîmplate la domiciliul asiguratului următoarele persoane : asiguratul, soția acestuia, precum și părinții și copiii acestora, dacă, în mod statornic, locuiesc și gospodăresc împreună cu asiguratul. Sînt cuprinse în această asigurare majoritatea situațiilor de accidente cauzate de o serie de evenimente ca : incendiu, trăsnet, explozie, lovire, cădere, alunecare, acțiunea curentului electric, arsură, intoxicare subită și altele.

3. ASIGURAREA DE RĂSPUNDERE CIVILĂ LEGALĂ

În această asigurare sînt cuprinse cazurile de răspundere civilă, pentru despăgubiri datorate de asigurat și de soția acestuia sau de persoane care se află în întreținerea asiguratului, în calitate de locatar, față de proprietar, pentru pagube produse la imobil de incendiu sau explozie, pentru despăgubiri datorate terților pentru accidentarea persoanelor și avarierea bunurilor lor la domiciliul asiguratului, precum și pentru cele datorate locatarilor apartamentelor învecinate, pentru pagube la bunurile asigurabile ori la pereții, planșeele, tavanele și pardoselile apartamentelor respective, cauzate de o inundație produsă în apartamentul asiguratului.

*

PRIMA DE ASIGURARE care se achită de persoana ce încheie asigurarea este de numai 2 lei pe an pentru fiecare 1 000 de lei din suma asigurată stabilită la cererea asiguratului pentru bunurile din gospodărie.

De exemplu, pentru asigurarea unor bunuri din gospodărie în valoare de 10 000 de lei se plătește o primă de asigurare de 20 de lei pe an, iar pentru asigurarea unor bunuri în valoare de 25 000 de lei se plătește o primă de asigurare de 50 de lei pe an.

Pentru informații suplimentare și pentru contractarea de asigurări, vă recomandăm să vă adresați responsabililor cu asigurările din unitățile socialiste, agenților și inspectorilor de asigurare sau, direct, oricărei unități ADAS.

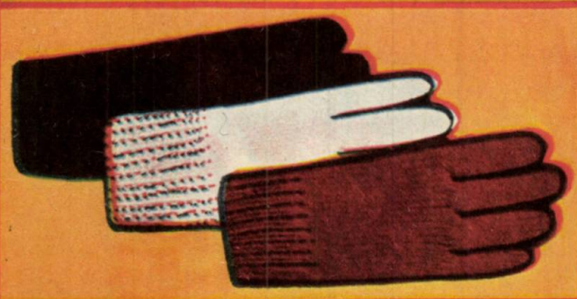

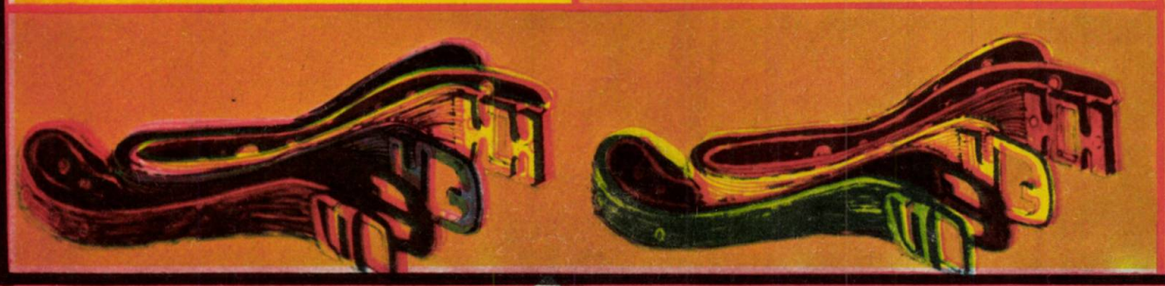

SUGESTII DE DARURI

LUNA CADOURILOR

Recom

Accesoriile se integrează perfect în armonia de culori și stilul vestimentației.

O mare varietate de modele și culori de cizme, poșete, cordoane, pălării, baticuri, eșarfe, umbrele, mănuși tricotate etc. găsiți în magazinele de specialitate ale comerțului de stat.

În aceste zile, mari posibilități de alegere a darurilor pentru LUNA CADOURILOR !

Lei 2

ROMÂNIA
ÎN CONȘTIINȚA
LUMII

LUMEA

SĂPTĂMÎNAL DE POLITICĂ EXTERNĂ

Nr. 52 21 decembrie 1978

Misiunea istorică a țărilor socialiste de a oferi lumii un exemplu convingător de relații internaționale de tip nou

ROMÂNIA – ACȚIUNI CONCRETE, PROPUNERI CONSTRUCTIVE

Națiunile Unite
Final de sesiune

U.N.E.S.C.O.
Bilanțul Conferinței generale

Din actualitatea internațională

PEKIN — WASHINGTON. Stabilirea relațiilor diplomatice

LISABONA. Noul guvern și prioritățile momentului

PIAȚA COMUNĂ. „Trenul monetar" la început de cursă

ORIENTUL MIJLOCIU. Perioadă de reflecție ● LUSAKA. Alegeri generale

PRIMIRI LA TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU

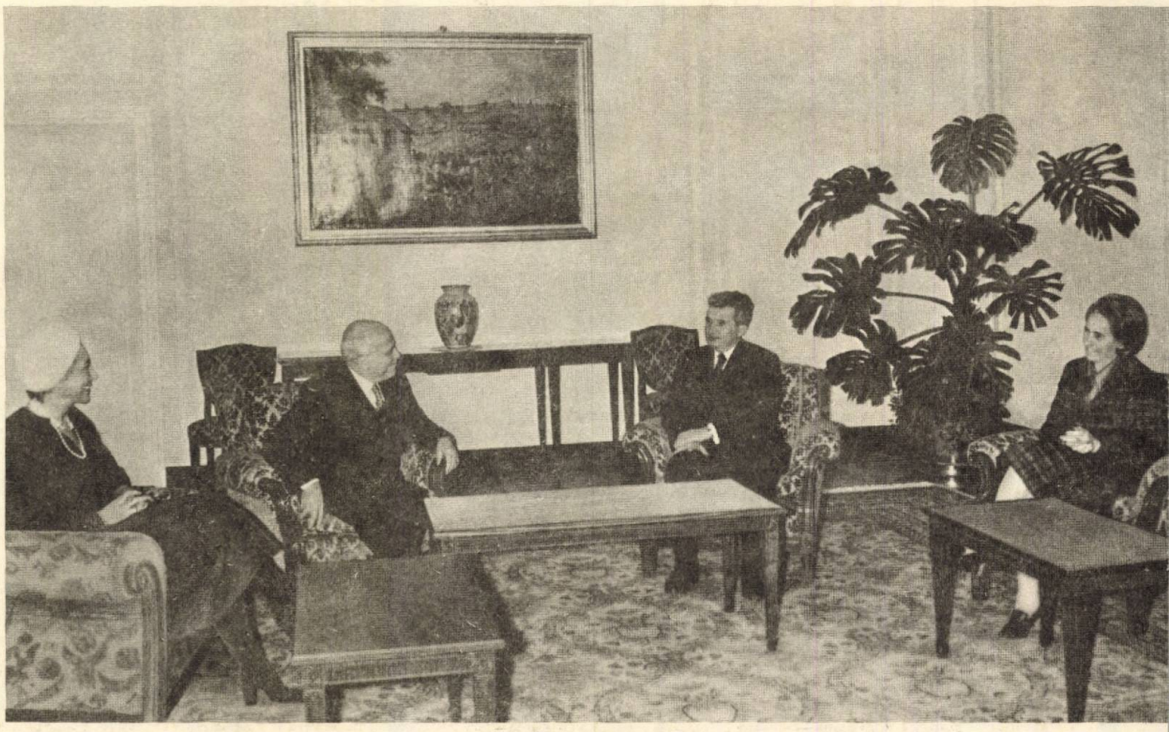

Amintore Fanfani, preşedintele Senatului Republicii Italiene, împreună cu soţia, Mariapia Fanfani, care au făcut o vizită în ţara noastră, la invitaţia Marii Adunări Naţionale

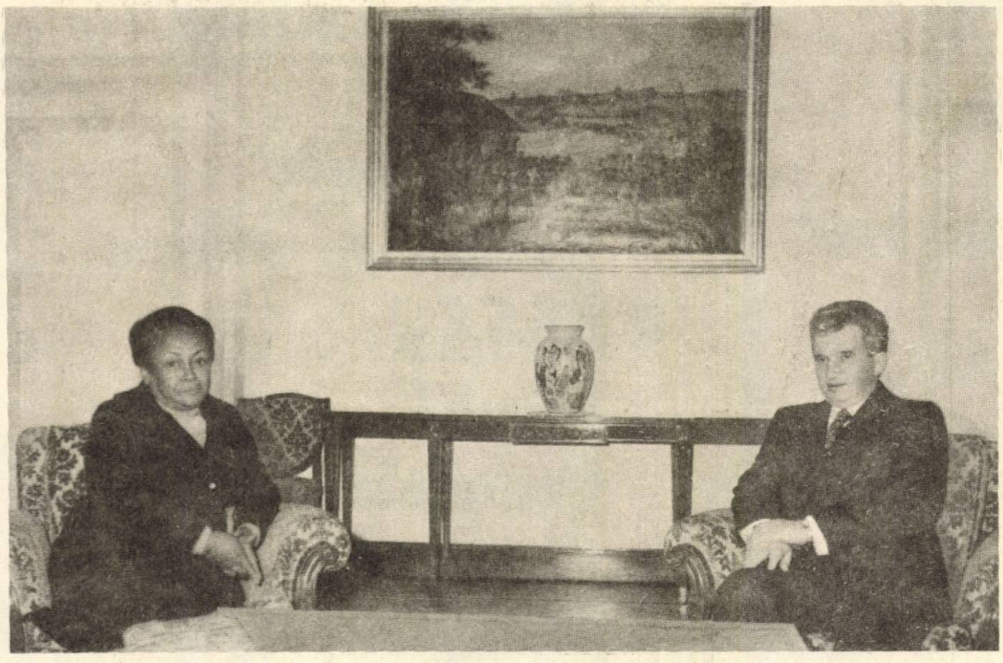

Giselle Rabesahala, secretar general al partidului „Congresul pentru Independenţa Madagascarului" (A.K.F.M.), membru al Biroului Frontului Naţional pentru Apărarea Revoluţiei, ministrul culturii din Republica Democratică Madagascar, care a efectuat o vizită de prietenie în ţara noastră, la invitaţia C.C. al P.C.R.

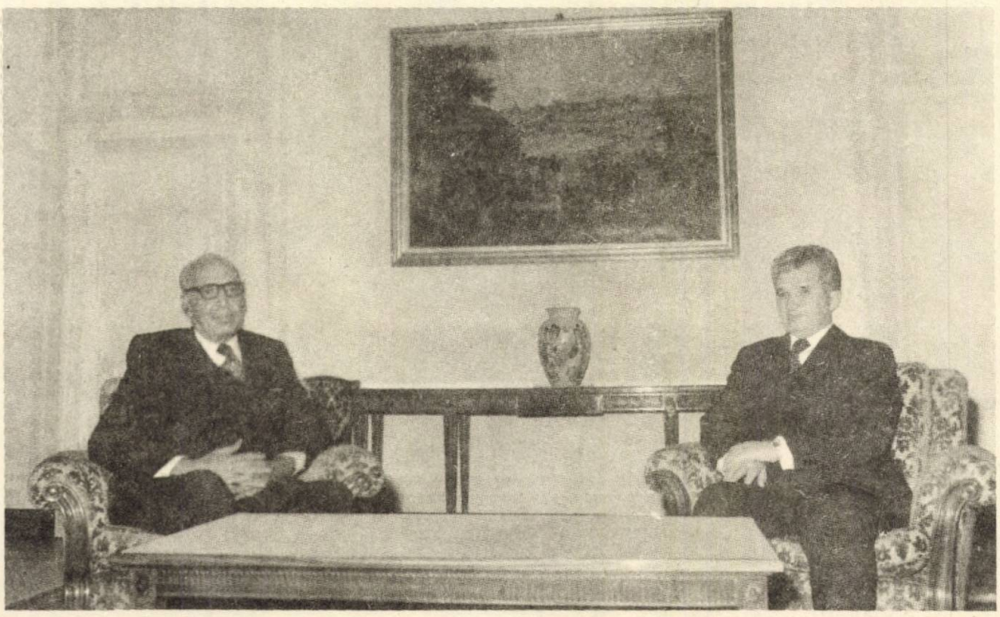

Ghulam Ishaq Khan, ministrul finanţelor şi planificării din Republica Islamică Pakistan, care a participat, în fruntea unei delegaţii, la lucrările celei de-a V-a sesiuni a Comisiei mixte guvernamentale româno-pakistaneze de cooperare economică, ştiinţifică şi tehnică, desfăşurate la Bucureşti

LUMEA

Săptămînal de politică externă

apare în limbile română, engleză, franceză, rusă, germană, spaniolă

52 (791)

21 decembrie 1978

ARTICOLE, CORESPONDENȚE

Noile dimensiuni ale dialogului româno-francez. Eugeniu Obrea 2

Misiunea istorică a țărilor socialiste de a oferi lumii un exemplu convingător de relații internaționale de tip nou. 5

Națiunile Unite. La sfîrșit de sesiune. Ilie Olteanu 7

UNESCO și marile probleme ale lumii contemporane. Valentin Lipatti 9

Normalizarea relațiilor chino-americane 10

Lisabona. Noul guvern – suport politic fragil. Mihai Fabian 11

Piața comună. „Trenul monetar" la început de cursă 12

Orientul Mijlociu. Pauză de reflecție. N. Pătrașcu 13

Washington. „Lupta împotriva inflației". Stelian Țurlea 14

Bruxelles. Alegeri care n-au adus clarificări. M. Ramură 15

Democratizarea relațiilor internaționale – cerință obiectivă a lumii contemporane. Conf. univ. dr. Victor Duculescu 19

Consolidarea cursului destinderii reclamă măsuri eficiente de dezangajare militară și dezarmare. Vasile Crișu 20

Quito. Deblocarea procesului electoral. Anca Voican 22

Lusaka. Scrutinul prezidențial. Sabina Diaconu 26

ROMÂNIA ÎN CONȘTIINȚA LUMII

Interviuri cu : Amintore Fanfani, Al-Rashid Al-Taher Bakr, Robert Krieps 3–4

REPORTAJ PE GLOB

La Dușanbe, în Tadjikistan. Margareta Vasiliu 16

Creație contemporană pe mari înălțimi andine. Eugen Pop 17

RĂSPUNDEM CITITORILOR

Problema cipriotă. I. Madoșa 23

1000 + 1 24–25

SERIAL

Robert Kennedy și vremea sa (I) 27

PUNCTE DE VEDERE DIN PRESA MONDIALĂ 29

POȘTA REDACȚIEI 31–32

SUMARUL SELECTIV PE ANUL 1978 33–40

Noi dimensiuni ale dialogului româno-francez

Democratizarea relațiilor internaționale — cerință obiectivă a lumii contemporane

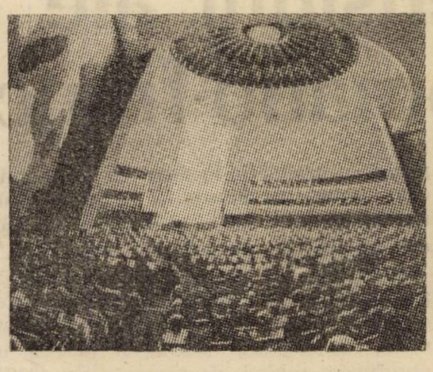

NAȚIUNILE UNITE

Final de sesiune

PIAȚA COMUNĂ

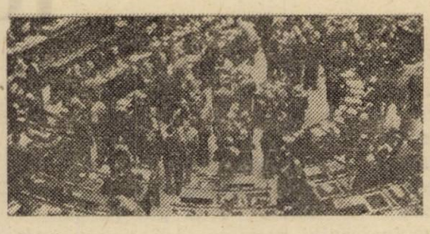

„Trenul monetar"

la început de cursă

Reportaj pe glob

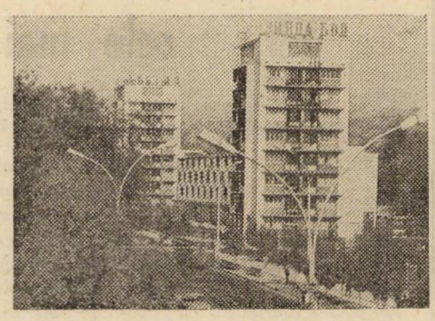

La Dușanbe, în Tadjikistan

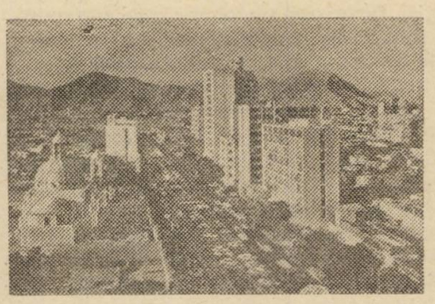

Creație contemporană pe mari înălțimi andine

Serial

Robert Kennedy și vremea sa

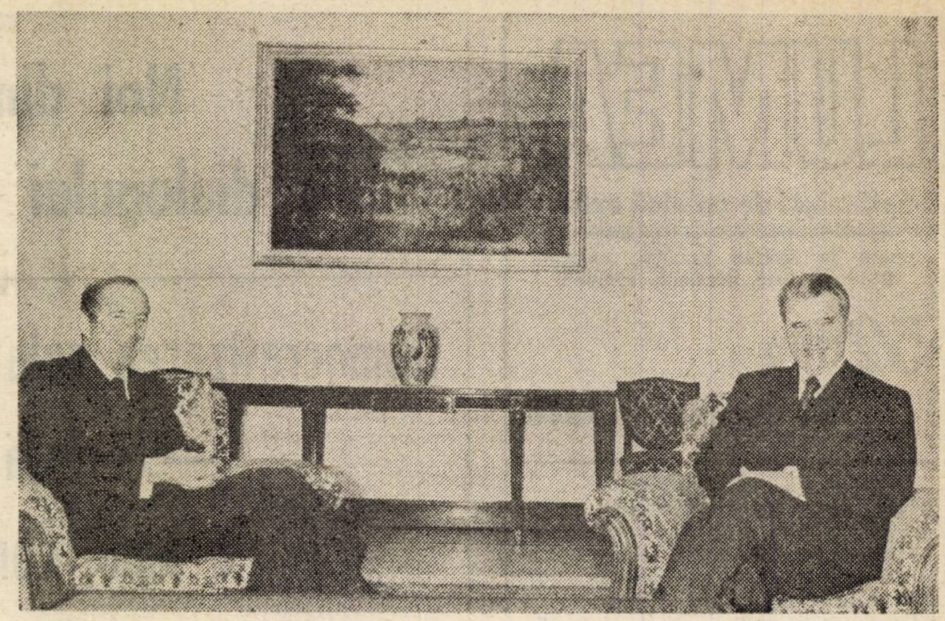

Primirea de către președintele Nicolae Ceaușescu a ministrului afacerilor externe al Franței, Jean François-Poncet

Noi dimensiuni ale dialogului româno-francez

Dialogul româno-francez, întemeiat pe o afinitate tradițională și pe o conlucrare ale cărei valențe și-au găsit strălucite confirmări în timp, cunoaște, în prezent, dimensiuni noi, remarcabile. Două țări care s-au regăsit, deseori, împreună, în momente cruciale ale istoriei, două țări pe care le apropie origini comune, dar care posedă structuri sociale și politice diferite, pun în relief, în mod semnificativ, o puternică vocație a cooperării. Într-o lume preocupată de multiple probleme, România și Franța demonstrează o capacitate deosebită de a-și afirma identitatea, de a-și exprima pozițiile în manieră specifică, de a contribui constructiv la strădania generală pentru un curs pozitiv în viața continentului și a lumii întregi. Firesc, între București și Paris s-au dezvoltat relații de strînsă colaborare, de înțelegere și încredere reciprocă, capabile să îngăduie o diversificare a contactelor, o amplificare a schimburilor, să favorizeze o amiciție care corespunde intereselor reale ale celor două popoare. Este contextul în care, peste puțină vreme, la invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, va efectua o vizită în România președintele Valéry Giscard d'Estaing, moment ce reflectă atît stadiul atins de legăturile bilaterale, cît și dorința comună de a prospecta posibilitățile existente spre a lărgi și adînci aceste legături. Satisfacția față de apropiatul eveniment, importanța ce i se acordă de către ambele părți au fost reliefate cu ocazia primirii, de către tovarășul Nicolae Ceaușescu a ministrului afacerilor externe al Franței, Jean François-Poncet. Cu acest prilej, s-a subliniat aspirația României și Franței de a impulsiona colaborarea în toate sectoarele. De altfel, cu cîteva zile în urmă, în interviul pe care șeful statului român l-a acordat Televiziunii franceze — T.F.1 se arăta : **„Doresc să subliniez cu multă satisfacție că relațiile româno-franceze se găsesc la un nivel bun. Aș menționa dezvoltarea continuă a colaborării economice, tehnico-științifice, culturale, faptul că am realizat o serie de cooperări în producție în domenii importante, ceea ce face ca Franța să se afle în momentul de față pe locul cinci în relațiile economice internaționale ale României".**

Prezența la București a șefului diplomației franceze se înscrie în continuitatea contactelor dintre țările noastre. Această vizită oficială, deși scurtă, a permis un aprofundat schimb de păreri și s-a desfășurat într-o atmosferă deosebit de cordială. Ministrul afacerilor externe al României, Ștefan Andrei, și omologul său francez au examinat ansamblul raporturilor dintre cele două state. Făcînd bilanțul a ceea ce s-a realizat, ei au constatat posibilități pentru noi acțiuni concrete, de natură să impulsioneze schimburile comerciale, cooperarea în diferite domenii de interes comun, mai ales în industria construcțiilor de mașini, în învățămînt, știință și cultură și pe terțe piețe.

Fără îndoială, rezultatele de pînă acum sînt pozitive dar, după cum sublinia președintele Nicolae Ceaușescu în interviul

Jean François-Poncet:

„Relații sub auspiciile cele mai favorabile"

Înainte de a părăsi Bucureștiul, ministrul de externe al Franței, Jean François-Poncet, a avut amabilitatea să facă o declarație colaboratorului nostru **Andrei Magheru :**

„În timpul vizitei mele, am avut deosebita cinste de a fi primit de președintele Nicolae Ceaușescu, căruia i-am înmînat un mesaj de prietenie și cele mai bune urări din partea președintelui Valéry Giscard d'Estaing. I-am spus președintelui Nicolae Ceaușescu cît este de bucuros președintele Republicii Franceze de a face această apropiată vizită în România, care se prezintă sub auspiciile cele mai favorabile.

Împreună cu omologul meu, Ștefan Andrei, am întreprins un tur de orizont al relațiilor noastre bilaterale, ele fiind, după cum știți, în plină dezvoltare. În cadrul acestor relații, o colaborare strînsă a fost realizată în domenii industriale, la nivelul tehnicii mondiale. Avem în acest sens proiecte de cooperare deosebit de interesante. Sperăm că vizita pe care o va efectua președintele Giscard d'Estaing în România va face ca aceste relații să cunoască o nouă dezvoltare substanțială de perspectivă.

Am realizat și un tur de orizont al principalelor probleme politice internaționale și am constatat că, asupra majorității acestora, oficialitățile române și cele franceze au concepții foarte apropiate. Printre acestea aș sublinia, în mod deosebit, respectarea fermă a independenței naționale și urmărirea cursului ascendent al destinderii în Europa. Țările noastre acordă o deosebită importanță acestor două probleme".

acordat Televiziunii franceze, nu se poate considera că s-a făcut totul în direcția cooperării. Pornind de la baza existentă, ținînd seama de dezvoltarea accelerată a economiei românești, de preocupările Franței pe planul progresului economic, se poate aprecia că există largi perspective pentru o creștere mai substanțială, în anii următori, a schimburilor reciproce, a conlucrării în toate domeniile. De altfel, comunicatul publicat la încheierea vizitei ministrului de externe francez exprimă înțelegerea manifestată de cele două părți față de luarea de noi măsuri care să ducă la diversificarea cooperării economice și să confere schimburilor comerciale o dezvoltare cît mai amplă și echilibrată.

În cadrul dialogului româno-francez s-au abordat aspecte vitale ale contemporaneității, constatîndu-se, în majoritatea problemelor, convergența sau apropierea pozițiilor exprimate. Evidențiindu-se preocupările față de destinele destinderii, pentru o evoluție pașnică în Europa și în lume, s-a insistat asupra imperativului participării active și libere a tuturor statelor la dinamizarea procesului de edificare a unei securități reale pe continent, la înfăptuirea integrală, ca un tot unitar, a Actului final de la Helsinki, la asigurarea unei colaborări neîngrădite între statele din această parte a planetei.

Examinînd tabloul european, perspectivele sale, dosarele cele mai acute ale unui continent care a fost, adesea, teatru al unor sîngeroase confruntări, cele două părți au acordat o atenție deosebită măsurilor de dezarmare. Întreaga evoluție internațională pledează în favoarea adoptării unor măsuri concrete pentru stoparea competiției periculoase a înarmărilor, pentru reducerea poverii cheltuielilor militare, în vederea realizării dezarmării generale și totale sub un control eficace. Desigur, în această privință, este firesc interesul față de ideea convocării unei conferințe a tuturor statelor semnatare ale Actului final de la Helsinki, consacrată problemei dezarmării în Europa.

Turul de orizont al vieții internaționale a oferit ocazia reafirmării necesității instaurării unei noi ordini economice internaționale, juste și echitabile, lichidării fenomenului subdezvoltării, exprimîndu-se, totodată, convingerea că soluționarea pe calea tratativelor, cu participarea tuturor statelor interesate, a conflictelor din diferite zone reprezintă singura modalitate rezonabilă și eficientă. O concluzie fundamentală a acestui dialog util și constructiv este aceea că asigurarea unui climat de pace și bună înțelegere reclamă aplicarea, în relațiile dintre toate statele, a principiilor independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, renunțării la forță și la amenințarea cu forța.

Dialogul româno-francez, care va cunoaște un moment de profundă semnificație prin viitoarea întîlnire dintre președinții României și Franței, relevă vitalitatea unei conlucrări a cărei tradiție este îmbogățită, constant, prin rezultatele rodnice ale prezentului. Acest dialog exprimă încrederea comună în perspectivele largi ale cooperării celor două state, hotărîrea de a investiga posibilitățile și de a le pune în valoare, în beneficiul celor două popoare, al cauzei generale a păcii și înțelegerii între toate statele.

Eugeniu Obrea

ROMÂNIA ÎN CONȘTIINȚA LUMII

Relațiile româno-italiene: „dezvoltare optimă în toate sectoarele"

Amintore Fanfani

președintele Senatului Republicii Italiene

Timp de patru zile (11–15 decembrie), președintele Senatului italian, Amintore Fanfani, a fost oaspetele țării noastre, la invitația Marii Adunări Naționale. Întîlnirea cu președintele Nicolae Ceaușescu, convorbirile avute cu o serie de personalități politice, științifice și culturale i-au permis oaspetelui să ia cunoștință mai îndeaproape cu realitățile și preocupările României socialiste. O vizită care „mi-a permis – declara Amintore Fanfani cu prilejul conferinței de presă din ajunul plecării – **să constat o consolidare a prieteniei dintre România și Italia, prietenie firească, dată fiind originea latină comună" a celor două popoare.**

Discuția cu președintele Senatului italian avea loc la cîteva ore de la întîlnirea sa cu președintele României. Amintore Fanfani ne-a declarat :

– Am avut onoarea de a fi primit de secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele României, Nicolae Ceaușescu. Și, la fel ca în 1967, cînd aveam să fiu primul ministru de externe italian care venea în România după război, am fost impresionat de strălucirea ideilor sale. De atunci, din 1967, între România și Italia s-au intensificat legăturile de prietenie, raporturile economice, politice și culturale dintre cele două țări s-au dovedit rodnice. Acesta este cadrul în care s-a desfășurat noua mea întîlnire cu președintele Nicolae Ceaușescu. Plec din țara dumneavoastră cu certitudinea de a fi adus o contribuție la continuarea largului dialog politic între Italia și România, între conducătorii celor două țări, dialog evidențiat de speranțele comune în ce privește problemele esențiale ale actualității cum ar fi, de pildă, dezarmarea progresivă, în concordanță cu politica de destindere.

Abordînd, în continuare, problemele securității europene și dezarmării, președintele Senatului italian a spus :

– După conferința de la Helsinki a urmat, anul trecut, reuniunea de la Belgrad. Ea și-a deschis lucrările în condițiile unor mari și foarte serioase dificultăți. Mă aflam, în acele zile, la Belgrad, dar nu ca participant la reuniune. Rezultatele finale au fost ceva mai puțin rele decît ne-am temut că vor fi. Dar experiența reuniunii de la Belgrad trebuie să ne facă să abordăm mai serios pregătirile pentru conferința de la Madrid, din 1980.

În ce privește problema dezarmării, personal, am avut ocazia să o pun în 1965, la tribuna Adunării Generale a O.N.U. Acum, ca și atunci, consider dezarmarea ca o necesitate și un act coerent, legat de politica de dezvoltare. Nu se poate imagina dezvoltarea popoarelor lumii dacă nu se trece progresiv, dar nu prea încet, la o politică serioasă, amplă și incisivă de dezarmare. Țările dezvoltate oferă țărilor subdezvoltate ajutoare echivalente cu mai puțin de 1 la sută din produsul lor național brut. Totalul cheltuielilor pentru înarmare este, însă, de 7–8 ori mai mare. Iată dovada că este necesar să se facă economii din cheltuielile de înarmare, ceea ce presupune o constantă politică de cooperare, colaborare și pace. Persistența unei atmosfere de pace încertă nu este de natură să ne ducă la ceea ce dorim : stabilizarea unei păci sigure. Reluarea tratativelor de dezarmare, de dezangajare militară (SALT II ar fi un pas pozitiv dar nu un final) trebuie să ne ducă la dezarmare generală. De aceea, trebuie să sporească participarea tuturor statelor.

Colaborarea, pe multiple planuri, româno-italiană, Amintore Fanfani o caracterizează, la încheierea acestui dialog, astfel : Dezvoltare optimă în toate sectoarele de cooperare. De asemenea, – **a subliniat interlocutorul** – în planul politicii internaționale există puncte fundamentale, asupra cărora Italia și România se regăsesc pe aceeași poziție.

Declarație consemnată de Rodica Dumitrescu

Relațiile româno-sudaneze: „multiple domenii de colaborare"

Al-Rashid Al-Taher Bakr

vicepreședintele Republicii Democratice Sudan, ministrul afacerilor externe

Recent, s-au desfășurat la București lucrările celei de a III-a sesiuni a Comisiei politice mixte româno-sudaneze și ale celei de a IV-a sesiuni a Comisiei mixte de cooperare economică și tehnică dintre România și Sudan. Delegația sudaneză a fost condusă de Al-Rashid Al-Taher Bakr, vicepreședintele Republicii Democratice Sudan, ministrul afacerilor externe. În timpul prezenței sale la București, oaspetele sudanez a fost primit de președintele NICOLAE CEAUȘESCU.

Înainte de a părăsi Capitala, vicepreședintele Sudanului a avut amabilitatea să acorde un interviu revistei noastre.

– Vă rugăm să vă referiți la întrevederile și convorbirile purtate la București, la rezultatele cu care s-au încheiat lucrările celor două comisii.

– Am fost foarte mulțumit de vizita la București, unde am participat la lucrările Comisiei politice mixte româno-sudaneze. În timpul petrecut în țara dumneavoastră, am avut prilejul să mă întîlnesc cu numeroși factori de răspundere. Fără îndoială, punctul central al întrevederilor avute il constituie primirea la președintele Nicolae Ceaușescu. A fost o primire deosebit de cordială, caracterizată printr-o abordare profundă și sinceră a problemelor. Președintele Nicolae Ceaușescu a vorbit despre relațiile prietenești care il leagă de președintele Nimeiri, precum și despre bunele raporturi statornicite între popoarele român și sudanez. Convorbirea a relevat bazele trainice puse de președinții Nicolae Ceaușescu și Gaafar Nimeiri relațiilor dintre țările noastre.

În cadrul lucrărilor comisiei mixte, s-au analizat în detaliu relațiile dintre Sudan și România, perspectivele de dezvoltare a acestora în toate domeniile de interes reciproc. De asemenea, am avut convorbiri cu privire la pozițiile României și Sudanului față de diferitele probleme cu care este confruntată omenirea zilelor noastre.

Toate aceste întrevederi au pus în evidență că, între Sudan și România, există un acord deplin cu privire la necesitatea adîncirii și dezvoltării relațiilor bilaterale, ceea ce corespunde intereselor celor două popoare prietene, intereselor popoarelor țărilor în curs de dezvoltare.

– Vă rugăm să vă referiți la semnificația acordurilor semnate cu acest prilej...

– Toate convorbirile purtate și lucrările comisiei mixte au fost caracterizate de prietenie și spirit de colaborare. Sinteza acestui efort a fost semnarea a șase acorduri de către cele două părți. Sînt acorduri care acoperă toate domeniile de colaborare dintre Sudan și România : politic, economic, comercial, tehnico-științific, cultural, turism. Toate aceste documente exprimă interesul comun, sînt în folosul celor două țări și popoare. Totodată, ele demonstrează că relațiile dintre România și Sudan intră într-o etapă nouă, avansată, și reflectă faptul că raporturile strînse, statornicite între cele două țări, pot fi considerate un model de relații ce leagă două popoare. Aceste relații s-au afirmat, grație contactelor continue, care au pus în evidență apropierea ce există în viziunea lor față de diferite probleme.

În continuare, referindu-se la impresiile culese în timpul vizitei la București, interlocutorul a subliniat :

– Folosesc acest prilej pentru a exprima sincerele și cordialele noastre mulțumiri, aprecierea și prețuirea noastră pentru poporul român prieten, conducătorul său eminent, președintele Nicolae Ceaușescu. În zilele petrecut în România, am simțit nobile sentimente exprimate din partea unui popor prieten.

Președinții Gaafar Nimeiri și Nicolae Ceaușescu, cînd s-au întîlnit în urmă cu cinci ani, au pus baze trainice, solide legăturilor de prietenie româno-sudaneze. Orice efort depus în prezent este o transpunere în fapt a obiectivelor și orientărilor convenite de cei doi președinți, obiective care țintesc spre întărirea legăturii militante între popoarele român și sudanez. La încheierea lucrărilor sesiunii Comisiei politice mixte, constatăm cu o deosebită satisfacție că am reușit să facem un lucru foarte bun și serios pentru popoarele noastre prietene. Mai mult, am făcut astăzi un nou pas care corespunde pe deplin intereselor comune țărilor și popoarelor noastre, este în avantajul lor.

Interviu realizat de Horia Horațiu Doboș

„Inițiativele României sînt deosebit de apreciate"

Robert Krieps

ministrul învățămîntului, afacerilor culturale și justiției din Luxemburg

La încheierea vizitei sale în România, Robert Krieps, ministrul învățămîntului, afacerilor culturale și justiției al Marelui Ducat al Luxemburgului, a avut o convorbire cu un colaborator al revistei „Lumea".

– Cunoscînd istoria poporului român – **ne-a declarat interlocutorul** – se poate înțelege forța pe care a dobîndit-o ideea de independență. Consider că justificatul sentiment de mîndrie națională al poporului român a generat forța necesară realizării unei mari cotituri cum a fost cea din august 1944, și adoptării unor poziții proprii, independente, pe care le cunoaștem din cuvîntările președintelui Ceaușescu.

Oaspetele s-a referit, apoi, la ecourile politicii externe românești :

– În Luxemburg, inițiativele președintelui Nicolae Ceaușescu sînt deosebit de apreciate. Ele se plasează în cadrul eforturilor pentru soluționarea marilor probleme ale omenirii cum sînt încetarea cursei înarmărilor și dezarmarea nucleară. Faptul că președintele Nicolae Ceaușescu a adoptat o poziție atît de hotărîtă are și va avea cu siguranță largi ecouri. Atitudinea unui stat ca România în complexa problematică actuală va reprezenta, fără îndoială, o încurajare pentru multe țări, mai ales ale „lumii a treia" care auzeau pînă nu de mult doar vocea țărilor puternice. Faptul că în prezent se distinge cu claritate în concertul statelor și glasul unei țări ca România dă acestor state curaj și încredere în lupta lor.

Despre convorbirile de la București, ministrul luxemburghez a spus :

– Consider că întotdeauna este foarte important ca oamenii politici să se întîlnească direct. Activitatea politică trebuie să se bazeze pe o premisă numită încredere. Aceasta nu se realizează doar prin documente sau comunicate de presă. Este necesar ca oamenii politici să se întîlnească nemijlocit. În acest sens, convorbirile mele din România au fost fructuoase.

Ministrul a evocat apoi vizita sa în România :

– Am avut deosebita bucurie să vizitez Universitatea și Politehnica din București, precum și un liceu exemplar, cu vechi tradiții care poartă numele lui Nicolae Bălcescu. Ceea ce ne-a frapat în mod deosebit este un fapt pe care l-am consemnat și în cartea de onoare a liceului „Bălcescu", și anume profunda seriozitate a elevilor față de școală și munca lor.

În încheiere, oaspetele a arătat :

– Din punct de vedere al contactelor existente între țările noastre, mulți luxemburghezi cunosc România venind aici pentru a-și petrece vacanțele. În afară de aceasta, guvernele noastre fac eforturi pentru o mai bună cunoaștere reciprocă a culturilor naționale. Există în această ordine de idei o certă receptivitate...

Interviu realizat de Aristotel Bunescu

Misiunea istorică a țărilor socialiste de a oferi lumii un exemplu convingător de relații internaționale de tip nou

Imperativul instaurării unor principii și norme noi de relații între state constituie una din problemele cardinale ale epocii contemporane. Este o problemă a cărei actualitate derivă din însuși sensul istoric al profundelor transformări revoluționare, la scară mondială, în care pacea, independența și socialismul se afirmă ca opțiuni fundamentale. Desigur, acesta e un proces care nu se realizează de la sine, ci în condițiile complexe ale luptei tuturor forțelor revoluționare, progresiste, democratice, a tuturor popoarelor pentru înlăturarea definitivă a vechilor relații generate de capitalism și imperialism — relații întemeiate pe forță, dominație, inechitate — și pentru instaurarea unor raporturi interstatale noi, de independență și egalitate, de colaborare, prietenie și solidaritate între națiuni. De această luptă și de aceste idealuri sînt, în mod obiectiv și vital, legate țările socialiste ca promotoare ale noului în istorie atît în planul construcției interne, cît și în acela al relațiilor internaționale. Cu prestigiul pe care l-a dobîndit socialismul, cu puterea sa de înrîurire pe plan mondial, țările socialiste trebuie să ofere un exemplu viu, convingător al posibilității practice de organizare superioară a societății, statornicind între ele relații interstatale de tip nou, care să ofere lumii un model înaintat de raporturi internaționale, radical diferit de cel impus de orînduirea capitalistă.

În opoziție ireductibilă cu trăsăturile imprimate de imperialism relațiilor interstatale — de exploatare a celor slabi de către cei puternici, de dictat, presiune și amestec brutal în afacerile interne ale altor țări —, relațiile internaționale de tip nou, pe care țările socialiste sînt chemate să le instaureze, izvorăsc din înseși conținutul, substanța noii orînduiri, eliberate de orice exploatare și asuprire ; ele sînt expresia — în plan internațional — a esenței superioare a socialismului, ca mod de gîndire și acțiune, în consens cu legitățile devenirii istorice mondiale. Viața, experiența au demonstrat că sporirea prestigiului și forței de atracție a socialismului în lume este cu atît mai viguroasă cu cît, în relațiile dintre țările care edifică noua orînduire, se afirmă pe deplin principiile independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc, întrajutorării tovărășești și solidarității internaționale. Practica a arătat, elocvent, că statornicirea acestor principii noi de relații între state asigură un cîmp larg, nelimitat, colaborării și conlucrării rodnice, pe multiple planuri, între țările socialiste, în interesul fiecăreia dintre ele, al cauzei păcii și socialismului, în general.

Acestui țel primordial partidul și statul nostru îi consacră o bogată activitate constantă, principială, cu convingerea că unitatea și colaborarea multilaterală cu toate țările socialiste constituie o cerință legică, un important factor al succesului în opera de edificare a noii orînduiri în fiecare țară și, totodată, în unirea tuturor forțelor mondiale ale progresului social și păcii, în sporirea rolului determinant al acestora asupra evoluției omenirii, în creșterea prestigiului socialismului în lume, a contribuției sale la consolidarea cursului nou spre destindere și cooperare. Aceasta este o clară orientare programatică a Partidului Comunist Român, înscrisă în toate documentele de politică externă ale țării noastre, tradusă neabătut în viață prin dezvoltarea largă a relațiilor cu toate statele socialiste.

Referindu-se la această linie fundamentală, tovarășul **Nicolae Ceaușescu** arăta : **„Partidul și statul nostru acționează ferm pentru dezvoltarea relațiilor cu toate statele socialiste, pentru întărirea colaborării și solidarității lor. Pornim de la convingerea fermă că este posibil și necesar să fie depășite divergențele, anumite neînțelegeri existente între unele țări socialiste, să se asigure colaborarea lor tot mai strînsă și, în acest fel, afirmarea cu mai multă putere a prestigiului socialismului în lume, sporirea încrederii popoarelor în forța socialismului, care trebuie să asigure relații noi, de egalitate și încredere între popoare, de colaborare egală, să deschidă calea eliberării naționale și sociale a fiecărei națiuni".**

■

Întemeiată pe comunitatea de orînduire, de ideologie, de țeluri, pe faptul că fiecare țară se călăuzește după concepțiile socialismului științific, că obiectivul fundamental este promovarea unor relații de echitate și egalitate socială și ridicarea bunăstării popoarelor lor, unitatea dintre țările socialiste este un factor hotărîtor al devenirii progresiste a lumii contemporane, al transformării ei revoluționare.

Izvorîte din diversitatea de condiții în care se edifică noua orînduire, deosebirile de vederi, diferențele de apreciere într-o problemă sau alta — cele existente sau care pot apărea — se dovedesc un fenomen normal și, în consecință, nu trebuie să afecteze relațiile dintre țările socialiste ; în nici un caz, ele nu trebuie dramatizate sau exagerate, amplificate sau considerate ca un fenomen dăunător. Cu atît mai mult, ele nu trebuie să afecteze prietenia, solidaritatea și colaborarea dintre țările socialiste. Interesele supreme ale socialismului cer o analiză lucidă, calmă, obiectivă și responsabilă a cauzelor care generează puncte de vedere deosebite și, pe această bază, reclamă trecerea, cu hotărîre, la soluționarea problemelor prin discuții și tratative directe de la partid la partid, de la țară la țară, de la guvern la guvern, în spiritul receptivității și respectului reciproc, al deplinei egalități, pornindu-se de la imperativele unității și solidarității. Pe o asemenea bază, consideră partidul nostru că se pot găsi rezolvările corespunzătoare, de la caz la caz, de la etapă la etapă, rezolvări a căror viabilitate rezidă în asigurarea intereselor tuturor țărilor socialiste și, în general, a tuturor țărilor lumii. Pe primul plan trebuie pus ceea ce unește țările socialiste, ceea ce este fundamental — orînduirea comună, țelurile supreme ale socialismului și comunismului, ideologia materialismului dialectic și istoric, efortul lor constant pentru prosperitatea popoarelor lor.

Partidul Comunist Român, țara noastră se pronunță cu fermitate pentru abținerea de la orice ar putea duce la ascuțirea divergențelor, de la etichetarea sau blamarea vreunei țări socialiste, pentru a se face totul în direcția restabilirii și consolidării unității și solidarității. Așa cum a subliniat, în repetate rînduri, tovarășul Nicolae Ceaușescu, România nu contrapune, în nici un fel, relațiile cu unele țări socialiste raporturilor cu altele, așa cum nu concepe extinderea și adîncirea colaborării cu unele în detrimentul colaborării cu altele. Mai mult, în ansamblul relațiilor cu toate statele, indiferent de orînduire, România nu a contrapus și nu contrapune relațiile cu o țară relațiilor cu altă țară. **„Considerăm — afirma tovarășul Nicolae Ceaușescu — că trebuie să facem totul pentru dezvoltarea relațiilor de prietenie și colaborare cu toate statele socialiste și cu toate statele lumii, fără deosebire de orînduire socială. Raporturile României cu țările socialiste, fără excepție, se completează într-un ansamblu unitar, la baza căruia stă politica noastră principială, fermă și consecventă, îndreptată spre întărirea unității tuturor țărilor socialiste, spre creșterea forței și influenței socialismului în lume".**

■

Instaurarea fermă, în practica relațiilor dintre țările socialiste, a noilor principii de relații nu este și nu poate fi o operă abstractă, ruptă de realități, tot așa cum și construcția noii orînduiri nu se poate concepe în afara realităților concrete și diverse din fiecare țară. Clădite pe asemenea principii — concepute ca un tot unitar —, relațiile dintre țările socialiste sînt menite să ofere cadrul dezvoltării libere, neîngrădite a fiecăreia dintre ele, să contribuie eficient la împlinirea intereselor vitale ale fiecărui popor. Experiență complet nouă în istoria omenirii, cristalizarea acestor relații de tip nou, traducerea în practică a principiilor și normelor chemate să le guverneze trebuie să pornească de la luarea în considerare a marii diversități de condiții și, implicit, de metode și forme specifice, în care se edifică noua orînduire.

Inegalitatea în ce privește gradul de dezvoltare economico-socială a țărilor socialiste — datorită stadiilor diferite de dezvoltare de la care au pornit —, nivelurile deosebite la care se află forțele de producție, marile diferențe de potențial și mărime, faptul că ele se află în etape diferite de construcție a noii orînduiri, varietatea tradițiilor istorice și particularitățile naționale specifice — toți acești factori determină o largă diversitate a formelor concrete de făurire a noii societăți, de soluționare a problemelor complexe cu care este confruntată fiecare țară, în parte. Evidențiind adevărul, verificat de viață, că forța sistemului socialist depinde de forța fiecărei țări socialiste în parte, este firesc și necesar ca, în împlinirea obiectivelor lor de propășire mutilaterală, țările socialiste, partidele lor conducătoare să-și dovedească întreaga capacitate de a elabora, în mod original, soluții adecvate la condițiile și problemele lor specifice. În această vastă operă, își dovedește valabilitatea conceptul leninist, după care generalul se realizează în și prin particular. În lumina acestei realități se verifică în practică și teza dialectică, marxistă, privitoare la realizarea unității în diversitate, legile generale ale socialismului științific existînd și manifestîndu-se numai în condiții concrete. O autentică unitate a țărilor socialiste, o reală solidaritate a lor nu poate fi concepută decît pe această bază. Înțelegerea diversității, ca trăsătură firească a unei noi unități, se impune cu atît mai mult cu cît opțiunea trecerii spre socialism se afirmă tot mai pregnant ca perspectivă istorică a umanității, evoluție a cărei dimensiune obiectivă este marea varietate de condiții, metode și forme de luptă ce caracterizează, astăzi, mișcarea comunistă și muncitorească, ajunsă la un înalt grad de maturizare și dezvoltare. În confruntarea cu aceste realități, se cere o mare deschidere în abordarea atît a căilor de trecere la socialism, cît și a modalităților de edificare a lui.

Realizarea unității în diversitate presupune, în mod obiectiv, și existența unor deosebiri de păreri în interpretarea unor probleme ale construcției socialismului, în elaborarea unor metode concrete de dezvoltare internă, inclusiv în aprecierea unor fenomene și evoluții internaționale. Este aceasta, ea însăși, o expresie a maturității partidelor de guvernămînt, a popoarelor din țările socialiste, o dovadă a vastei lor experiențe în găsirea soluțiilor originale la problemele lor naționale ; în ultimă instanță, de această efervescență creatoare — teoretică și practică — depinde îmbogățirea tezaurului comun al socialismului științific, al gîndirii și experienței revoluționare.

Într-adevăr, în contextul diversității de acțiune a partidelor comuniste și muncitorești — ca forțe conducătoare în țările socialiste —, se evidențiază capacitatea inepuizabilă de aplicare creatoare a gîndirii materialist-dialectice la condițiile concrete în care ele își desfășoară activitatea. Este unul din argumentele care dovedesc, cu puterea faptelor, că teoria socialismului științific nu este — și nu poate fi — o dogmă, o schemă imuabilă, ci o călăuză vie în acțiune, în detectarea noului în viața politică și socială, în realizarea imperativelor ridicate de însăși evoluția istorică, imperative cărora partidele comuniste și muncitorești sînt datoare, în fața propriei clase muncitoare, a propriului popor, să le dea, în practica de zi cu zi, răspunsuri adecvate. Și este fapt incontestabil că nimeni din afară nu poate cunoaște mai bine realitățile, cerințele dintr-o țară sau alta, nimeni nu poate găsi soluțiile istorice și de moment cele mai potrivite decît partidele din țările respective. După cum nimeni decît ele, și numai ele, răspund în fața propriei clase muncitoare, a propriului popor de activitatea lor, de îndeplinirea misiunii pe care le-au încredințat-o, în fața istoriei, clasa muncitoare și poporul din rîndul cărora s-au născut. Respectarea independenței și dreptului fiecărui partid de a-și decide de sine stătător politica sa internă și internațională, de a aborda autonom problemele construcției socialismului reprezintă condiția fundamentală a întăririi unității țărilor socialiste, a mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

■

Într-o epocă în care statornicirea unor relații internaționale, bazate pe independență și suveranitate, a devenit un imperativ istoric, recunoscut și reclamat de majoritatea statelor, consfințit într-o serie de documente angajante, semnate de reprezentanții unor țări cu orînduiri sociale diferite, într-o epocă în care s-au realizat, în acest sens, certe progrese în raporturile dintre state conduse de formațiuni politice diferite prin ideologie, opțiuni și obiective, se impune cu atît mai mult traducerea consecventă în viață a principiilor noi de relații între țările socialiste, unite prin aceeași ideologie, prin aceleași idealuri și prin același țel comun al luptei pentru pace, democrație și socialism. Militînd ferm pentru apărarea independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc, a dreptului fiecărei națiuni de a-și decide singură modul de dezvoltare social-economică, pentru renunțarea la forță și la amenințarea cu forța în viața internațională, țările socialiste, prin relațiile pe care le întrețin, între ele și cu celelalte țări, cu toate forțele progresiste, democratice și antiimperialiste, au înalta responsabilitate istorică de a prefigura un model nou, calitativ superior de raporturi internaționale. Este o operă mobilizatoare pentru eforturile generale de edificare a unei lumi mai drepte și mai bune, o operă de care depinde prestigiul socialismului pe plan mondial.

În condițiile vieții contemporane, ale marilor confruntări pe plan internațional între forțele păcii și progresului și cele ale imperialismului, colonialismului și neocolonialismului, relațiile de tip nou dintre țările socialiste trebuie să aibă, prin ele însele, o deosebită putere de înrîurire benefică asupra ansamblului raporturilor dintre state. În acest sens, este pe deplin justificată aprecierea din Declarația statelor participante la Tratatul de la Varșovia, adoptată la recenta ședință a Comitetului Politic Consultativ, în care se arată că, „în condițiile actuale, cînd imperialismul continuă să promoveze politica de dominație, asuprire și inegalitate, capătă o importanță deosebită afirmarea unui tip nou de relații internaționale, întărirea unității și coeziunii țărilor socialiste. Tocmai pe această cale se asigură cu cel mai mare succes interesele fiecărui popor care construiește noua orînduire, crește permanent autoritatea socialismului în lume, sporește rolul țărilor socialiste în stimularea schimbărilor înnoitoare din viața internațională, adîncirea destinderii și întărirea păcii".

Acționînd consecvent pentru înfăptuirea marilor comandamente ale lumii de azi — securitatea, dezarmarea și pacea, colaborarea și înțelegerea între națiuni —, țările socialiste se afirmă ca un factor hotărîtor al progresului social, oferind tuturor popoarelor lumii, tuturor forțelor progresiste, democratice și antiimperialiste un sprijin concret și un exemplu de înaltă responsabilitate pentru destinele omenirii.

Propria activitate a P.C.R., a României socialiste, capacitatea partidului nostru, a conducerii sale, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, de a descoperi noul, de a-l afirma, succesele în dezvoltarea economico-socială a României, prestigiul internațional al țării noastre confirmă justețea orientărilor sale atît pe plan intern, cît și extern. Conlucrarea largă a României cu toate țările socialiste, cu toate țările lumii, fără deosebire de orînduire, contribuția sa — alături de toate forțele socialismului și păcii — la soluționarea problemelor complexe ale lumii contemporane dovedesc atașamentul său ferm la cauza socialismului, a colaborării și solidarității internaționale, la opera de edificare a unei lumi mai drepte și mai bune pe planeta noastră.

NAȚIUNILE UNITE

La sfîrșit de sesiune

Dacă am încerca să definim, sintetic, profilul actualei sesiuni — a 33-a — a Adunării Generale a Națiunilor Unite, am putea-o denumi simplu : „sesiune de lucru", în sensul cel mai bun al acestei caracterizări. Fără să fi fost dominată de un anume aspect major (care să-i confere o notă cu totul deosebită) al largului registru problematic al vieții internaționale, sesiunea recent încheiată a forumului mondial a dezbătut asupra marilor și mereu actualelor teme ale lumii contemporane : necesitatea respectării principiilor dreptului internațional și a repudierii politicii de forță ; imperativul consolidării cursului spre destindere, pace, securitate ; adoptarea unor măsuri practice de oprire a cursei înarmărilor și dezarmare și, în primul rînd, de dezarmare nucleară ; soluționarea pe cale politică a stărilor de tensiune și conflict, a tuturor problemelor litigioase dintre state ; democratizarea vieții internaționale ; lichidarea vestigiilor colonialismului, neocolonialismului și apartheidului ; edificarea unei noi ordini politice și economice mondiale ; rolul tinerei generații în procesul dezvoltării contemporane ; creșterea eficienței O.N.U. ș.a.

Și la această sesiune — așa cum a făcut-o de-a lungul celor 23 de ani de cînd este membră a Națiunilor Unite — România și-a consacrat activitatea găsirii unor soluții juste și echitabile problemelor complexe care preocupă în prezent omenirea, militînd pentru creșterea rolului și contribuției O.N.U. în această direcție. Eforturile neobosite ale țării noastre la Națiunile Unite s-au bucurat de o largă recunoaștere.

Promotoare consecventă a cauzei **dezarmării**, inițiatoare a unor substanțiale și realiste propuneri menite să apropie momentul realizării unei lumi fără arme și fără războaie, România a participat, la sesiunea a 33-a a Adunării Generale a O.N.U., pătrunsă de un înalt spirit de răspundere pentru interesele și destinele poporului român, ale umanității, cu înțelegerea clară a măsurilor ce trebuie înfăptuite gradual și cu perseverență.

Apreciind sesiunea specială a O.N.U. dedicată dezarmării ca fiind un pas important în abordarea, într-un mod nou, a problematicii dezarmării, România a insistat asupra faptului că etapa actuală cere cu necesitate să se acționeze cu toată răspunderea pentru traducerea în viață a recomandărilor și deciziilor consemnate în Documentul final al sesiunii speciale. În acțiunea sa pentru traducerea în viață a unor măsuri hotărîte, de natură să facă efective prevederile Programului de acțiune stabilit la sesiunea O.N.U. consacrată dezarmării, țara noastră situează pe prim plan obligația noilor mecanisme de dezbatere și negocieri (Comisia O.N.U. pentru dezarmare și Comitetul pentru dezarmare) de a relua și examina în detaliu opiniile și propunerile prezentate de diferite state, în vederea negocierii și încheierii unor acorduri care să conducă la reducerea cheltuielilor militare, la încetarea producției de noi arme, atît nucleare, cît și clasice. România a subliniat cu insistență că esențial, în prezent, este să se folosească pe deplin noul cadru organizatoric, mai democratic, creat de sesiunea specială ; de asemenea, pornind de la realitatea că dezarmarea este o problemă de interes universal, țara noastră a insistat și insistă asupra dreptului și datoriei tuturor statelor de a participa, în condiții de deplină egalitate, la înfăptuirea dezarmării, numai astfel putîndu-se găsi soluții durabile, general-acceptabile.

Propunerile concrete ale României în domeniul dezarmării se bucură de o largă audiență internațională, este pusă, cu deosebire, în evidență actualitatea lor și, în general, concepția țării noastre asupra dezarmării, ca problemă-cheie a păcii mondiale. În acest sens, propunerile românești privind înghețarea neîntîrziată și, apoi, trecerea la reducerea cheltuielilor militare și a efectivelor forțelor armate, începînd cu statele puternic înarmate, asumarea de către toate statele a angajamentului de a nu amplasa noi trupe și armamente pe teritoriile altor țări, de a trece la reducerea și retragerea totală a celor existente pînă la lichidarea tuturor bazelor militare, în primul rînd a celor nucleare, de pe teritorii străine, reducerea și încetarea tuturor manevrelor militare, îndeosebi a celor cu participarea mai multor state, precum și a oricăror demonstrații de forță în apropierea altor state, încheierea unui tratat general-european de renunțare la forță și la amenințarea cu forța, la care să ia parte toate statele participante la C.S.C.E., au, toate acestea, o importanță hotărîtoare pentru pacea și securitatea internațională, pentru lichidarea împărțirii omenirii în blocuri militare opuse și pentru desființarea concomitentă a N.A.T.O. și Tratatului de la Varșovia. Semnificativă, în această ordine de idei, este propunerea președintelui României, tovarășul Nicolae Ceaușescu, privind crearea între cele două blocuri militare, în Europa, a unei zone în care să nu fie amplasate nici un fel de armate și armamente, unde să nu se desfășoare nici un fel de manevre și demonstrații militare, acțiune de natură să ducă la diminuarea încordării, la dezvoltarea unor relații de colaborare bazate pe încredere și respect reciproc, să stimuleze procesul de destindere.

Un larg ecou a trezit în rîndul membrilor O.N.U. viziunea țării noastre potrivit căreia securitatea tuturor statelor reclamă, ca o condiție esențială, realizarea unui echilibru mondial nu prin întărirea blocurilor militare, nu prin escaladarea înarmărilor, ci prin reducerea treptată a activităților militare, prin reducerea continuă a înarmărilor și armamentelor, a cheltuielilor militare care constituie o grea povară pe umerii tuturor popoarelor și orientarea resurselor statelor în interesul propășirii lor economico-sociale, în vederea lichidării subdezvoltării, a făuririi unei noi ordini economice internaționale, a unei lumi mai drepte și mai bune.

Sesiunea din acest an a Adunării Generale a O.N.U. a fost, din nou, cadrul reafirmării de către România a concepției sale de principiu privind o **nouă ordine economică internațională**, căile lichidării subdezvoltării și promovării unor relații de tip nou între state, bazate pe deplina egalitate și echitate. Reprezentanții noștri au subliniat, la tribuna O.N.U., că problematica restructurării profunde a raporturilor economice internaționale este puternic influențată de perpetuarea și agravarea fenomenelor de criză economică, precum și de lipsa de rezultate a încercărilor de pînă acum de a le depăși, care afectează îndeosebi țările în curs de dezvoltare. S-a subliniat, în context, necesitatea luării măsurilor adecvate pentru accelerarea creșterii producției și a diversificării economiilor țărilor rămase în urmă, inclusiv pe calea creșterii sprijinului internațional acordat acestora, prin desfășurarea liberă a comerțului internațional și reglementarea judicioasă a prețurilor, pentru asigurarea accesului neîngrădit al țărilor în curs de dezvoltare la știința și tehnologia modernă.

În opinia României, îndeplinirea mandatului conferit Comitetului plenar de către Adunarea Generală impune angajarea deplină a tuturor membrilor săi în impulsionarea negocierilor și facilitarea reglementării problemelor în suspensie, în identificarea priorităților și urmărirea aplicării acordurilor realizate. Totodată, acestui organ îi vor reveni atribuții importante în pregătirea corespunzătoare a sesiunii

speciale a Adunării Generale din 1980. Natura problemelor abordate în Comitet — esențiale pentru destinele progresului economic și social în lume — implică participarea nemijlocită a tuturor celor interesați, angajarea voinței lor politice de a identifica soluții, precum și luarea în considerație a intereselor lor specifice, numai astfel soluțiile convenite putînd fi eficiente, acceptate și puse în practică cu bună credință de toate statele membre.

Rezoluția adoptată prin consens de Adunarea Generală la încheierea dezbaterilor privind activitatea Comitetului plenar pentru noua ordine internațională creează un cadru favorabil reluării și impulsionării activității acestui comitet. Inițiat de țările membre ale „Grupului celor 77", documentul subliniază necesitatea realizării, prin eforturile hotărîte ale tuturor statelor membre, de progrese reale în soluționarea problemelor care constituie obiectul preocupărilor Comitetului plenar pentru noua ordine economică internațională. Rezoluția reafirmă ideea fundamentală că — așa cum a susținut și susține permanent România — toate negocierile cu caracter global, privind promovarea noii ordini economice internaționale, trebuie să se desfășoare în cadrul Națiunilor Unite, rolul central revenind Adunării Generale. (Comitetul plenar la care participă toate statele membre ale O.N.U. a fost creat la sesiunea trecută. El, însă, n-a fost în măsură să treacă la negocieri concrete datorită ivirii unor divergențe asupra mandatului său). În rîndul membrilor O.N.U. s-a cristalizat mandatul Comitetului plenar, în sensul că acesta va desfășura negocieri în vederea adoptării de linii directoare și a realizării de acorduri menite să ducă la rezolvarea problemelor fundamentale ale cooperării economice internaționale. Rezultatele negocierilor vor fi exprimate sub formă de concluzii comune, orientate spre acțiuni concrete, adresate, prin intermediul Adunării Generale, statelor și organizațiilor internaționale interesate.

Problematica tineretului — cu precădere rolul tinerei generații în dezvoltarea economico-socială contemporană — a preocupat constant România. Această tematică a fost adusă pentru prima dată în discuție, la inițiativa țării noastre, în 1960, deschizînd-se calea spre elaborarea cunoscutei Declarații din 1965 privind educarea tinerei generații în spiritul înaltelor idealuri de pace, respect reciproc și înțelegere între popoare. În această lumină, a fost privită și rezoluția din acest an, inițiată de România, privind proclamarea unui „An internațional al tineretului", adoptată de Adunarea Generală la actuala sesiune.

Evidențiind preocuparea constantă a țării noastre pentru această problemă, rezoluția menționează importanța deosebită a participării tineretului la modelarea viitorului omenirii. Totodată, se pune un accent deosebit pe necesitatea folosirii energiilor entuziasmului și capacităților creatoare ale tinerilor în vederea întăririi națiunilor, a progresului economic, social și cultural al popoarelor, în scopul instaurării unei noi ordini economice internaționale, al menținerii păcii mondiale și al promovării cooperării și înțelegerii internaționale. În același timp, se exprimă convingerea că un „An internațional al tineretului" ar putea să contribuie, în mod util, la mobilizarea eforturilor la nivel local, național, regional și internațional, astfel încît tînăra generație să poată beneficia de condiții mai bune în materie de învățămînt, pe plan profesional și în ceea ce privește condițiile de viață, în vederea participării sale active la dezvoltarea generală a societății și la încurajarea elaborării, la nivel național și local, a unor măsuri politice și a unor programe noi, în conformitate cu experiența fiecărei țări. Desemnarea perioadei calendaristice pentru „Anul internațional al tineretului" se va face la sesiunea următoare a Adunării Generale.

Importanța propunerii țării noastre a fost subliniată, în mod deosebit, prin faptul că, la dezbaterile din Comitetul pentru problemele social-umanitare asupra acestei teme, au luat cuvîntul — sprijinind inițiativa românească — reprezentanți ai 80 de state și ai unor organizații internaționale. La proiectul de rezoluție s-au alăturat, în calitate de coautori, reprezentanții unui număr de 47 de state, astfel încît, în Adunarea Generală, proiectul a fost înaintat în numele a 48 de coautori. În final, reprezentanții celor 150 de țări membre au adoptat prin consens rezoluția inițiată de România.

Întreaga desfășurare a sesiunii a 33-a a Adunării Generale — pe a cărei ordine de zi au figurat problemele cele mai importante ale vieții internaționale contemporane — demonstrează, încă o dată și deosebit de elocvent, faptul că Națiunile Unite constituie forul cel mai larg și cadrul cel mai adecvat pentru abordarea și soluționarea problemelor cardinale ale lumii de azi, cu participarea, pe baze egale, a tuturor statelor. În aceste condiții, apare și mai evidentă însemnătatea inițiativei românești — care s-a bucurat de un larg sprijin — privind **creșterea și întărirea rolului O.N.U. în întreaga viață politică mondială**, astfel încît Națiunile Unite să-și poată îndeplini, în cele mai bune condiții, misiunea pe care i-au încredințat-o popoarele — aceea de instrument eficace în vasta operă de edificare a unei lumi a păcii, securității și cooperării. După cum este cunoscut, pe baza unei propuneri a țării noastre, împreună cu un număr de alte țări, a fost creat Comitetul special pentru Carta O.N.U. și creșterea rolului Națiunilor Unite. Raportul acestui comitet a făcut la actuala sesiune obiectul unor serioase dezbateri în cadrul Comitetului juridic al Adunării Generale. România — ca și numeroase alte state — au făcut un mare număr de propuneri privind creșterea rolului Organizației în viața internațională, în principal în soluționarea pe cale pașnică a diferendelor, ca și propuneri referitoare la raționalizarea procedurilor și metodelor de lucru ale forului mondial.

Preocuparea pentru întărirea Organizației Națiunilor Unite și a locului său în relațiile internaționale reprezintă o constantă în ansamblul politicii externe românești, în activitatea internațională a președintelui Nicolae Ceaușescu. România s-a pronunțat și a acționat consecvent pentru ca O.N.U. să devină, cu adevărat, un for al comunității mondiale, care să răspundă noilor realități ale lumii de azi, să promoveze ferm relațiile noi între state, bazate pe egalitate și echitate, pe respectul față de dreptul sacru al fiecărui popor de a-și alege de sine stătător calea dezvoltării economice, socîale și politice. Reamintim că ,prin documentul prezentat Adunării Generale, în 1975, intitulat „Poziția României cu privire la îmbunătățirea și democratizarea activității O.N.U., la întărirea rolului său în realizarea colaborării între toate statele, fără deosebire de orînduire socială, a unei lumi mai bune și mai drepte, a unei păci trainice", țara noastră a avansat un ansamblu de propuneri concrete care vizează toate compartimentele de bază ale activității Organizației. Între acestea, un loc central l-au ocupat cele privind reglementarea, prin mijloace pașnice ,a diferendelor și crearea instrumentelor necesare în acest scop.

Acesta este cadrul în care se înscrie și rezoluția inițiată de România — și adoptată în această sesiune, prin consens, în Comitetul juridic al Adunării Generale — privind **creșterea rolului O.N.U. în soluționarea pe cale pașnică a diferendelor.** În termenii acestei rezoluții, la care s-au alăturat 46 coautorii, Comitetul special care examinează căile și metodele creșterii rolului O.N.U. este împuternicit să-și continue lucrările și în cursul anului viitor. Documentul cere Comitetului special să situeze pe primul plan al activității sale problematica rezolvării pe cale pașnică a diferendelor internaționale, precum și implicarea Organizației, mai mult decît în prezent, în eforturile popoarelor pentru întărirea păcii, colaborării și securității internaționale. Rezoluția adoptată unanim este rezultatul conlucrării active a delegației române cu numeroase delegații ale statelor în curs de dezvoltare, nealiniate, preocupate să identifice cele mai adecvate căi și mijloace pentru creșterea rolului forumului mondial în soluționarea marilor probleme cu care este confruntată astăzi omenirea.

În amplele dezbateri care au precedat adoptarea rezoluției s-a reflectat audiența largă de care se bucură în lume concepția României, a președintelui Nicolae Ceaușescu privind necesitatea ca O.N.U. să devină cu adevărat un forum al comunității internaționale, capabil să răspundă noilor realități ale lumii de azi și aspirațiilor popoarelor, să promoveze cu fermitate relații bazate pe egalitate și echitate, pe respectul față de dreptul sacru al fiecărei națiuni de a-și alege de sine stătător calea dezvoltării sale economico-sociale și politice.

Dezbaterile au reliefat semnificația pe care o prezintă, în acest sens, îmbunătățirea și extinderea procedurilor existente în domeniul soluționării pe cale pașnică a problemelor litigioase dintre state, ceea ce ar contribui la activizarea rolului Organizației în prevenirea stărilor de tensiune și încordare care pot degenera în conflicte armate. În conformitate cu rezoluția, Comitetul special urmează să prezinte viitoarei sesiuni a Adunării Generale propuneri privind mecanismele și instrumentele cu ajutorul cărora Națiunile Unite vor fi chemate să acționeze în viitor în această direcție. De un deosebit interes s-au bucurat cunoscutele propuneri ale României de a se încheia un tratat general prin care toate statele să se angajeze să rezolve orice diferend între ele, exclusiv prin mijloace pașnice, indiferent de natura litigiului, și de a se crea un organism de bune oficii și conciliere subordonat Adunării Generale a O.N.U.

Desigur, activitatea desfășurată de România la actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U. nu este epuizată în spațiul acestor considerații. Vom releva doar că, practic, nu a existat problemă înscrisă pe ordinea de zi la care România să nu fi adus contribuția prin idei și propuneri concrete, constructive, în deplin acord cu exigențele păcii și securității internaționale. Ceea ce dorim să subliniem, cu valoare de concluzie, este că țara noastră a participat, și la această sesiune, cu convingerea că, în actualele circumstanțe internaționale, Națiunile Unite trebuie să se angajeze mai direct și să-și sporească contribuția la soluționarea justă și durabilă a problemelor internaționale majore, în prevenirea și înlăturarea conflictelor dintre state, la inițierea unor acțiuni eficiente care să contribuie la înțelegere și colaborare pașnică între toate statele.

Ilie Olteanu

UNESCO și marile probleme ale lumii contemporane

Valentin Lipatti

Recent s-au încheiat la Paris lucrările celei de-a XX-a sesiuni a Conferinței generale a Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO).

Redacția revistei noastre s-a adresat tovarășului ambasador VALENTIN LIPATTI, vicepreședinte al Consiliului executiv al UNESCO, cu rugămintea de a prezenta cititorilor noștri principalele rezultate ale sesiunii.

– Agenda celei de-a XX-a sesiuni a Conferinței generale a UNESCO a cuprins, ca de obicei, numeroase puncte legate nemijlocit de activitatea Organizației, printre care, în primul rînd, examinarea și adoptarea programului UNESCO pentru anii 1979–1980. Vreme de aproape o lună, Conferința generală a examinat, atît în cadrul dezbaterii de politică generală, cît și la nivelul comisiilor de lucru, capitolele viitorului program de activitate, pregătit de directorul general al UNESCO, Amadou-Mahtar M'Bow, pentru următorul exercițiu bienal, program care a fost apoi adoptat de Conferința generală. Dincolo însă de această sarcină cu caracter statutar, Conferința generală a examinat – ca puncte distincte pe ordinea de zi a sesiunii – o serie de probleme fundamentale ale vieții internaționale, la rezolvarea cărora Organizația este chemată să-și aducă o contribuție tot mai activă în domeniile sale de competență.

– Care au fost aceste pobleme ?

– M-aș referi în primul rînd la problemele **dezarmării.** Fiind o organizație cu o gamă largă de preocupări și activități – care merg de la problemele de educație și cercetare științifică pînă la cele de informare a opiniei publice mondiale, UNESCO trebuie să-și aducă o contribuție semnificativă și în domeniul încetării cursei înarmărilor și al trecerii efective la dezarmare. În acest sens, cea de-a XX-a sesiune a Conferinței generale, pornind de la sarcinile și obiectivele definite de recenta sesiune specială a Adunării Generale a O.N.U. consacrată dezarmării, a stabilit un program de acțiune, care însumează un șir de activități în domeniile specifice ale Organizației, și în primul rînd în cele ale educației, cercetării științifice, informației. Astfel, UNESCO va organiza în 1980 un congres mondial privind educația în domeniul dezarmării ; vor fi întreprinse numeroase studii, anchete și cercetări privind, bunăoară, problematica complexă a efectelor profund dăunătoare ale cursei înarmărilor, relația Dezarmare – Dezvoltare, reconversiunea cercetării științifice spre scopuri exclusiv pașnice etc. UNESCO va acționa mai mult decît pînă acum pentru informarea publicului larg, pentru mobilizarea lui în vederea înfăptuirii obiectivelor dezarmării, pentru înțelegerea clară de către opinia publică a urmărilor pe care adoptarea de măsuri concrete de dezarmare le-ar avea pentru progresul social, economic și cultural al tuturor popoarelor.

În al doilea rînd, Conferința generală a examinat rolul UNESCO în **instaurarea unei noi ordini economice internaționale ;** ea a relevat dimensiunea educativă, științifică și culturală a conceptului noii ordini economice internaționale și a stabilit, prin proiecte specifice, aportul Organizației la progresul social-economic și cultural al țărilor în curs de dezvoltare. Dincolo însă de programul de acțiune propriu-zis pentru viitorii doi ani, Conferința generală a trasat liniile directoare de perspectivă în ceea ce privește contribuția UNESCO la elaborarea, în cadrul sistemului Națiunilor Unite, a celui de-al treilea deceniu al dezvoltării. Respingînd noțiunea de „nevoi umane esențiale" ca fiind o noțiune restrictivă, limitativă, Conferința generală a fundamentat acțiunea de viitor a Organizației pe o strategie amplă și diversificată, care să țină seama de nevoile fiecărei națiuni, o strategie bazată pe dezvoltarea endogenă multilaterală a fiecărui popor și în care valorificarea resurselor umane, alături de utilizarea rațională a resurselor materiale, să constituie un factor esențial în procesul de lichidare a subdezvoltării, de făurire a noii ordini economice și politice internaționale.

În al treilea rînd, Conferința generală a acordat o însemnătate deosebită contribuției UNESCO la **lupta împotriva colonialismului, neocolonialismului, rasismului și politicii de apartheid, la promovarea păcii, securității internaționale și drepturilor omului, afirmarea plenară a identității culturale a fiecărei națiuni și dezvoltarea armonioasă a fiecărui popor, potrivit propriilor sale interese și opțiuni.** În acest context, au fost adoptate documente importante, precum „Declarația privind rasa și prejudecățile rasiale", ca și alte rezoluții referitoare la rolul cooperării culturale în procesul de consolidare a păcii și înțelegerii internaționale.

În al patrulea rînd, Conferința generală a acordat un loc de seamă unei problematici relativ noi, care a stîrnit în ultimii ani controverse și față de rezolvarea căreia UNESCO întreprinsese în trecut o acțiune destul de modestă : este vorba de **elaborarea unei politici a informației în lume.** Dezbaterile și hotărîrile adoptate – în special prin „Declarația referitoare la principiile fundamentale privind contribuția organelor de informare la consolidarea păcii și înțelegerii internaționale, promovarea drepturilor omului și lupta împotriva rasismului, apartheid-ului și atițării la război" – au relevat faptul că Organizația este chemată să contribuie activ la ceea ce s-a numit, în timpul sesiunii, „decolonizarea informației", pe cel puțin două planuri : cel al acțiunii operaționale, de sprijinire a eforturilor țărilor în curs de dezvoltare de a se dota cu structuri proprii, pe plan național, în domeniul informației vorbite și vizuale ; cel al principiilor care trebuie să călăuzească cooperarea internațională în domeniul mijloacelor de informare în masă. Din această dublă perspectivă, documentele adoptate la sesiunea a XX-a au constituit o cotitură însemnată pentru activitatea UNESCO în domeniul informației.

În sfîrșit, Conferința generală a trasat, și la această sesiune, sarcini precise pentru **dezvoltarea activităților regionale ale UNESCO,** ca o dimensiune necesară a programului său de activitate la nivel mondial. În acest context, trebuie relevată ponderea crescîndă a contribuției Organizației la **dezvoltarea și diversificarea cooperării europene.** Pe baza unei rezoluții prezentate de România, împreună cu alte opt țări europene (Austria, Finlanda, Franța, Iugoslavia, Portugalia, San Marino, Spania, Ungaria), Conferința generală a stabilit un program de acțiune pe plan general-european în domeniile educației, științei și culturii, care cuprinde activități foarte variate, precum ținerea unor conferințe regionale la nivel ministerial ; dezvoltarea activității centrelor regionale ale UNESCO, printre care și Centrul european în domeniul învățămîntului superior (CEPES), cu sediul la București ; intensificarea contribuției pe care comisiile naționale europene pentru UNESCO și organizațiile internaționale neguvernamentale de profil european o pot aduce la dezvoltarea colaborării pe continentul nostru. Totodată, Conferința generală a subliniat rolul pe care UNESCO este chemată să-l aibă în traducerea în viață a prevederilor corespunzătoare din Actul final al Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa (CSCE), invitîndu-l pe directorul general să depună noi eforturi în acest scop și să prezinte la Reuniunea reprezentanților statelor participante la CSCE (Madrid, 1980) un raport cu privire la realizările obținute în domeniul cooperării europene.

– Care a fost contribuția delegației române la sesiune ?

– În plenară, ca și în comisiile de lucru ale Conferinței generale, delegația țării noastre, care a fost condusă de tovarășul Ilie Rădulescu, ministru secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe, a prezentat pe larg pozi-

ția partidului și statului nostru, concepția președintelui Nicolae Ceaușescu privind marile probleme internaționale cu care omenirea este confruntată — dezarmarea, noua ordine economică internațională, lupta împotriva colonialismului, rasismului și politicii de apartheid, consolidarea păcii și securității internaționale, dezvoltarea cooperării europene, necesitatea dezvoltării colaborării internaționale, pe baza egalității în drepturi, a suveranității și independenței naționale, neamestecului în treburile interne, nerecurgerii la forță și la amenințarea cu forța, avantajului reciproc.

Delegația română a prezentat, după cum arătam mai sus, o rezoluție privind colaborarea regională în Europa, rezoluție care a fost adoptată prin consens, precum și propuneri concrete de dezvoltare a cooperării multilaterale balcanice în domeniile seismologiei și mediului înconjurător, propuneri care au fost integrate în programul de activitate al UNESCO pentru 1979–1980. Totodată, delegația țării noastre și-a adus contribuția la elaborarea documentelor sesiunii referitoare la marile probleme internaționale în a căror soluționare UNESCO poate avea un rol efectiv și a sprijinit proiectul de program și buget prezentat de directorul general pentru 1979–1980.

În timpul sesiunii Conferinței generale, România a asumat funcția de vicepreședinte al Comisiei pentru educație. De asemenea, tot în timpul sesiunii, țara noastră a fost aleasă în biroul de conducere al „Grupului celor 77". În sfîrșit, ca o consacrare a prestigiului de care România se bucură în cadrul Organizației reprezentantul nostru a fost ales vicepreședinte al Consiliului executiv al UNESCO pentru perioada 1979–1980.

— În timpul sesiunii, unele delegații ca și unele cercuri de presă au deplins „politizarea" UNESCO. Ce ne puteți spune în această privință ?

— Au existat într-adevăr asemenea declarații și comentarii. Ele mi se par a fi nerealiste, căci, în măsura în care UNESCO își propune, prin întreaga sa activitate, să dezvolte neîncetat colaborarea internațională în domeniile educației, științei, culturii și informației, adică să participe efectiv la programul social-economic și cultural al popoarelor, și în primul rînd al țărilor în curs de dezvoltare, ea nu poate ignora marile probleme politice ale lumii contemporane. A nesocoti chestiunile dezarmării, ale noii ordini economice internaționale, ale luptei împotriva colonialismului, neocolonialismului, rasismului și politicii de apartheid, ale consolidării păcii și securității internaționale, ale promovării principiilor noi, democratice, care trebuie să guverneze relațiile între state, ar însemna ca UNESCO să se închidă într-un iluzoriu „turn de fildeș", iar acțiunea ei să se irosească în zadar. Ca toate instituțiile specializate din sistemul O.N.U., și poate mai mult decît altele, UNESCO e chemată să trăiască în actualitate, adică în parametrii politici ai lumii de azi. Pentru aceasta, activitatea Organizației nu trebuie nici „politizată" nici „depolitizată", căci ea este, prin însăși esența ei, politică. Marx afirma odată că „societatea nu-și pune decît acele probleme pe care le poate rezolva". Soluționînd în mod corespunzător contribuția sa la rezolvarea marilor probleme ale contemporaneității, UNESCO a dovedit că o asemenea atitudine este și posibilă și necesară. Dealtfel, adoptarea marii majorități a hotărîrilor Conferinței generale prin consens — expresie a voinței politice de concertare a statelor membre — ne permite să considerăm cea de-a XX-a sesiune ca o etapă pozitivă în viața Organizației.

Normalizarea relațiilor chino-americane

Opinia publică internațională a luat cunoștință, la 16 decembrie, de un important eveniment al vieții internaționale — normalizarea relațiilor diplomatice între Republica Populară Chineză și Statele Unite ale Americii. Este un act politic în deplină concordanță cu spiritul coexistenței pașnice, al normalizării, în general, a raporturilor internaționale.

Anunțarea acestui eveniment a fost făcută simultan, la Pekin și Washington, prin declarații oficiale la cel mai înalt nivel.

În Marea Sală a Poporului din Pekin, președintele C.C. al P.C. Chinez și premierul Consiliului de Stat al R. P. Chineze, Hua Kuo-fen, a ținut o conferință de presă, dînd citire Comunicatului comun privind stabilirea de relații diplomatice între China și S.U.A. și Declarației guvernului R. P. Chineze. Răspunzînd, apoi, unei întrebări referitoare la normalizarea relațiilor dintre China și S.U.A., președintele Hua Kuo-fen a spus : „Stabilirea de relații diplomatice între China și S.U.A. constituie un eveniment istoric. Ea deschide largi posibilități de întărire a înțelegerii și prieteniei dintre cele două popoare și de promovare a schimburilor bilaterale în toate domeniile".

Întrebat care va fi politica pe care guvernul chinez o va adopta față de Taivan în noile condiții ale normalizării relațiilor chino-americane, președintele Hua Kuo-fen a spus : „Taivanul este teritoriul sacru al Chinei, iar poporul din Taivan este sînge din sîngele nostru. Dorința comună a poporului Chinei, inclusiv a compatrioților noștri din Taivan, este ca Taivanul să se întoarcă în sînul patriei și țara să fie reunită. Politica noastră consecventă a fost aceea că toți patrioții aparțin unei singure familii, indiferent dacă s-au manifestat ca atare mai devreme sau mai tîrziu. Sperăm că compatrioții noștri din Taivan se vor alătura tuturor celorlalți chinezi, inclusiv compatrioții noștri din Hongkong și Macao și chinezii de peste mări, pentru a aduce noi contribuții la reunificarea țării".

La întrebarea dacă guvernul american va avea permisiunea de a asigura Taivanului accesul la arme în scopuri de apărare, președintele Hua Kuo-fen a spus : „Cel de-al doilea paragraf al comunicatului comun pe care l-am citat declară că «Statele Unite ale Americii recunosc guvernul R. P. Chineze ca singurul guvern legal al Chinei. În acest context, poporul Statelor Unite va menține relații culturale, comerciale și alte relații neoficiale cu poporul Taivanului». În cursul negocierilor noastre, cele două părți au avut opinii diferite în legătură cu relațiile comerciale. În cursul negocierilor, partea americană a menționat că după normalizare va continua să vîndă arme Taivanului în scopuri de apărare. Nu putem fi sub nici o formă de acord cu acest lucru. În cursul convorbirilor am arătat clar în numeroase rînduri poziția noastră. Continuarea vînzării de arme către Taivan, după normalizare, este incompatibilă cu principiile normalizării, va dăuna unei reglementări pașnice a problemei Taivanului și va exercita o influență nefavorabilă asupra păcii și stabilității în regiunea Asia-Pacific și în restul lumii. Cele două părți au opinii diferite, dar cu toate acestea am ajuns la un acord privind comunicatul comun".

Răspunzînd la întrebarea dacă normalizarea relațiilor dintre China și Statele Unite va duce la o înrăutățire a relațiilor Chinei cu Uniunea Sovietică, președintele Hua Kuo-fen a spus : „Normalizarea relațiilor dintre China și Statele Unite și semnarea Tratatului de pace și prietenie

■ Comunicat comun cu privire la stabilirea relațiilor diplomatice dintre R. P. Chineză și S.U.A.

Republica Populară Chineză și Statele Unite ale Americii au căzut de acord să se recunoască reciproc și să stabilească relații diplomatice cu începere de la 1 ianuarie 1979.

Statele Unite ale Americii recunosc guvernul Republicii Populare Chineze ca singurul guvern legal al Chinei. În acest context, cetățenii Statelor Unite vor menține relații culturale, comerciale și alte relații neoficiale cu cetățenii Taivanului.

Republica Populară Chineză și Statele Unite ale Americii reafirmă principiile acceptate de comun acord de ambele părți în Comunicatul de la Șanhai și subliniază încă o dată că :

— ambele părți vor să reducă pericolul unui conflict militar internațional ;

— nici una dintre părți nu va urmări hegemonia în regiunea Asiei și Pacificului sau în orice altă regiune a lumii și ambele părți se opun eforturilor oricărei alte țări sau grupuri de țări de a instaura o asemenea hegemonie ;

— nici una dintre părți nu este dispusă să negocieze în numele unei terțe părți sau să încheie acorduri sau înțelegeri cu cealaltă parte îndreptate împotriva altor state ;

— guvernul Statelor Unite ale Americii recunoaște poziția chineză că există o singură Chină și că Taivanul este o parte din China ;

— ambele părți consideră că normalizarea relațiilor chino-americane nu este numai în interesul popoarelor chinez și american, ci contribuie și la cauza păcii în Asia și în lume.

Republica Populară Chineză și Statele Unite ale Americii vor face schimb de ambasadori și vor înființa ambasade la 1 martie 1979.

■ Declarația guvernului Republicii Populare Chineze

Începînd cu data de 1 ianuarie 1979, Republica Populară Chineză și Statele Unite ale Americii se recunosc reciproc și stabilesc relații diplomatice, punînd prin aceasta capăt îndelungatelor relații anormale dintre ele. Aceasta constituie un eveniment istoric în relațiile chino-americane.

După cum este cunoscut, guvernul Republicii Populare Chineze este singurul guvern legal al Chinei, iar Taivanul este o parte a Chinei. Problema Taivanului era problema crucială care împiedica normalizarea relațiilor dintre China și Statele Unite. Problema a fost acum rezolvată între cele două țări în spiritul Comunicatului de la Șanhai, prin eforturi comune, făcînd astfel posibilă normalizarea relațiilor dorite atît de fierbinte de popoarele celor două țări. În ceea ce privește calea de a readuce Taivanul în cadrul patriei și de a reunifica țara, aceasta constituie în întregime o problemă internă a Chinei.

La invitația guvernului american, Den Siao-pin, vicepremier al Consiliului de Stat al Republicii Populare Chineze, va întreprinde o vizită oficială în Statele Unite ale Americii în luna ianuarie 1979, în vederea promovării în continuare a prieteniei dintre cele două popoare și a bunelor relații dintre cele două țări.

Hua Kuo-fen, președintele C.C. al P. C. Chinez, premierul Consiliului de Stat al R. P. Chineze, la Conferința de presă din 16 decembrie

Președintele Jimmy Carter a făcut, în seara aceleiași zile, o declarație televizată

dintre China și Japonia contribuie la dezvoltarea relațiilor dintre țările din regiunea Asia-Pacific, precum și la pacea și stabilitatea în această regiune și în întreaga lume. Nu se poate vorbi de nici o axă sau alianță. Noi am normalizat relațiile cu Statele Unite și relațiile dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică au fost, de asemenea, normalizate. Normalizarea relațiilor dintre China și Statele Unite nu este îndreptată împotriva nimănui".

La întrebarea dacă vreun compatriot chinez din Taivan a participat la convorbirile privind normalizarea relațiilor chino-americane, președintele Hua Kuo-fen a răspuns „nu".

În legătură cu evenimentul la care ne referim, președintele S.U.A., Jimmy Carter, a făcut, în seara de 16 decembrie, o declarație televizată : „Ieri, țara noastră și R. P. Chineză au realizat un acord istoric final. La 1 ianuarie 1979 — peste aproape două săptămîni de acum încolo — cele două guverne ale noastre vor traduce în viață normalizarea deplină a relațiilor diplomatice".

„Nu întreprindem acest pas important din motive tactice trecătoare sau conjuncturale — a spus președintele Carter. Prin faptul că recunoaștem că guvernul R. P. Chineze este singurul guvern al Chinei recunoaștem o simplă realitate. Dar această hotărîre implică mult mai mult decît simpla recunoaștere a unui fapt".

„Schimbarea pe care o anunț în această seară — a relevat președintele S.U.A. — va oferi mari avantaje pe termen lung popoarelor celor două țări și, cred, tuturor popoarelor lumii. Normalizarea — și relațiile comerciale și culturale lărgite pe care le va aduce această normalizare — va contribui la bunăstarea propriei noastre națiuni, va servi propriul nostru interes național. Ea va întări, de asemenea, stabilitatea în Asia. Aceste relații mai pozitive cu China pot avea o influență favorabilă asupra lumii în care trăim și asupra lumii în care vor trăi copiii noștri".

„După cum au afirmat Statele Unite în comunicatul de la Șanhai din 1972, dat publicității la încheierea vizitei istorice a președintelui Nixon, noi vom continua să fim interesați în rezolvarea pașnică a problemei Taivanului", a spus președintele Jimmy Carter, care a adăugat : „Poporul țării noastre va menține actualele noastre relații cu Taivanul în domeniul comercial, cultural, al schimburilor și în alte domenii prin mijloace neguvernamentale. Multe alte țări din lume fac deja acest lucru cu succes".

Arătînd că „aceste hotărîri și aceste acțiuni deschid un nou și important capitol în istoria țării noastre și în problemele internaționale", președintele Carter a subliniat : „Pentru a întări și a accelera avantajele acestor noi relații dintre China și Statele Unite, am plăcerea să anunț că vicepremierul Den Siao-pin a acceptat invitația mea și va vizita Washingtonul la sfîrșitul lunii ianuarie. Vizita sa va oferi guvernelor noastre prilejul de a se consulta asupra unor probleme globale și de a iniția colaborarea pentru a întări cauza păcii în lume".

În încheierea declarației sale, șeful executivului american a spus : „Normalizarea relațiilor dintre S.U.A. și China nu are alt scop decît acesta — progresul păcii".

Hotărîrea stabilirii relațiilor diplomatice dintre R. P. Chineză și S.U.A. a stîrnit un larg ecou internațional, ea înscriindu-se ca un eveniment de seamă pe calea normalizării raporturilor interstatale, a înlăturării barierelor artificiale dintre națiuni, a promovării coexistenței pașnice și înțelegerii internaționale. Opinia publică din România apreciază acest act ca un eveniment firesc, în consens cu imperativele destinderii. În acest spirit, poporul nostru speră că stabilirea relațiilor dintre cele două țări va impulsiona procesul de normalizare a raporturilor internaționale, de soluționare a problemelor ce confruntă omenirea, va contribui la statornicirea unui climat de încredere și conlucrare pașnică între toate națiunile.

Declarația guvernului Statelor Unite ale Americii

Începînd cu data de 1 ianuarie 1979, Statele Unite ale Americii recunosc guvernul Republicii Populare Chineze drept singurul guvern legal al Chinei. La aceeași dată, Republica Populară Chineză recunoaște și ea Statele Unite ale Americii. În consecință, S.U.A. stabilesc relații diplomatice cu R.P. Chineză.

Tot la 1 ianuarie 1979, Statele Unite ale Americii vor notifica Taivanului că relațiile diplomatice dintre cele două țări iau sfîrșit și că Tratatul de apărare reciprocă dintre Statele Unite ale Americii și Republica China este denunțat conform dispozițiilor tratatului. Statele Unite ale Americii declară totodată că ele vor retrage din Taivan restul personalului lor militar în decurs de patru luni.

În viitor, poporul american și poporul din Taivan vor întreține relații comerciale, culturale și alte relații, fără reprezentare oficială guvernamentală și fără relații diplomatice.

Administrația va proceda la modificarea legilor și reglementărilor care vor permite menținerea de relații comerciale, culturale și alte relații neguvernamentale în noile împrejurări care vor exista după normalizare.

Statele Unite au încredere în viitorul prosper și pașnic care stă în fața poporului din Taivan. Statele Unite continuă să aprecieze că o soluție pașnică a problemei Taivanului este în interesul lor și speră că problema Taivanului va fi rezolvată în mod pașnic de către chinezii înșiși.

Statele Unite consideră că stabilirea de relații diplomatice cu Republica Populară Chineză va contribui la bunăstarea poporului american, la stabilitate în Asia, unde Statele Unite au interese economice și de securitate esențiale, precum și la pace în întreaga lume.

LISABONA

Noul guvern — suport politic fragil

Corespondență de la Mihai Fabian

Criza guvernamentală portugheză, care s-a declanșat la 27 iulie a.c., ca urmare a destrămării coaliției dintre Partidul Socialist Portughez și Centrul Democrat și Social și a demiterii guvernului condus de Mario Soares, și a continuat apoi prin respingerea de către parlament, la 14 septembrie, a programului cabinetului condus de premierul desemnat, Alfredo Nobre da Costa, a fost, în sfîrșit, soluționată. După dezbateri intense, noul guvern, în fruntea căruia se află Carlos Mota Pinto, a reușit să obțină încrederea parlamentului, fără să o fi cerut : moțiunea de respingere prezentată de P.C. Portughez a întrunit numai 45 de voturi, din cele 132 necesare. Partidul Social Democrat și Centrul Democratic și Social au votat împotriva moțiunii prezentate de comuniști, în timp ce partidul socialist, majoritar în parlament, s-a abținut.

Potrivit Constituției, dacă și acest guvern ar fi fost respins de către parlament, s-ar fi constituit un al treilea cabinet de gestiune, a cărui principală sarcină ar fi fost organizarea alegerilor anticipate. Perspectivă care a îngrijorat partidele politice portugheze (cu excepția P.C.P.), care au încercat, prin pozițiile adoptate în

parlament, s-o înlăture. S-a ajuns astfel la un paradox : deşi, aşa cum au declarat, partidele nu sînt de acord cu programul guvernamental, l-au „lăsat" totuşi să treacă în parlament.

Semnificativă este declaraţia recentă a liderului P.S.D., Sá Carneiro, care sublinia că programul lui Mota Pinto are multe neclarităţi şi ambiguităţi în probleme esenţiale, precizînd că votul împotriva moţiunii comuniştilor nu antrenează neapărat responsabilitatea partidului său faţă de programul guvernului. De menţionat că P.S.D. declarase public că se va abţine pentru ca, în ultimă instanţă, să voteze împotriva moţiunii comuniştilor.

La rîndul lor, socialiştii, care, cu prilejul instalării noului cabinet, la 22 noiembrie, declarau că acesta corespunde cel mai puţin poziţiilor stîngii, spuneau, la 14 decembrie, la sfîrşitul dezbaterilor parlamentare, că abţinerea lor de la vot — care este egală, în fond, cu un sprijin tacit acordat guvernului — se explică prin faptul că au obţinut unele satisfacţii în ceea ce priveşte politica economică şi cea în domeniul reformei agrare.

În opinia observatorilor politici, poziţiile celor două partide denotă, pe lîngă o anume inconsecvenţă, şi o certă preocupare de a evita o nouă criză de guvern, care ar fi dus, automat, la alegeri anticipate, alegeri pentru care ambele partide consideră că nu erau încă pregătite. În sprijinul acestei păreri sînt evocate alegerile municipale de la Mirandela şi Evora, care au demonstrat că P.S.D. îşi reduce electoratul, iar P.S.P. pierde din numărul locurilor sale în camerele municipale, chiar în zone tradiţional „controlate" de socialişti. Conducerile celor două partide sînt îngrijorate — după cum ne declarau, la Lisabona, liderii grupărilor parlamentare Magalaes Mota şi, respectiv, Salgado Zenha — de perspectiva ca situaţia din zonele menţionate să nu se repete pe plan naţional. De aceea, au preferat să sprijine un guvern de independenţi, care să se menţină pînă în 1980, cînd urmează să aibă loc alegeri legislative ; în acest răstimp, ele şi-ar putea reface poziţiile şi recîştiga electoratul.

Pe poziţii total diferite s-a situat partidul comunist care, — potrivit declaraţiilor ce ne-au fost făcute de Carlos Brito, membru al C.C. al P.C.P. — pornind de la analiza programului şi opţiunilor politice ale cabinetului Mota Pinto, nu întrevede rezolvarea problemelor majore cu care este confruntată Portugalia, potrivit cerinţelor unor largi categorii sociale. Datorită faptului că actualul guvern se situează în afara partidelor, are un program economic ce coincide cu cel pentru care a fost respins cabinetul anterior şi include unele personalităţi cu vederi de dreapta, comuniştii s-au pronunţat împotriva acestuia, propunînd socialiştilor să colaboreze pentru respingerea lui. După cum am văzut însă, socialiştii au preferat să se abţină, apreciind că o nouă criză de guvern nu le-ar fi favorabilă.

Investitura parlamentară a noului cabinet are loc în condiţiile în care Portugalia suferă consecinţele unei profunde crize economice. Declanşată datorită unor factori interni şi amplificată de recesiunea mondială, criza economică a dus la situaţii dramatice : aproape o jumătate de milion de şomeri, inflaţie de circa 30 la sută, devalorizarea monedei naţionale cu 67 la sută, în raport cu dolarul. Masele largi îşi văd tot mai ameninţată existenţa. Pentru exemplificare, amintim că un muncitor calificat portughez trebuie să lucreze acum 40 de minute pentru a cîştiga atît cît să-şi cumpere un kilogram de pîine, sau 9 ore pentru a-şi plăti un bilet la teatru...

Unele particularităţi, cum ar fi reîntoarcerea din fostele colonii a unui mare număr de braţe de muncă, ce n-au putut fi absorbite de economia naţională, au dus la amplificarea dimensiunilor crizei. La toate acestea se adaugă nedefinirea, pînă acum, în termeni clari, a unei politici economice, guvernele anterioare celui lui Mota Pinto rezumîndu-se la adoptarea unor măsuri menite să soluţioneze doar unele situaţii-limită.

Premierul Mota Pinto. Pentru cabinetul său — un viitor incert

Programul dezbătut în parlament defineşte — potrivit agenţiei ANOP — liniile generale de acţiune, în care măsurile economice şi politice ocupă un loc primordial. El prevede o serie de măsuri de relansare a economiei pe baza continuării politicii de austeritate, fapt ce va nemulţumi forţele de stînga şi masele largi populare. Guvernul se angajează să menţină un echilibru între creşterea preţurilor şi cea a salariilor, dar îşi propune să revizuiască legislaţia muncii, în special în domeniul sindical. În domeniul agricol, va promova o politică fermă, deschisă dialogului, respectînd pe deplin deciziile Ministerului agriculturii, ceea ce — după cum relevă observatorii — echivalează cu continuarea acţiunilor de restituire a pămînturilor naţionalizate foştilor proprietari, acţiuni ce au creat deja o stare de tensiune în ţară.

În ce priveşte politica externă, guvernul se pronunţă pentru participarea în continuare a Portugaliei la N.A.T.O. Dar îşi propune să contribuie la instaurarea unei noi ordini economice internaţionale şi să colaboreze cu acele instanţe care se străduiesc să realizeze o dezarmare echilibrată şi generală.

Certitudinea ce se desprinde din analizele observatorilor de la Lisabona este — după cum se exprima un ziar portughez — perpetuarea incertitudinii asupra viitorului cabinetului Mota Pinto, în condiţiile în care suportul lui politic se dovedeşte fragil. Totodată, evoluţia continuă a raportului de forţe pe scena politică portugheză ar putea duce la noi orientări de natură să facă şi mai dificilă misiunea acestui cabinet ce acţionează într-o ţară în care un guvern viabil ar trebui să dispună de un sprijin parlamentar ferm.

PIAŢA COMUNĂ

„Trenul monetar" la început de cursă...

Ezitările oficialităţilor italiene au luat sfîrşit printr-o decizie de aderare la proiectatul sistem monetar vest-european (S.M.E.), iar Dublinul, după o deliberare din care n-au lipsit elemente de diviziune, a procedat în acelaşi mod la capătul „săptămînii de reflecţie". Londra, în schimb, rămîne fermă pe poziţiile exprimate în cursul reuniunii Consiliului vest-european, găzduită la începutul lunii în capitala belgiană. În ansamblu, nimic surprinzător. Tergiversările, rezervele, tîrguielile la care asistăm în C.E.E. exprimă dificultatea armonizării unor interese lipsite, în mare măsură, de convergenţă.

„Trenul monetar" poate să pornească în cursă. Opt monede s-au angajat într-un experiment care nu este scutit de riscuri. Lira sterlină îşi menţine, însă, prudenţa, pentru că „zona de stabilitate monetară" şi apariţia unităţii vest-europene de cont — ECU (vezi „Lumea" nr. 51/1978) conţin elemente considerate a fi insuficient clarificate, putînd să lezeze efortul de redresare a economiei britanice. Londra preferă o aparentă izolare decît o posibilă aventură. Ministrul de finanţe britanic, Denis Healey, a fost clar : „Nu ne vom alătura unui sistem cu un caracter atît de special, deoarece sîntem de părere că ar fi contrar intereselor noastre naţionale să procedăm ca atare, iar prima noastră datorie este să servim poporul acestei ţări".

Chiar dacă premierul luxemburghez, Gaston Thorn, deplîngea că „britanicii au pierdut toate trenurile (vest)-europene posibile", aceştia nu se arată impresionaţi nici de apelurile ce le sînt adresate şi nici de avertismentele pe care le primesc. Ei evaluează opţiunile în funcţie de propriile raţiuni economico-politice. Ca, de altfel, şi partenerii lor din C.E.E. Dezbaterea de la Bruxelles, cu nota de tensiune pe care a dobîndit-o, a fost instructivă : autorii S.M.E., aderenţii de primă oră şi cei ce nu şi-au disimulat reticenţele au acţionat ghidaţi de interese specifice. În ultimă instanţă, considerentele de ordin naţional s-au dovedit determinante. Ceea ce n-a constituit o surpriză, întrucît întreaga practică a relaţiilor intercomunitare poartă amprenta acestei realităţi. Dezvoltarea inegală, efectele diferenţiate ale crizei economice, structuri specifice, rivalităţi pe care nu le pot ascunde proiecte comune sînt factori ce generează, frecvent, poziţii contradictorii, evoluţii inconstante.

După reţinerea manifestată la Bruxelles, angajamentul în favoarea aderării imediate la S.M.E., pe care l-a susţinut premierul Giulio Andreotti, a reflectat poziţia incomodă a guvernului. La Roma, controversa nu viza aderarea, ci momentul acesteia şi condiţiile în care să se efectueze. Democraţia-creştină se pronunţa pentru o intrare fără amînări în S.M.E. Acest punct de vedere a prevalat în guvernul monocolor. În cadrul partidelor ce formează majoritatea nu s-a mai putut regăsi

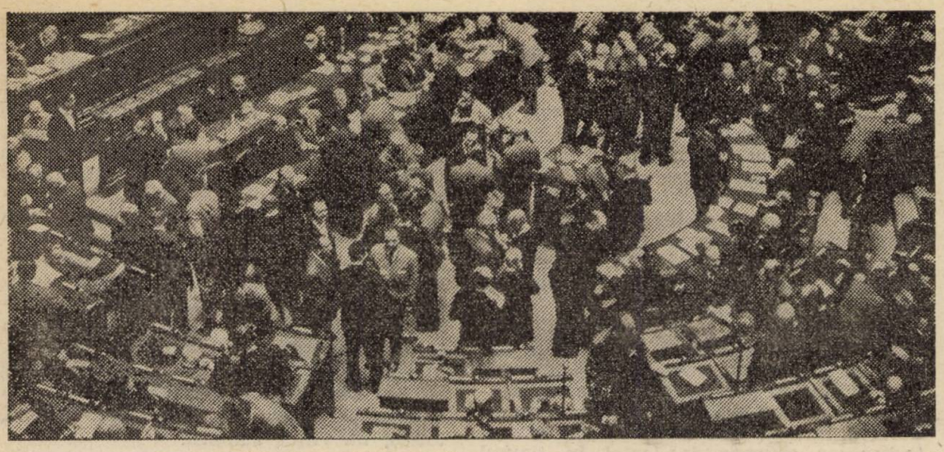

La Roma : un vot parlamentar care a transcris reacţiile iniţiale ale partidelor

o concordanţă de vederi. Social-democraţii şi republicanii s-au aliniat fără rezerve democrat-creştinilor. Socialiştii şi comuniştii — fără a respinge alăturarea la proiectul monetar comunitar — au apreciat că lipsesc garanţiile indispensabile unei decizii care poate afecta perspectivele ţării. Interesele Italiei, au argumentat comuniştii, refuză graba, solicită certitudini în privinţa funcţionării mecanismului monetar şi a transferului de resurse. Enrico Berlinguer a atras atenţia că intrarea Italiei în S.M.E. nu trebuie să semnifice sacrificarea intereselor oamenilor muncii. Dezbaterea conducătorilor celor cinci partide din majoritate a durat o oră şi jumătate şi s-a încheiat fără a se publica nici un comunicat. Votul din Camera Deputaţilor a tradus cu fidelitate divergenţele de poziţii. Cele trei partide au susţinut poziţia lui Andreotti, socialiştii s-au abţinut, comuniştii au adoptat o atitudine de împotrivire. Dincolo de aritmetica parlamentară, de regruparea dictată de moment, se află probleme mai grave : majoritatea va supravieţui acestei rupturi ? Oricum, nici una din forţele politice în cauză nu pare dispusă să declanşeze o criză guvernamentală pornind de la dosarele vest-europene.

Premierul a operat, pe parcursul cîtorva zile, o evidentă schimbare de optică : de la rezerva exprimată la Bruxelles pînă la fermitatea cu care a cerut şi obţinut alăturarea la S.M.E. Promisiunile pe care nu le-a putut obţine la Bruxelles i-au fost oferite în „pauza de gîndire" ?. Andreotti nu s-a arătat suficient de clar în justificările sale. Premierul a vorbit despre faptul că „adeziunea la S.M.E. este coerentă cu angajamentul guvernului de a asana economia, diminuînd nivelul inflaţiei şi amplificînd creşterea economică". A menţionat, de asemenea, primirea unor „asigurări de solidaritate". Au fost vagi făgăduieli sau angajamente concrete ? Se ştie că în ceasurile fierbinţi ale consultărilor de la Roma, cancelarul Helmut Schmidt i-a telefonat lui Andreotti („telefon decisiv" — notează „La Stampa"). Preşedintele Giscard d'Estaing a avut şi el o convorbire telefonică cu şeful guvernului italian. „France Presse" apreciază că atitudinea lui Andreotti „a fost încurajată de asigurările de solidaritate ale partenerilor săi vest-europeni", după cum ponderea pe care aceştia o deţin în relaţiile comerciale ale Italiei a reprezentat un factor deloc neglijabil. Parisul a felicitat călduros Roma pentru hotărîrea de ultimă oră. Bonnul a ţinut, totuşi, să precizeze că, în dialogul telefonic Schmidt—Andreotti, n-ar fi fost vorba despre... bani. Deci, se acreditează ideea că Roma n-a obţinut „concesii noi". Problema unui transfer real de resurse din ţările cu economii mai puternice ale C.E.E. spre cele mai puţin prospere din interiorul Pieţei comune îşi păstrează, astfel, întreaga acuitate. Ziarul „Frankfurter Rundschau" exprimă satisfacţia reţinută a unor cercuri vest-germane : „Cert, sub aspect politic, o năruire a Europei (celor nouă) a fost evitată, însă, cu Italia, este admisă, sub acoperişul cursurilor stabile, ţara care suferă de cea mai importantă rată a inflaţiei".

Hotărîrea Irlandei relevă alte dimensiuni. Fără îndoială, decizia Romei a cîntărit greu în balanţa irlandeză. Dublinul îşi are, totuşi, propriile sale raţiuni. Factorii strict economici nu pot fi despărţiţi de considerente politice. Intrînd într-un sistem monetar pe care Marea Britanie îl boicotează, Irlanda îşi afirmă, fără echivoc, independenţa faţă de vecinul insular. Pentru că, dacă, pînă în prezent, independenţa politică n-a fost pusă în cauză, cea economică era, într-un fel, condiţionată de legătura dintre lira irlandeză („punt") şi lira sterlină, existentă încă din 1926. După cum se semnalează din Dublin, presa locală aprecia că, angajîndu-se pe un drum nou, Irlanda rupe vechea legătură monetară cu Marea Britanie şi dobîndeşte deplina suveranitate în ceea ce priveşte soarta „punt"-ului. Acest „act de independenţă faţă de Marea Britanie" a fost, probabil, factorul nr. 1 în determinarea poziţiei irlandeze. Se consacră, în acest mod, evoluţia diferenţiată a economiilor irlandeză şi britanică. Dublinul nu doreşte, totuşi, să meargă prea departe : piaţa britanică absoarbe aproape jumătate din exporturile irlandeze. Despărţirea de lira sterlină ar putea perturba vînzările către Londra şi ar putea complica raporturile cu Ulsterul. Dar, în pofida dificultăţilor, a conştiinţei că economia irlandeză este fragilă, dorinţa de demarcare de Marea Britanie s-a dovedit mai puternică. În acelaşi timp, guvernul irlandez mizează pe sprijinul promis în cadrul C.E.E. S-ar părea că, cel puţin parţial, cererile formulate de premierul Jack Lynch, la Bruxelles, au fost satisfăcute în cursul consultărilor ce au urmat. Irlanda va primi 275 milioane lire sterline (cu 50 milioane în plus faţă de ceea ce se sconta iniţial), ca şi 1 125 000 000 lire sterline sub formă de împrumuturi. Aceste sume vor fi afectate nu numai modernizării infrastructurii economiei irlandeze, ci şi sprijinirii firmelor primejduite de greutăţi.

Pasul făcut de Dublin a suscitat încurajări la Bonn şi Paris, dar decepţia n-a putut fi disimulată la Londra. Washingtonul pretinde că a renunţat la rezervele sale faţă de noul mecanism monetar, deşi au fost mărturisite — la timpul trecut — „anumite reţineri". Naşterea „zonei de stabilitate monetară" este celebrată cu declaraţii optimiste şi fraze răsunătoare. Perspectivele ei de lărgire rămîn, totuşi, limitate. Norvegia şi Suedia, ţări care nu fac parte din C.E.E., însă a căror aderare la S.M.E. a fost luată în calcul de iniţiatorii ambiţiosului proiect monetar, au precizat oficial refuzul lor de a se alătura celor opt. Mai mult, Norvegia a anunţat retragerea din „şarpele monetar". Suedia, care a părăsit „şarpele" încă din august 1977, explică neparticiparea sa la S.M.E. prin volumul legăturilor pe care le are cu Norvegia şi Marea Britanie, rămase în afara noului aranjament comunitar.

„Trenul monetar" îşi începe cursa la 1 ianuarie. O cursă sub auspiciile incertitudinii, prin ceţurile crizei...

E. O.

ORIENTUL MIJLOCIU

Pauză de reflectare

După o săptămînă în care secretarul de stat american Cyrus Vance a făcut naveta între Egipt şi Israel, negocierile de pace din Orientul Mijlociu au intrat, după cum afirmă observatorii politici, într-o „pauză de reflectare", a cărei durată este greu de precizat, cel puţin în momentul de faţă.

Data-limită de 17 decembrie, fixată în cursul tratativelor tripartite de la Camp David, pentru semnarea acordului de pace egipteano-israelian, a fost epuizată, fără a surveni revirimentul aşteptat. Cabinetul israelian întrunit în şedinţă extraordinară a decis să respingă ultimele propuneri egiptene, considerate conciliante şi acceptabile de către partea americană. Dialogul oficial dintre Egipt şi Israel asupra proiectului de pace a fost îngheţat, factorii de răspundere din S.U.A. exprimîndu-şi decepţia faţă de rigiditatea guvernului israelian. La rîndul său, premierul Begin apreciază că „poziţia americană este unilaterală, înclină de partea Egiptului, complicînd şi îngreunînd procesul de negociere".

Cele trei luni de tratative egipteano-israeliene cu participarea Statelor Unite reuşiseră să conducă lucrurile pînă aproape de capăt, aprobarea în principiu a proiectului de tratat de către ambele părţi indicînd apropierea unui deznodămînt favorabil. Dar pe ultimii metri ai cursei s-a văzut că există unele obstacole ce nu pot fi depăşite decît prin bunăvoinţă reciprocă şi mai cu seamă prin spirit realist, care comportă o înţelegere exactă a termenilor de posibil şi imposibil. Guvernul Begin constată în prezent — remarca cu oarecare sarcasm ziarul israelian „Haaretz" — că „acordurile de la Camp David nu puteau să conducă la încheierea unui tratat de pace separat cu Egiptul şi la menţinerea — pînă la capătul timpurilor — a unui control israelian asupra unui milion de arabi din teritoriile ocupate".

Insistînd asupra „legăturii" ce trebuie stipulată, între tratatul egipteano-israelian şi soluţionarea globală a conflictului din Orientul Mijlociu, Egiptul a subliniat clar că nu poate considera acordul cu Israelul drept un tratat de pace separat, ci numai o parte a procesului general spre reglementarea situaţiei din regiune. Boutros Ghali, ministrul egiptean ad-interim al afacerilor externe, afirmă într-un interviu recent, că dificultăţile ivite în negocieri exprimă pur şi simplu faptul că Israelul nu înţelege angajamentele Egiptului faţă

de lumea arabă și necesitățile de bază ale palestinienilor. Astfel, spunea el, dacă Israelul ar ataca un stat arab, „atunci atît din punct de vedere legal cît și politic atacul ar anula tratatul de pace israeliano-egiptean, deoarece un atac împotriva oricărui stat arab ar fi considerat și ca un atac împotriva Egiptului". După cum se știe, Israelul dă cu totul altă interpretare articolului 6 din proiectul tratatului de pace, considerînd că acesta trebuie să aibă prioritate, să prevaleze asupra tuturor acordurilor anterioare încheiate de cele două părți, opinie inacceptabilă pentru Egipt, care a propus pentru depășirea impasului provocat de acest punct un schimb de scrisori, acesta urmînd să însoțească textul tratatului.

O altă problemă rămasă în suspensie este și fixarea unei date pentru crearea organelor autonome în teritoriile Cisiordaniei și Gaza, partea egipteană propunînd stabilirea de relații diplomatice cu Israelul în momentul începerii autoguvernării palestiniene în aceste zone, chestiunea fiind consemnată tot prin efectuarea unui schimb de scrisori însoțitoare.

După ultima navetă a secretarului de stat Cyrus Vance între Egipt și Israel, partea americană a anunțat că deocamdată renunță la continuarea participării la negocieri, opinînd pentru „o pauză de reflecție", de cîteva săptămîni, în cursul căreia cele două părți direct interesate să-și poată formula, eventual, noi puncte de vedere.

Egiptul declară că este gata să reia negocierile „constructive" cu Israelul, precizînd însă că nu va accepta niciodată să semneze un tratat de pace care să nu cuprindă scrisorile anexe referitoare la Cisiordania și Gaza adăugînd, după cum menționa zilele trecute premierul egiptean, Mustafa Khalil, că „obstacolele care împiedică semnarea tratatului de pace cu Israelul nu sînt de netrecut".

Fără îndoială că este necesar ca negocierile privind problema conflictului din Orientul Mijlociu să depășească și ultimele bariere care în prezent le blochează. Realismul și spiritul de înțelegere pot da roade. Evident, intenția de a menține statu quo-ul teritoriilor ocupate de Israel în timpul războiului din 1967 și refuzul de a reglementa problema palestiniană conform drepturilor legitime ale poporului palestinian nu pot în nici un caz să conducă la depășirea impasului actual și, în continuare, la stabilirea unei păci juste și durabile. Porțile spre o evoluție pozitivă, pe cale politică, trebuie să rămînă în continuare deschise.

N. Pătrașcu

WASHINGTON

„Lupta împotriva inflației"

Dacă ar fi să aleg între a continua eforturile pentru stăvilirea inflației și a deveni „un președinte pentru un singur mandat" — declara la ultima sa conferință de presă Jimmy Carter — „aș menține lupta împotriva inflației". Odată alegerile încheiate, președintele american trebuie să înfrunte mai multe probleme, în primul rînd interne.

Orice analiză a stării actuale, politice și economice, americane și, mai ales, orice încercare de a desprinde posibile evoluții trebuie să țină cont de caracteristicile momentului care obligă la modificări greu acceptabile nu cu mult timp în urmă. Hamilton Jordan, șeful consilierilor prezidențiali, sublinia, de altfel, că „în comparație cu un an în urmă, situația de acum este complet nouă". Această „situație complet nouă" are în vedere economia și impactul ei direct asupra raporturilor dintre grupurile sociale și dintre acestea și Administrație. În primul rînd, problema care preocupă toate cercurile — economice și politice — o constituie inflația, ajunsă, potrivit unor ultime cifre, la o rată anuală de 9,6 la sută. În al doilea rînd, se poate desprinde o nemulțumire generalizată, recunoscută și de Administrație, față de impozitele prea mari, cheltuielile federale uriașe și aparatul birocratic federal, nemulțumire care s-a concretizat în alegerile din luna trecută pentru Congres prin desemnarea unor legislatori în general mai conservatori. Al treilea element important este oferit de reconsiderarea angajamentelor și de eventualele lor urmări în viața politică.

Pentru ceea ce se întîmplă actualmente în economia americană, explicațiile, dificile, trebuie să aibă o arie de cuprindere largă, atingînd toate tendințele din sfera economiei occidentale : proliferarea persistentelor inflației, încetinirea creșterii economice, oscilațiile anarhice ale prețurilor pe piețele internaționale și majorarea lor fără precedent, consecințele financiare ale crizei petrolului ș.a.m.d. Dificultățile economiei americane duc la deteriorarea dolarului, dar cei mai mulți experți sînt de părere că aceasta are drept cauză și sistemul valutar occidental care, prin reglementările sale, determină sporirea deficitului balanței de plăți americane. Se ajunge, astfel, la un cerc vicios : neîncrederea în dolar provoacă speculații valutare și adîncirea deficitului balanței de plăți americane (îngreunate și de imensele importuri energetice) care, la rîndul ei, naște noi incertitudini. O cifră concludentă : în octombrie, deficitul comercial (a 29-a lună consecutiv) a atins 2,13 miliarde dolari, pe primele zece luni ale anului înregistrîndu-se 24,79 miliarde dolari (în aceeași perioadă a lui 1977 : 21,16 miliarde).

Administrația americană a decis să acționeze simultan pe ambele fronturi : economie și monedă. După mai multe luni în care programul antiinflaționist prezentat astă-primăvară nu a dat roade, președintele Jimmy Carter a propus un al doilea plan (sau : a doua fază a planului) antiinflaționist, precum și măsuri de susținere a cursului dolarului necesare pentru a corecta declinul excesiv care „amenință progresul economic și succesul programului antiinflaționist". În principal, planul stabilește orientări de maximă sporire a prețurilor (5,7 la sută) și salariilor (7 la sută), întrucît, afirmă președintele american, „trebuie să înfruntăm un timp al austerității naționale". Restricțiile sînt voluntare dar, precizează președintele Carter, „voi face tot ceea ce este legal pentru ca orientările stabilite să fie aplicabile". Cu combaterea inflației este însărcinat — a treia personalitate în decurs de cîteva luni — Alfred Kahn, 61 ani, profesor de economie la Universitatea Cornell, care, ca președinte al lui Civil Aeronautics Board, a transformat în scurt timp această agenție într-o instituție profitabilă. Kahn, scrie „U. S. News and World Report", a primit un post „în care nu se cîștigă", dar noul consilier pentru problemele inflației, deși declară că S.U.A. ar avea de înfruntat „o foarte, foarte serioasă depresiune", dacă inflația nu este curînd oprită, întrevede un succes în aproximativ nouă luni, cu condiția austerității. La rîndul său, anunțînd austeritate, solicitînd o luptă împotriva risipei și cooperare din partea sindicatelor și cercurilor de afaceri, președintele Carter se declara ferm în urmărirea planului („nu am intenția să eșuez în lupta contra inflației"), dar avertiza și asupra reversului : „Dacă vom ajunge la un eșec al programului antiinflaționist, cred că o recesiune sau chiar o depresiune sînt posibile". Întrebarea esențială — vor cunoaște Statele Unite o recesiune în 1979 ? — frămîntă și observatorii și oamenii politici. Se consideră, însă, că, în aproximativ cîteva luni, măsurile luate își vor face simțite efectele în economia americană, căreia experții nu-i prevăd, totuși, un viitor sumbru.

Dar, pentru a se ajunge la acea stare de lucruri, Administrația consideră că se impune o serioasă reconsiderare a angajamentelor. În primul rînd, președintele Carter continuă o inițiativă aplicată consecvent în lunile anterioare : veto tuturor legilor capabile să sporească inflația. În al doilea rînd, se revăd bugetele tuturor departamentelor, pentru a se încerca diminuarea deficitului bugetar. Intenția președintelui este de a prezenta, în ianuarie, Congresului, un buget pentru 1980 cu un deficit de 30 sau chiar 28 miliarde dolari (ceea ce ar fi o realizare „cu adevărat remarcabilă", recunosc economiștii, întrucît ar fi o reducere de aproximativ 20 miliarde dolari în numai doi ani). În al treilea rînd, sînt eliminate toate programele considerate „neesențiale", iar celelalte sînt reduse la minim. Ajutorul acordat orașelor va trebui să se supună măsurilor de austeritate. Cele două promisiuni importante ale campaniei prezidențiale — un plan național privind sănătatea și reforma sistemului de asigurări — vor fi amînate, la fel cu alte duzini de proiecte de mai redusă amplitudine. Președintele Carter declara primarilor reuniți la Saint Louis că nu are intenția de a renunța la programele utile, dar vor rămîne „puțini bani pentru noi inițiative". Este limpede că lucrurile stau cu totul altfel decît în urmă cu un an. Aceste „medicamente amare" („Newsweek") și austeritatea promisă pentru 1979 au însă fundament nu numai în starea economică și inflație. „Într-adevăr — preciza «Time» — din moment ce Administrația a promis aliaților N.A.T.O. că va crește cheltuielile de apărare cu 3 la sută anual, nu vor mai fi bani pentru nici un alt program civil, iar unele dintre cele existente vor trebui reduse".

Reflexul tuturor acestor date concrete și al previzibilelor decizii asupra vieții politice nu poate fi neglijat. În primii doi ani ai mandatului — între președinte și Congres au existat nu puține momente de tensiune, deși majoritatea forului legislativ aparține partidului democrat. Unii comentatori înclină să creadă că marea cantitate de propuneri — aproape toate legile majore promise în timpul campaniei prezidențiale — ar fi fost un obstacol pentru aprobarea lor, deoarece forul legislativ nu este obișnuit cu o asemenea practică. Raporturile cu viitorul Congres, al 96-lea, care, deși tot majoritar democrat, este mai conservator, vor fi mai lipsite de tensiune ? Puțin probabil, întrucît, dacă acesta va aproba măsurile financiare mai drastice, de genul reducerilor de impozite și reducerilor cheltuielilor, federale, se va opune unor atingeri a activității oamenilor de afaceri, va bloca pe cît posibil inițiative mai liberale și de perspectivă (precum o a doua fază a programului energetic, măsuri de conservare a resurselor ș.a.) și va fi în măsură mai mare independent, în sensul urmăririi intereselor celor ce i-au trimis în Congres și mai puțin ale intereselor naționale. Un prim test pentru președintele Carter se va înregistra în ianuarie, cu prilejul prezentării bugetului.

Administrația și președintele în mod special se află, de asemenea, sub presiunea diferitelor grupuri sociale care acceptă cu greu măsurile de austeritate. Anul viitor, în primăvară, încep renegocierile salariilor și primii care ar trebui să se conformeze orientărilor prezidențiale ar fi membrii sindicatului camionagiilor. Se spera într-un sprijin al acestora pentru programul anti-inflaționist, dar Frank Fitzsimmons, liderul sindicatului, anunța că „dacă președintele Carter spune că vom fi de acord cu programul său, atunci greșește". S-ar putea ca situația să se modifice, dar, în general, sindicatele sînt ostile planului și refuză, deocamdată, să coopereze cu Administrația. Motivul esențial al refuzului este același care a determinat și nemulțumirile altor grupuri sociale (populația de culoare, minoritățile) ce l-au sprijinit în 1976 pe Jimmy Carter : puținele realizări pe plan social și reducerile din programele sociale federale. Faptul că șomajul a fost coborît, pozitiv în sine, este, în fond, aproape anulat de sporirea inflației, de modesta creștere economică și de ineficiența unor programe federale.

Critici ale Administrației apar chiar în cadrul partidului democrat a cărui aripă liberală dorește imediat, asemenea sindicatelor, un program național privind sănătatea. Miniconvenția democrată, desfășurată la sfîrșitul săptămînii trecute la Memphis, la care au participat atît președintele Carter, cît și vicepreședintele Mondale, n-a fost lipsită de luări de poziții aspre. Din rîndurile acelor democrați care ar dori să nu se renunțe la programele sociale ce au asigurat, de-a lungul deceniilor, succesul democraților, fac parte senatorul Edward Kennedy și guvernatorul Jerry Brown jr. — amîndoi posibili candidați la președinție în 1980 și adversari de temut. În lunile următoare s-ar putea contura chiar candidaturile pentru acel an.

În ceea ce îl privește, Jimmy Carter a optat, alegînd să lupte împotriva inflației chiar cu riscul de a deveni un președinte pe un singur mandat. Nu puțini sînt cei care afirmă că eventualul succes, chiar parțial, în acest domeniu, va asigura succesul prezidențial pe majoritatea celorlalte planuri.

Stelian Țurlea

BRUXELLES

Alegeri care n-au adus clarificări

Belgia după alegerile anticipate : urnele s-au despuiat, rezultatele au infirmat speranțele într-o clarificare, iar partidele încearcă să descifreze sensul unui scrutin neconcludent. Prima concluzie a desprins-o șeful guvernului, Van den Boeynants, care, luni dimineață, a prezentat demisia echipei sale ministeriale. Actul acesta, aparținînd tradiției, deschide etapa formării noului cabinet despre care toate pronosticurile pretind că va fi îndelungată și dificilă.

Aflînd verdictul urnelor, Van den Boeynants a exclamat : „Această consultare electorală a fost inutilă". Predecesorul său, Leo Tindemans, nu i-a împărtășit părerea. Fostul premier a dat asigurări că „alegerile n-au fost inutile". În fapt, situația politică rezultată din votul de duminică pare la fel de complicată ca și cea din momentul recurgerii la urne. Stabilitatea pe care corpul electoral a demonstrat-o pare să contrazică pe cei ce mizau pe schimbări spectaculoase. Alegătorii, cu excepții ce n-au afectat echilibrul politic general, au arătat statornicie în opțiuni. Practic, nu există învingători autentici după acest scrutin, deși unele partide au pierdut locuri, iar altele au cîștigat. Decupajul politic tradițional a rămas, în linii mari, același. Flandra a preferat pe social-creștini, Valonia pe socialiști. Dar ambele partide au gustat din cupa dezamăgirii. Social-creștinii lui Leo Tindemans erau convinși că vor putea să cucerească majoritatea absolută în provincia flamandă și să-și facă auzit glasul cu o nouă forță. Avansul scontat n-a fost obținut. În practică, deși au cucerit două mandate, social-creștinii văd esc o situație de relativă stagnare. Tindemans a dorit să facă din alegeri un fel de plebiscit personal. Polarizarea flamanzilor nu s-a realizat. Nemulțumiții au acordat votul lor liberalilor. Pentru socialiști, rezultatele sînt chiar mai proaste : ei pierd patru mandate. Apariția a două partide socialiste (unul valon, altul flamand) n-a ridicat cota lor de popularitate. Socialiștii și-au văzut micșorat numărul sufragiilor și în nord, și în sud. Marele pierzant (șase mandate) este partidul lingvistic flamand „Volksunie" : acesta se află la cel mai scăzut nivel de reprezentare parlamentară din ultimii zece ani. Nici liberalii n-au înregistrat un scor egal — au cîștigat oarecum spectaculos în Flandra, însă au pierdut în Valonia. Reușita lor flamandă este pusă pe seama promisiunilor de reducere a impozitelor. Aceleași promisiuni n-au avut, totuși, același efect printre alegătorii francofoni. În sfîrșit, Frontul francofonilor și-a menținut pozițiile la Bruxelles. Un grupuscul care a militat pentru apărarea contribuabililor a izbutit performanța neașteptată de a obține un mandat. Este, de asemenea, comentată biruința comuniștilor care își dublează numărul deputaților (de la 2 la 4).

După o campanie electorală care nu a suscitat interes și în care problemele autentice ale țării — economice și sociale — au fost eclipsate de o excesivă polemică pe teme comunitare, după un scrutin la care participarea s-a dovedit masivă deoarece abținerea se sancționează prin amenzi, observatorii politici din capitala belgiană constată :

a) stagnarea relativă și chiar regresul partidelor din coaliția guvernamentală, „Volksunie" fiind cel mai penalizat de către alegători. Dacă eșecul acestui partid putea fi scontat, rezultatele nesemnificative ale social-creștinilor și deficitare ale socialiștilor reflectă o stare de spirit critică la adresa unui guvern căruia i se reproșează ezitări, renunțarea la propriile decizii, o evidentă lipsă de coeziune ;

b) situația economică nu poate fi ignorată. Efectele crizei se resimt puternic, iar faptul că un număr de alegători au acordat votul lor grupărilor ce au preconizat ușurarea poverii fiscale exprimă o tendință asupra căreia viitorii deținători ai puterii se vor vedea obligați să reflecteze ;

c) blocajul politic. Alegerile de duminică au consemnat nu numai eșecul partidului social-creștin de a deveni majoritar în Flandra și dominant în Belgia, ci și o revenire la o stare de lucruri neclară, dat fiind fărîmițarea forțelor la care se adaugă o înăsprire a tonului între protagoniștii politici. Cuvintele tăioase au deschis destule răni, iar cicatrizarea lor va cere timp. Simpla reîntoarcere la vechea formulă nu va fi lesnicioasă. Formarea viitorului guvern se anunță anevoioasă.

Cine va fi prim-ministru ? La închiderea ediției nu cunoaștem numele celui însărcinat să sondeze terenul. Leo Tindemans a fost întrebat dacă va fi, iarăși, candidat la funcția de premier. A răspuns evaziv : „Toți candidații în alegeri sînt, în același timp, candidați la postul de prim-ministru".

Categoric, indiferent de scorul realizat, social-creștinii rămîn primul partid în Belgia, adică ceea ce o gazetă denumea „axa oricărei majorități". Fizionomia coaliției și dozajul ei rămîn incerte. Orice pronosticuri sînt premature. Un lucru este cert : viitorul cabinet va fi confruntat cu dificile probleme economice și comunitare. Noul parlament, care are atribuții de constituantă, va trebui să revizuiască legea fundamentală spre a adapta statul unitar la exigențele unei federalizări (Flandra, Valonia, Bruxelles — soarta capitalei fiind „miza" disputei). „France Presse" exprimă dubii în privința capacității politice a noii adunări, dat fiind compoziția eterogenă, de a duce la capăt complicata federalizare. Dosarele recesiunii economice au, la rîndul lor, o acuitate ce nu îngăduie amînări. Van den Boyenants, care se consideră confirmat în aprecierea sa că un scrutin anticipat (al 6-lea în 13 ani și jumătate) nu va dezlega nodurile politice, îndeamnă acum la „calm și perseverență". Pentru că, după un vot care n-a rezolvat nimic, problemele riscă să se complice.

M. Ramură

Relațiile Turcia — C.E.E. au făcut obiectul întrevederii pe care premierul Bülent Ecevit a avut-o, sîmbătă, la Bruxelles, cu Wilhelm Haferkamp, membru al Comisiei Pieței comune

REPORTAJ PE GLOB

La Dușanbe, în Tadjikistan

Margareta Vasiliu

Prospectul Lenin, arteră centrală a orașului. Arhitectura nouă determină profilul capitalei tadjice...

Păream mai aproape de cerul negru-albastru decît de pustiul deasupra căruia zburam de-o oră, două... Păream prinși pentru totdeauna într-o lume ireală, imobilă, lipsită de viață. Și totuși, sub privirile hipnotizate apărea din cînd în cînd — de unde ? — imaginea incredibilă a vreunei minuscule așezări de la care și spre care duceau drumuri. Acolo, în plinul deșertului Karakum trăiau, munceau, sperau oameni. Apoi — munții cenușii, zvîcnind din nimic cu linii frînte ca-ntr-un desen de copil, apoi, departe, în poala lor ca într-o oază — Dușanbe. Ne-am potrivit ceasul cu sentimentul ciudat că trăim cu 4 ore mai devreme decît cei rămași acasă și, înainte să coborîm pe aeroportul din mijlocul orașului, ne-am dat seama că ocrotitoarele noastre haine calde au devenit dintr-o dată stingheritoare, penibile. Octombrie la Dușanbe seamănă bine cu un iulie bucureștean.

Există, fără îndoială, cel puțin o capcană pentru cel ce se află întîia oară într-un ținut, într-o țară : noutățile devin firești, realitățile familiare — surprinzătoare. Pînă și amănuntele cele mai banale capătă dimensiuni și sensuri neașteptate. Oricum, întîmplarea cu care a debutat șederea noastră în Dușanbe, firească ori surprinzătoare, ne-a urmărit pînă tîrziu, pînă în clipa în care o evocăm și, e sigur, va stărui mult timp de-acum încolo. Pentru că, gestul unor milițieni care, aflînd că sîntem din România, au rupt din parc — împotriva ordinii pe care o vegheau — trandafiri spre a ni-i oferi în dar, exprima mai mult decît o simplă curtoazie.

Contraste în timp și spațiu

Ne aflăm, așadar, în capitala Tadjikistanului situat în extremitatea sud-estică a Uniunii Sovietice. Ținut străvechi, legendar, întins spre Karakum și munții Pamir, Tadjikistanul are și o altă istorie, relativ tînără, începută în 1924 cînd a intrat în Uniunea Sovietică (ca parte componentă a Turkestanului), în 1929 — fiind proclamat republică. Nu am fi apelat, poate, la aceste date dacă în ele nu s-ar găsi și explicația realităților de azi ale țării, realități firești pentru o civilizație socialistă și izbitoare în comparație cu cele de acum cinci decenii. Dealtminteri, „comparație" e un fel de a spune, de vreme ce unul din termenii ei lipsește. Aveam în față cîteva din fotografiile realizate în Dușanbe în anul 1925 — fotografii pe care Kim Muladjanovici Nazirov, primarul capitalei, le socotea, pe bună dreptate, documente : clădiri din pămînt acoperite cu paie, ceva mai înalte decît un stat de om, destinate instituțiilor publice ; aveam la îndemînă și cîteva cifre : 40 de case și o populație de 282 de oameni. Există și un alt fel de documente pe care nimeni nu le va găsi în vreo arhivă. Există memoria oamenilor. Iată-l pe Kim Muladjanovici — posesorul unei astfel de mărturii — spunîndu-ne pe un ton aparent firesc : „mama a fost prima femeie din Tadjikistan care și-a scos de pe chip «paranja» și s-a dus la cursurile de alfabetizare. A ajuns învățătoare emerită a republicii".

De aici a pornit Dușanbe — cea mai tînără dintre capitalele republicilor sovietice — pentru a ajunge la orașul modern, cu peste 500 000 de oameni, muncind în 100 întreprinderi industriale mari ; orașul cu universitate și 8 institute de învățămînt superior, pe lîngă școlile de zece ani și cele profesionale în care unul din patru locuitori învață ; cu o bogată rețea de policlinici și spitale — unde își desfășoară activitatea peste 2 500 de profesori și candidați în științe și 4 000 medici și personal cu pregătire medie ; cu cinematografe și teatre de dramă — în limba rusă și tadjikă —, de operă și balet, pentru tineret, cu filarmonică ; orașul în care se construiesc anual 4 000 de apartamente. Și poate nici unde, întrebarea „cum construiți ?" nu era mai potrivită ca aici, în Dușanbe, în Tadjikistan, pentru simplul motiv că doar 6 la sută din întregul teritoriu al republicii poate fi locuit și cultivat. De fapt, este una din problemele pe care le au de rezolvat edilii. Primarul, el însuși constructor, ne preciza cu ușoară îngrijorare și vădită mîndrie : „trebuie să facem loc pentru încă un oraș". Printre altele, întrucît încă acum s-a atins nivelul populației prevăzute pentru 1985, Tadjikistanul înregistrînd cea mai mare natalitate între republicile Uniunii Sovietice. „Așa că sîntem nevoiți, continuă el, să facem corecturi la planul general de dezvoltare". Simplu spus, dar cît de greu de realizat în condițiile specifice zonei : spațiu puțin, temperaturi ridicate, seismicitate, tradiții orientale în materie de urbanistică. Edilii tadjici sînt gata să renunțe oare la aceste tradiții

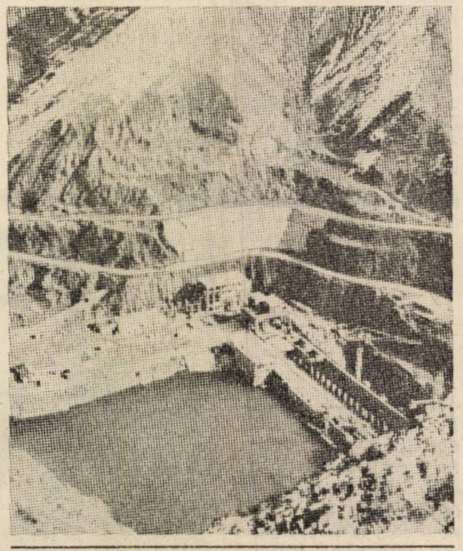

Tadjikistanului i s-au descoperit — în anii puterii sovietice — mari resurse hidroenergetice

și să construiască pe verticală ? „Da, dar ne vom păstra modul de viață oriental. Specialiștii prevăd, de pildă, grădini interioare și crearea acelor condiții pe care oamenii le au la nivelul pămîntului".

Cine știe, poate ne va fi dat să revedem Dușanbe așa cum îl gîndesc și îl pregătesc generațiile de astăzi. Deocamdată, ni se părea de-ajuns să-l cunoaștem așa cum este ; cu străzile lui îngrijite flancate de canale pentru irigarea spațiilor verzi, cu restaurantele europene alături de tradiționalele „ciaihoma" — decorate cu motive naționale și cu un bun gust desăvîrșit — în care ceaiul verde se bea după ritualuri vechi ; cu bătrînii, unii de o sută de ani, care-ți răspund surîzători la întrebări, dar nu se lasă fotografiați, și a căror înfățișare contrazice orice teorie despre uriașa bătrîneții ; cu fetele îmbrăcate după datină și purtînd pe cap „toke" brodată cu fir de aur ; cu copiii mulți și frumoși revărsîndu-se pe străzi „ca boabele de mazăre dintr-un sac rupt" și molipsindu-te cu voia lor bună și calmă ; cu amestecul lui pitoresc de obiceiuri și oameni — se întîlnesc aici peste o sută de naționalități ; cu piețele pe care, odată văzîndu-le, crezi toate poveștile din „O mie și una de nopți".

Impresia puternică pe care ți-o lasă viața acestui oraș să se datoreze oare doar privirii neobișnuite cu astfel de imagini ? Cu toate acestea, impresia apare, pînă la urmă, mai palidă decît realitatea. Realitatea este contrastul flagrant între întinderile nesfîrșite de munți albi-roșietici lipsiți de vegetație și văile pe care oamenii le-au obligat să rodească din toate puterile. Realitatea este contrastul flagrant între aridității — cel puțin aparentă — a 94 la sută din teritoriu și marile recolte de bumbac ce situează Tadjikistanul pe primul loc între republicile sovietice și pe primul loc în lume. Cea mai mare cantitate de bumbac (900 000 tone anual) — de cea mai bună calitate — o dau văile acestui ținut. 7 la sută este prelucrat în combinatul din Dușanbe, aflat în eșalonul primelor 10 combinate de prelucrare a bumbacului din Uniune. Și iată-ne, ca oaspeți ai acestei întreprinderi, simțindu-ne ca acasă, sigur din pricina ospitalității gazdelor, dar și pentru că ne reîntîlnesc cu probleme familiare. Dincolo de specificul dezvoltării întreprinderii (înființată în 1942 și apoi îmbogățită cu alte 2 capacități, în 1959 și 1965), de cifrele vădind creșterea producției (119 milioane metri de țesătură crudă în 1942, 409 milioane acum) etc. — aceleași preocupări : de depășire a angajamentelor asumate (la începutul anului colectivul se angajase să dea, în cinstea aniversării Marii Revoluții din Octombrie, o producție suplimentară, în valoare de 600 000 ruble, cifră ce se va dubla pînă la sfîrșitul anului), de diversificare a producției, de modernizare a dotării ; în plus,

atîtea „trasee" biografice aidoma unora cunoscute în țară : conducători de mari întreprinderi care și-au început activitatea ca muncitori, care apoi au învățat, în liceu, în facultate, au revenit în întreprindere și așa mai departe.

Un reper în deșert

De mult, cît de mult ?, caravanele ce treceau prin deșert se călăuzeau o vreme în drumul lor după luminile localității aceleia trase mai spre munți. I se spunea Nurek – Luminița. Luminița există și astăzi. Atîta doar că soarta ei este cu totul alta, faima ei s-a dus în toată Uniunea și dincolo de hotarele țării.

Am ieșit din Dușanbe spre sud intrînd, după puțini kilometri, în munți. Firul negru și strălucitor al șoselei tăia coastele, cu iarbă firavă și pîrjolită, dar și cu întinse vii în care ciorchinî de 3 kg nu se mai săturau de soare. După vreo sută de kilometri eram în Nurek – încă o mîndrie a Tadjikistanului contemporan. Orașul – ca toate orașele noi : blocuri, verdeață – neașteptat de multă și proaspătă –, fîntîni arteziene, monumente, instituții social-culturale. Și, la fel ca la Dușanbe, oameni veniți din toate colțurile Uniunii Sovietice pentru a ridica aici una din cele mai puternice hidrocentrale din țară.

De altfel, în anii puterii sovietice Tadjikistanului i s-au descoperit mari resurse hidroenergetice, atît de mari încît republica ocupă al 2-lea loc între celelalte republici surori. Iată, puteam consemna încă unul din contrastele acestui tărîm lipsit, pe întinse zone, de apă, dar beneficiind de o forță – a celor 530 de riuri mici și mari – echivalentă cu 60 de milioane kW. Construcția hidrocentralei – a patra ca mărime în Uniunea Sovietică – a început în 1961 și va avea o putere instalată de 2 700 000 kW. Din cele 9 agregate – de 300 000 kW. fiecare – au intrat în funcțiune pînă acum 7, constructorii pregătindu-l pe cel de-al 8-lea. Conform directivelor Congresului al 25-lea al P.C.U.S., lucrările urmează a fi încheiate în 1980. Numai că cei din Nurek – așa cum preciza adjunctul inginerului șef de pe șantier, Evgheni Nikolaevici Komarkov – sînt pregătiți să devanseze termenul cu un an.

Urcam de-a lungul barajului – ce are la bază 1 km în lungime și tot atîta în lățime – printre mașini de mare tonaj, printre oameni preocupați dar senini, pînă sus, la 265 m – înălțimea finală va fi 300 – pentru a rămîne apoi fascinați de albastrul neverosimil al apei. „Apa este pentru noi viața însăși", spunea scriitorul tadjik Sadredin Aini. Ce-ar fi gîndit oare dacă ar fi fost să vadă atîta viață adunată de oameni în imensul căuș al munților. De aici, de la Nurek, de la mai vechile centrale Golovnaia, Țentralnaia și Perepadnaia, de la viitoarea hidrocentrală a Rogunului (3,6 milioane kW.) pornesc în toată republica, în Asia Centrală, luminile noi din Tadjikistan. Nurek – firavul reper în deșert – se „vede" astăzi de departe, de la mii de kilometri.

Ne-am reîntors la Dușanbe, pe un alt drum, înconjurați de același peisaj, acoperiți de același cer bătînd în negru. Din cînd în cînd, lăsam în urmă cîte un tadjik purtat agale de măgăruș. Goana mașinii nu-l stingherea, dar cine știe ce gîndea despre graba noastră și a atîtor altora ce treceau pe lîngă el ! Ne-am reîntors în Dușanbe, ca într-un loc bine cunoscut.

La începutul ședерii noastre aici, Gaib Nazarovici Kalandarov, ministrul Comitetului de stat pentru radioteleviziune, ne atrăsese atenția că tadjicii vorbesc puțin și cu atît mai puțin cînd este vorba despre ei. De fapt, nici ei nu te „obligă" să le faci mărturisiri. În casele lor nu ești întrebat cine ești, de unde vii, încotro mergi, dar ești socotit oaspete de seamă și cinstit ca nimeni altul. În schimb, îți vor povesti despre Avicena, îți vor recita versuri din Omar Khayam și nu se vor mira – așa cum nu ne miram nici noi – că Nastratin Hogea ne este nouă, românilor, tot atît de drag cît și lor.

REPORTAJ PE GLOB

Creație contemporană pe mari înălțimi andine

Eugen Pop

Citez dintr-o prelegere ascultată la universitatea din străvechiul oraș peruan Cuzco :

„...Pe vastele întinderi de altiplano *— podișuri înalte ale Anzilor, — la Cuzco, la Tiahuanaco, la muzeele din Bogota și La Paz, puteți cerceta vestigii ale unor civilizații din vremuri de demult, care au înflorit în zona Cordilierilor ; pe aceleași mari înălțimi andine — între 3 000 și 5 000 de metri — puteți vedea, întîlni continuitatea contemporană a acestui spirit creator într-unul din cele mai importante domenii ale civilizației din evul nostru — cultura industrială."*

Unor asemenea creații contemporane pe marile înălțimi andine sînt închinate însemnările care urmează.

ÎNTÎLNIRE CU TEMUTUL SOROCHE. Drum anevoios prin Anzii peruani. Motorul autoturismului care ne poartă pe serpentinele din Pampa Sacramento mugește sănătos, înfrîngînd — prin forțarea celor peste 400 de cai putere — împotrivirea muntelui care-i opune pante abrupte ce ni se par, pe alocuri, aproape verticale. Călătorim la mari înălțimi. Eu și un coleg de breaslă sîntem obsedați — fără s-o mărturisim, însă, — de apropierea contactului cu aerul marilor înălțimi, căci am ajuns la altitudini de aproape 4 000 m, unde pîndește temutul *soroche* [1].

Un tînăr botanist care călătorea cu noi și care, pentru cîteva clipe, își pierduse vederea, atacată de soroche, îl întreabă pe inginerul care conducea mașina : „Bine, dar dumneavoastră cum rezistați. Fără coramină, fără vitamine, fără nimic...

— Eu mă trag din neam de *aymara* [2]) și lucrez de mulți ani la Cerro de Pasco. E un orășel minier, la o altitudine — știți, desigur, — de aproape 4 300 de metri.

Tînărul ascultă, dar parcă nu înțelege. Și iar i se face rău.

— Nu se poate trăi aici...

Inginerul zîmbește îngăduitor :

— De mii de ani se trăiește și *se muncește* aici. Este obișnuința, adaptarea la mediu a cîtorva sute de generații. Și acum e greu ; da, chiar și acum, cînd tehnica secolului nostru ne vine în ajutor. Știți, doar, povestea — îi zic poveste, căci, în fond, e istorie — a minelor din Anzi. Se săvîrșesc fapte de epopee și în zilele noastre. O pagină a unei asemenea epopei s-a scris și la Cerro de Pasco. O știți ?

Inginerul oprește mașina și sare iute din ea, trîntind portiera. (În mașina închisă, efectul produs de soroche se atenuează). Stă de vorbă cu un drumeț, înfofolit în poncho și cu un fel de cască de miner sau de furnalist, trasă peste boneta-i de lînă. Îmi lipesc urechea de geamul mașinii, curios să aud despre ce vorbesc. Deslușesc cuvintele, dar nu le înțeleg. Vorbesc în graiul quechua. Nu durează mult convorbirea lor. Își strîng mîinile și se despart cu cîte o scurtă plecăciune. Inginerul sare în mașină, explicîndu-ne că a vrut să-l ia cu noi pe omul cu poncho, dar acesta urma s-o ia, aproape imediat, pe un drumeag ce se desface din șosea. „E muncitor la Oroya, ne spune inginerul. E un alt centru industrial din această zonă."

Cu pași apăsați, rari, omul cu poncho își continuă drumul. Bocancii lui lăsau urme adînci în glodul vîscos, pe jumătate înghețat. Mă gîndeam că urmele acestea

[1]) Soroche — *denumire locală pentru boala înălțimilor, determinată de scăderea presiunii atmosferice, care provoacă diminuarea oxigenării sîngelui. Călătorul imprudent, nepregătit pentru asemenea drumuri, încearcă senzații de sleire, violente dureri de cap ,adesea are tulburări de vedere și ,nu arareori, cade în leșin.*

[2]) *Indienii* aymara *și* quechua *constituie vechi populații de pe altiplano. Și astăzi indienii reprezintă o pondere foarte mare în populațiile din Peru, Columbia, Ecuador și Bolivia.*

se suprapun miilor de urme pe care le-au lăsat în pămîntul Anzilor cei care i-au cucerit înălțimile de-a lungul secolelor. Inginerul parcă îmi ghicește gîndul. Îmi spune, în timp ce pornește motorul : „Oameni ca muncitorul acesta au înfrînt rezistența munților. Și pe paznicul lor de milioane de ani — cruntul soroche, deschizînd pîrtii pentru escaladarea industrială a Anzilor...“

FLUVII DE CUPRU ȘI DE OȚEL ÎȘI CROIESC VAD PRINTRE GHEȚARI. Să ascultăm povestea înfrîngerii cruntului soroche, la Cerro de Pasco... Începe cam cu patru secole în urmă. Dar, încă cu două-trei mii de ani mai înainte, puțin mai jos de Cerro de Pasco, în valea Huancayo, se cultivau — la altitudini între 3 000 și 3 700 de metri — cereale andine, iar azi pe podișurile mănoase din această regiune se recoltează aproape jumătate din producția de grîu a Perului. În secolul al XVII-lea, la Cerro de Pasco s-au descoperit zăcăminte de argint, — timp de cîteva decenii Peru a fost primul producător de argint din lume — iar, spre sfîrșitul veacului trecut, la poalele giganților de gheață din această zonă (Nevado, Alpamayo și Huascaran) s-a identificat cupru, tonic atît de prețios pentru adolescența epocii industriale. Și atunci a început să se scrie fila de epopee de la Cerro de Pasco...

Faptele de epopee cer, poate, imagini care să le redea măreția și să sugereze impulsul eroismului. Acei maiștri și ingineri de la Cerro de Pasco — cu care am stat de vorbă despre condițiile în care s-au pus în funcțiune instalațiile mai vechi și altele, mai noi, ale minei și despre greutățile, ce păreau uneori de neînvins, ale *drumului* spre topitoria de la Oroya — n-au avut la îndemînă imagini, ci mai degrabă niște cifre. E și greu să descrii ingeniozitatea tehnică și titanica strădanie cu care au fost deschise și betonate 68 de tunele în granitul Anzilor, cum au fost construite cele 57 de poduri peste hăuri înfricoșătoare chiar și pentru specialiști (unii dintre ei au lucrat, în primele săptămîni, cu mască de oxigen și cu fortifiante pentru inimă), peste fluvii căutînd cu turbare ieșiri spre cîmpia tropicală a Amazoniei ; și cele 22 de lucrări de terasare care să îngăduie liniei infrastructurale trecerea peste Cordilieri la înălțimi de peste 4 700 de metri, pentru a putea coborî, apoi, 1 000 de metri pînă la Oroya.

Asemenea fapte de epopee au avut loc și în alte zone ale țărilor andine. Unul din ele — în provincia Boyaca din Columbia. Într-un mediu paradoxal — pustiuri dezolante și vegetație anemică în apropiere de linia Ecuatorului — pe unul din meterezele Anzilor, cu bogate zăcăminte de minereu de fier și de cărbune cocsificabil, s-a ridicat, în deceniul trecut, un *memento mori* al modernizării economice din Columbia — uzina siderurgică de la Paz del Rio. În carnetul de note în care am însăilat convorbirile avute pe marginea actului de naștere al primei oțelării din Columbia sînt îngrămădite cifre — asemănătoare, ca semnificație, celor de la Cerro de Pasco — în care s-a metamorfozat sintetic escaladarea industrială a Anzilor columbieni, dar, de data aceasta, înclin mai degrabă să citez un gînd exprimat, cu orgoliu legitim, de unul din interlocutorii noștri columbieni : „oțelăria de la Paz del Rio a însemnat startul diversificării producției industriale a țării și, din această perspectivă, al dezvoltării noastre susținute cu forțe proprii, al independenței noastre economice.“

Fluvii de oțel, ca cel care pornește de la Paz del Rio, și de cupru, ca cel de la Cerro de Pasco, despică Anzii acolo unde aceștia i-ar stăvili cursul și poartă dogoarea efortului uman printre ghețarii pe care-i străbat. Este „dezghețul subdezvoltării“, opinează un eseist columbian, în consens de idei cu un poet peruan care, în versuri inspirate de legenda modernă a cuprului de la Cerro de Pasco, scrie că tocmai din țările unde oxigenul este sufocat de soroche sosește „oxigen“ pentru înviorarea tonusului economic și social al țării. Metafora sugerează nu numai însemnătatea alimentării cu resurse metalice proprii a progresului industrial, ci și *forța principală* care îl impulsionează — cea a proletariatului din țările andine, *a detașamentelor de muncitori care s-au format și s-au afirmat, profesional și politic, la Cerro de Pasco în Peru, La Paz del Rio în Columbia, la Potosi în Bolivia, pentru a da numai cîteva exemple.*

„...oameni ca el au deschis pîrtii pentru escaladarea industrială a Anzilor“

SENSUL SOCIAL-POLITIC AL UNUI PRONUME FOLOSIT LA PLURAL.... Calc încet, respir ritmic, nu fumez și, evident, am luat coramină. *„Le teme al soroche, señor, verdad ?“* (Vă temeți de soroche, domnule, nu-i așa ?) mă întreabă — într-o spaniolă curioasă — un vînzător de obiecte de artizanat de pe aeroportul din capitala boliviană La Paz, văzînd cum, cu un gest reflex, aprind o țigară, stingînd-o apoi, fără a trage un fum. În orașul La Paz, situat la o înălțime inegalată de nici o altă capitală din lume (4 000 metri), ai impresia că „piscurile de diamant“ — Illimani și Sorata —, ale căror ghețuri se preling, parcă, pe azurul violent al cerului, nici n-ar fi culmile unor munți care trec de 6 000 metri (de aici nu par nici de 2 000 metri) și te înfioară doar frigul pe care-l emană. Dar, la nici o sută de km de La Paz, la Coroica — localitate care s-a cuibărit pe o colină de o frumusețe ca-n basme — ai, față-n față, masivele albe ale Anzilor și revărsarea parcă fără margini a livezilor de ananas și papaya. Dar nu această ciudată simbioză exotică e principala carte de vizită a locului. (Poate, numai pentru cei care poartă doar ochelari de turist). Pentru reporter, cartea de vizită e mai degrabă un afiș zărit pe aeroport, înfățișînd Potosi, „orașul de cositor“ denumit „matca economiei boliviene“.

Potosi se află la o altitudine și mai mare decît La Paz. În minele de cositor de la Potosi au lucrat, de la început, mii de indieni —, „rechiziționați“ de autoritățile coloniale — ai căror descendenți sînt muncitorii de azi de la Potosi.

Potosi a fost scena unor dure lupte de clasă, a unor eroice bătălii muncitorești împotriva exploatării, a împilării ; iar represiunile sîngeroase n-au cruțat — uneori — nici femeile, nici copiii. Pînă cînd s-a umplut paharul revoltei... Iar în 1953 masele populare, în frunte cu muncitorii, impun o altă direcție politică al cărei rezultat principal a fost naționalizarea minelor de cositor și reforma agrară. Un celebru scriitor bolivian, Nestor Taboada Teran, printre cărțile căruia se numără și romanul închinat vieții și luptei minerilor (Prețul Cositorului), îmi spune, evocînd momentul naționalizării, că aceasta «a adus bucurie în fiecare casă din Bolivia. O bucurie, o satisfacție anume resimțită de fiecare în felul lui. În legătură cu reintegrarea cositorului în patrimoniul țării — act revoluționar pe care îl numim etatizare sau naționalizare — indienii din mine și cei din zone învecinate cu centrele miniere foloseau un cuvînt *aymara*, traductibil cam cu următorul sens — „revenirea la firesc“. E convingerea lor, o filozofie moștenită de la strămoșii lor cu solidă organizare comunitară, că tot ce e de utilitate comună nu trebuie să fie în proprietatea cuiva străin sau unei persoane, ci în stăpînirea colectivității. A națiunii, am spune noi acum. Rareori îi auzeai pe indieni — și mentalitatea la care vreau să mă refer s-a păstrat pînă în zilele noastre — denumind o avuție cu un pronume posesiv la singular. Pentru ei, relația etică în societate o reflectă nu ce-i „al meu“, ci ce-i *„al nostru“*. Iar prin naționalizare s-a restabilit tocmai acest *firesc* al proprietății națiunii asupra minelor».

Ceea ce spunea Taboada reflectă — în specificul unei viziuni boliviene — un sens profund al proceselor de recuperare a suveranității asupra resurselor naționale din Anzi, de exercitare a controlului autohton în ariile strategice ale dezvoltării economice : acestea nu sînt doar schimbări de ordin administrativ și tehnico-organizatoric, ci, totodată, demonstrații legitime ale voinței naționale, ale demnității naționale. În Peru, data etatizării instalațiilor petroliere de la Talara e aniversată în fiecare an ca „Ziua demnității naționale“. Iar cînd statul a dispus trecerea minelor de la Cerro de Pasco în sectorul public al economiei, în geamurile a mii de case din diferite centre muncitorești, unele chiar foarte depărtate, a fost arborat drapelul național. Aș mai aminti că, în 1976, cînd statul ecuadorian a acumulat majoritatea pîrghiilor de decizie în exploatarea, prelucrarea și comercializarea petrolului din subsolul său andin, într-un ziar din Quito citeam următoarea apreciere a evenimentului : „s-a schimbat direcția fluviului de țiței“. A revenit la matca lui firească, aș adăuga, parafrazînd cugetarea indiană pe care mi-a împărtășit-o Taboada.

Înfruntînd, adesea foarte greu, boala înălțimilor, călătorul fotografiază „munții de diamant“, pe fundalul cărora se profilează La Paz, văile cu livezi de ananas din Anzii ecuadorieni, fascinanta erupție de orhidee din Cordilierii columbieni sau cîte o turmă de lama păscînd ierburi sleite la poalele unora din uriașele conuri vulcanice care străpung, parcă, cerul cu vîrfurile lor de gheață. Nu spun că nu m-a uluit, adesea, panorama Anzilor la marile înălțimi, dar, înainte de toate, eu aș fi vrut să prind în obiectiv — reportajul de față este mărturia acestei intenții — *urmele* de pași lăsate — în glodul învîrtoșat de frig — de muncitorul înfofolit în poncho și cu cască de furnalist sau de miner, care se îndrepta spre Oroya ; și reproduc, ca text explicativ, ceea ce ne spunea despre el inginerul de la Cerro de Pasco : „oamenii ca muncitorul acesta au înfrînt rezistența muntelui. Și pe paznicul lor de milioane de ani, cruntul soroche, deschizînd pîrtii pentru escaladarea industrială a Anzilor...“

Democratizarea relațiilor internaționale — cerință obiectivă a lumii contemporane

Conf. univ. dr. Victor Duculescu

Făurirea unui nou sistem al relațiilor dintre state întemeiat în mod ferm pe principii noi, calitativ superioare de conduită internațională, ca și pe instituții democratice, apte să garanteze o colaborare reciproc avantajoasă pentru toate națiunile, într-un spirit de profundă echitate și justiție, reprezintă o problemă ridicată pe primul plan al actualității de întreaga desfășurare a istoriei

Așa cum arăta secretarul general al partidului, tovarășul **Nicolae Ceaușescu** în magistrala expunere prezentată cu prilejul sărbătoririi împlinirii a șase decenii de la făurirea statului național unitar român, **„mai mult ca oricînd sînt necesare democratizarea relațiilor internaționale, creșterea și mai puternică a rolului O.N.U. și altor organisme internaționale, care oferă un cadru organizat pentru participarea activă a tuturor statelor, și îndeosebi a țărilor mici și mijlocii, a țărilor în curs de dezvoltare și nealiniate, la soluționarea problemelor complexe ale lumii de azi"**.

Dezvoltînd o doctrină nouă, profund progresistă și originală cu privire la relațiile internaționale, tovarășul Nicolae Ceaușescu a pus în lumină, cu deosebită evidență, faptul că o trăsătură definitorie a evoluției politice actuale o constituie afirmarea tot mai puternică a voinței popoarelor de a fi libere și independente, de a pune capăt cu desăvîrșire politicii imperialiste, de dominație și dictat, de a aboli pentru totdeauna practicile colonialiste și neocolonialiste, de a deveni stăpîne pe bogățiile naționale, pe destinele proprii, asigurîndu-și o dezvoltare economico-socială independentă. Așa cum atestă cursul vieții internaționale, întreaga perioadă care a urmat destrămării unor mari imperii și victoriei revoluțiilor socialiste într-o serie de țări este marcată de profunde transformări revoluționare, sociale și naționale care au schimbat raportul de forțe pe plan mondial în favoarea progresului, independenței și păcii între state. În planul raporturilor internaționale asistăm, sub impactul interacțiunii unor factori diverși, la o serie de tendințe contradictorii ; se afirmă, pe de o parte, tendința de descentralizare a structurii sistemului internațional, ca urmare a apariției de noi și noi entități independente, în general, a afirmării suverane a statelor, iar, pe de altă parte, se accentuează tendința unor cercuri imperialiste de a ocupa poziții privilegiate în cadrul sistemului de relații între state, asigurîndu-și zone de influență și dominație și folosind forța ca mijloc de a impune anumite soluții în detrimentul țărilor mai mici sau mai slabe. În aceste condiții, avîntul fără precedent al luptei popoarelor pentru afirmarea lor suverană și independentă, pentru pace, dezarmare și destindere, împotriva politicii de forță și dominație a impus, pe primul plan al actualității, imperativul democratizării relațiilor internaționale, cerința asigurării participării egale a tuturor statelor lumii la soluționarea marilor probleme ce interesează întreaga umanitate.

Într-adevăr, complexitatea problemelor cu care omenirea este confruntată în prezent solicită, în mod obiectiv, un mod nou de abordare și soluționare. Apariția unor probleme noi în viața internațională, necesitatea reglementării pe o bază echitabilă a unor probleme mai vechi, rămase nerezolvate, impun cu necesitate modalități calitativ deosebite de abordare și de soluționare. Problemele cardinale — care, prin substanța lor, privesc toate statele — precum înfăptuirea dezarmării și eliminarea pericolului unor confruntări militare, lichidarea stării de subdezvoltare și edificarea unei noi ordini economice și politice internaționale, amplificarea și diversificarea colaborării internaționale în domenii multiple, toate impun din ce în ce mai mult modalități noi, democratice, de abordare, de elaborare a soluțiilor, de traducere a lor în viață.

Transformările intervenite în structura comunității internaționale fac necesară, de altfel, din ce în ce mai vizibil, elaborarea unor căi și metode substanțial diferite de cele existente pentru armonizarea eforturilor statelor în procesul colaborării lor pe multiple planuri. Apariția a numeroase state tinere, formate în procesul decolonizării care, alături de statele socialiste, acționează consecvent pentru promovarea unei politici noi, afirmarea țărilor în curs de dezvoltare ca o puternică forță a contemporaneității, a mișcării statelor nealiniate, determină, în mod obiectiv, o reconsiderare a tabloului lumii contemporane. Vechiul sistem de relații — întemeiat în special pe ideea că forța economică, politică sau militară constituie elementul-cheie pentru fundamentarea întregului edificiu al raporturilor dintre state — își dovedește din ce în ce mai mult ineficiența și inoperativitatea. În opoziție cu politica zonelor și a sferelor de influență, cu tendințele de reîmpărțire a lumii între anumite state sau grupuri de state, se afirmă tot mai puternic cursul novator, spre destindere, securitate și pace, spre o politică nouă în viața internațională, spre afirmarea liberă și neîngrădită a suveranității și independenței tuturor popoarelor, spre edificarea unui nou sistem internațional întemeiat pe egalitate și echitate.

De altfel, viața, practica demonstrează imposibilitatea rezolvării problemelor fundamentale ale lumii contemporane folosind vechile metode de dominație și asuprire, negînd dreptul popoarelor la ființă națională, independență, vocația lor legitimă de a participa la soluționarea problemelor internaționale. Afirmarea unor forțe tot mai puternice în epoca contemporană, precum statele socialiste, mișcările de eliberare națională, tinerele state independente, țările în curs de dezvoltare, partidele comuniste, alte forțe democratice demonstrează cu necesitate că vechiul cadru al relațiilor internaționale — fundamentat pe interesele anumitor țări — trebuie să fie restructurat pe baza încrederii și participării active a tuturor popoarelor.

În același timp, în concepția României, cadrul normativ al principiilor care asigură desfășurarea normală a relațiilor dintre state trebuie îmbogățit și desăvîrșit tocmai pentru a da posibilitatea desfășurării neîngrădite a unor relații de colaborare liberă între țări, relații întemeiate pe morală, pe dreptul internațional, pe cerințele imperative ale epocii contemporane. Transformarea sistemului internațional impune ca atare îmbogățirea dreptului internațional cu norme și instituții noi, adoptarea unor noi reguli de conduită internațională în concordanță cu realitățile epocii contemporane.

Prin esența și conținutul său, democratizarea relațiilor internaționale se înfățișează, în concepția României, ca o mutație structurală în raporturile dintre țări, ca un proces continuu de perfecționare a relațiilor dintre state, dintre popoare, în lumina unor înalte cerințe de drept și de echitate internațională. Avînd un caracter atotcuprinzător, democratizarea relațiilor internaționale este menită să influențeze toate sectoarele relațiilor dintre țări, să contribuie la soluționarea, într-un spirit nou, a problemelor ce interesează toate popoarele, să făurească o nouă solidaritate internațională între toate popoarele lumii, întemeiată pe respectul marilor principii ale dreptului și legalității internaționale.

Democratizarea relațiilor internaționale, prin conținutul său, este de natură a contribui la reevaluarea tuturor problemelor colaborării economice, politice, culturale, tehnico-științifice între state, la găsirea unor noi căi și metode de conlucrare între țări, pe baza înțelegerii reciproce, a abordării cu realism și responsabilitate a preocupărilor de interes comun. Afectînd probleme economice, politice, sociale, juridice și instituționale, democratizarea relațiilor internaționale se înfățișează ca o adevărată revoluție în modul de a gîndi și de a acționa al statelor, impunînd o optică nouă în abordarea problemelor colaborării dintre țări, modalități noi de înfăptuire a acestora.

Aria largă a problemelor de interes comun care necesită în prezent o abordare și o soluționare, prioritatea rezolvării unor probleme în care omenirea este vital interesată fac din democratizarea relațiilor internaționale o cerință indispensabilă bunei funcționări a sistemului internațional, asigurării eficienței acesteia în promovarea unei politici noi, cu adevărat democratice în interesul tuturor statelor, al tuturor popoarelor. Prin finalitatea sa, democratizarea relațiilor internaționale se înfățișează, în concepția României, ca o perspectivă de largă deschidere a evoluției relațiilor dintre țări, în variate domenii, a armonizării intereselor și aspirațiilor acestora către o nouă ordine economică și politică internațională, treaptă superioară de organizare a relațiilor dintre țări, presupunînd eliminarea definitivă a politicii de inegalitate, a forței și amenințării cu forța, cu toate consecințele sale, promovarea unor raporturi noi de colaborare, fără discriminări, în spiritul încrederii, stimei și înțelegerii reciproce.

Prin conținutul său, democratizarea relațiilor internaționale presupune — așa

cum a subliniat, în numeroase rînduri, șeful statului român, tovarășul Nicolae Ceaușescu — o participare activă a tuturor țărilor la viața internațională, în special a țărilor mici și mijlocii, a statelor în curs de dezvoltare, stimularea creativității și personalității fiecărui popor, o prezență neîngrădită la dezbaterea problemelor majore, o egalitate reală în manifestarea punctelor de vedere, o înțelegere sporită pentru interesele legitime, pentru problemele specifice ale afirmării fiecărui popor.

Democratizarea relațiilor internaționale implică, pe planul dreptului, o viziune nouă, profund revoluționară privind egalitatea politică a statelor, o viziune transformatoare, calitativ deosebită de simpla enunțare a recunoașterii prin documente internaționale a unei „egalități juridice" formale. Pentru a putea deveni realmente un principiu nou, de conduită, al relațiilor dintre state, egalitatea trebuie să se întemeieze pe recunoașterea efectivă a vocației egale a statelor de a participa la viața internațională — expresie a suveranității egale, ce reprezintă o calitate inalienabilă a fiecărui subiect al dreptului internațional —, pe dreptul lor netăgăduit de a-și spune cuvîntul în marile probleme ale contemporaneității, de a participa efectiv la elaborarea și traducerea în viață a hotărîrilor în problemele de interes comun. Pe de altă parte, egalitatea statelor, pentru a fi realmente operantă, necesită în mod imperios o bază economică adecvată, corectarea inechităților și injustițiilor flagrante izvorînd din modul imperialist de organizare a relațiilor dintre țări, măsuri speciale în sprijinul țărilor în curs de dezvoltare, pentru a contribui la eliminarea decalajelor, pentru a le ajuta pe aceste state să-și făurească o economie independentă și a putea să participe, de pe o poziție cu adevărat egală — și nu de pe o poziție subordonată — la dezbaterea și adoptarea soluțiilor în problemele de colaborare internațională.

Afirmarea democratizării relațiilor internaționale presupune, de aceea, în mod necesar, în concepția României, abolirea definitivă și irevocabilă a forței, a amestecului în treburile statelor și ale popoarelor, o concepție nouă despre modul în care statele trebuie să acționeze în comun, ca membre ale comunității internaționale. Eliminînd din relațiile lor reciproce forța, promovînd neabătut principiile egalității în drepturi, independenței și suveranității naționale, statele trebuie să soluționeze prin acordul lor, prin eforturi comune, problemele care confruntă omenirea în momentul de față, în consens deplin cu aspirațiile popoarelor, cu interesele lor proprii de dezvoltare, cu necesitățile comunității internaționale în ansamblul său.

Este evident că o asemenea optică despre relațiile internaționale presupune un spirit de responsabilitate sporit al guvernelor față de propriile lor popoare, o politică nouă, îndreptată spre apărarea și protejarea marilor valori pe care omenirea trebuie nu numai să le salvgardeze, dar să le și asigure în perspectiva viitorului: pacea, securitatea, colaborarea. Aceasta determină, în mod necesar, funcții sporite în sarcina organizațiilor internaționale, extinderea și diversificarea modalităților prin care se înfăptuiesc legăturile dintre state — tratate, acorduri, și alte instrumente internaționale —, promovarea unui cod de conduită internațională al statelor, care să statueze principii superioare, pe baza cărora urmează să se desfășoare raporturile dintre țări.

În concepția României, în gîndirea președintelui său, tovarășul Nicolae Ceaușescu, democratizarea relațiilor internaționale cere, în mod hotărît, ca, din viața internațională, să fie abolite relațiile de putere, să fie eliminate complet și definitiv forța și amenințarea cu forța, să se pună capăt tendințelor de împărțire a lumii în zone și sfere de influență, iar uriașele eforturi pe care omenirea le irosește astăzi în slujba înarmării să fie folosite în acțiuni pașnice, legate de bunăstarea tuturor popoarelor.

Promovînd o imagine nouă despre raporturile dintre țări, democratizarea relațiilor internaționale trebuie să asigure, în concepția țării noastre, preeminența dreptului asupra forței, respectul marilor principii ale dreptului internațional, aplicarea, în litera și în spiritul lor, a angajamentelor internaționale, o conștiință și o înțelegere sporită a responsabilităților ce revin tuturor membrilor comunității internaționale. În același timp, democratizarea relațiilor internaționale trebuie să asigure generalizarea soluționării, pe cale politică, a oricăror diferende și neînțelegeri între state, eradicarea violenței în raporturile dintre țări, promovarea unei mentalități noi în legătură cu felul în care trebuie să-și găsească rezolvarea problemele internaționale ale lumii contemporane.

Înfăptuind o mutație de asemenea proporții în relațiile dintre țări, democratizarea relațiilor internaționale solicită o convergență a acțiunii tuturor forțelor progresiste din lume, interesate în abolirea vechii politici, în promovarea unei colaborări libere între țări, în promovarea unui tip de relații între state, de natură să asigure promovarea la maximum a schimbului de valori materiale și culturale care constituie o componentă a civilizației contemporane.

România socialistă, ferm atașată principiilor dreptului internațional, aplicării lor ferme în viața popoarelor, a promovat și promovează cu consecvență imperativul democratizării relațiilor internaționale. În concepția României socialiste, a președintelui său, tovarășul Nicolae Ceaușescu, democratizarea relațiilor internaționale se impune mai mult ca oricînd astăzi ca un instrument al politicii noi a popoarelor, împotriva tendințelor de dominație și dictat, a practicilor anacronice, care se mai manifestă în viața internațională.

Așa cum arăta recent tovarășul **Nicolae Ceaușescu, „Angajat cu toate forțele în vasta operă de construire a societății socialiste și comuniste, poporul român, ca, de altfel, toate popoarele, are nevoie, în mod vital, de liniște și pace. Iată de ce obiectivul central al politicii noastre externe îl constituie lupta neabătută împotriva oricăror pregătiri de război, împotriva cursei înarmărilor, pentru soluționarea problemelor complexe ale lumii de astăzi pe cale pașnică, prin tratative, pentru accentuarea cursului destinderii și instaurarea unei reale securități internaționale și a unei păci trainice în lume".**

Este convingerea fermă a României că în ciuda sinuozităților pe care le mai cunosc relațiile internaționale actuale, a recrudescențelor unor conflicte, a drumului lung pentru soluționarea unor probleme majore, imperativul democratizării relațiilor internaționale va găsi o tot mai largă înțelegere în conștiința popoarelor, a oamenilor politici, generalizîndu-se concluzia că numai promovarea unor relații noi între țări, eliminarea forței și promovarea unei politici noi, de deplină egalitate, este singura cale care permite înfăptuirea aspirațiilor de securitate, pace și progres ale tuturor popoarelor.

Consolidarea

Promovarea cursului nou spre destindere, lupta pentru accentuarea sa constituie unul din obiectivele permanente ale politicii internaționale desfășurate de România socialistă. Evenimentele de pe arena mondială arată, de altfel, cu claritate că, în vederea soluționării trainice a problemelor de însemnătate hotărîtoare pentru destinele omenirii — dezarmarea, securitatea, edificarea unei noi ordini —, climatul destinderii oferă cadrul firesc, cel mai prielnic, de cooperare rodnică între toate statele.

Angajată cu toate forțele în vasta operă de construire a societății socialiste și comuniste, precum și în promovarea intereselor fundamentale ale dezvoltării lumii contemporane, România desfășoară o amplă activitate în direcția conlucrării pașnice, constructive, pe baze cu adevărat democratice, între toate țările, indiferent de orînduire socială, de mărime, nivel de dezvoltare, potențial economico-militar.

În viața internațională, începutul destinderii — inaugurat odată cu trecerea de la politica de încordare și confruntare, din perioada „războiului rece", la o politică de colaborare — a survenit ca urmare a profundelor mutații și transformări de natură revoluționară, petrecute atît în structura economico-socială pe plan național, cît și la scara unor continente și a întregii lumii, a schimbărilor ce au avut loc în raportul de forțe pe plan mondial. Elementul definitoriu îl reprezintă, în acest cadru, accentuarea luptei popoarelor pentru deplină emancipare, afirmarea voinței lor tot mai hotărîte de a nu ceda presiunilor și dictatului, de a decide de sine stătător asupra propriului destin, de a acționa pe arena mondială pentru instaurarea unui climat de înțelegere, încredere și respect reciproc, a unor raporturi noi, de echitate și justiție. Și, chiar de la primii pași, destinderea și-a demonstrat multiplele virtuți, capacitatea de a facilita, în primul rînd, trecerea la o calitate nouă în domeniul raporturilor interstatale; ea se arăta, însă, a fi (poate tocmai datorită polivalenței sale) un proces fragil, cu șansa de supraviețuire strîns legată de intensificarea luptei forțelor progresiste, antiimperialiste, a tuturor popoarelor pentru statornicirea unor relații noi, democratice, bazate pe egalitate.

Subliniind, constant, necesitatea mobilizării și concentrării eforturilor pentru consolidarea și dezvoltarea destinderii, astfel încît aceasta să devină o trăsătură ireversibilă a conviețuirii și acțiunii statelor, România a reliefat o serie de trăsături esențiale ale acestui nou și benefic proces, componentele sale principale.

România concepe destinderea ca un proces amplu, complex, ce are în vedere sfera integrală a relațiilor internaționale, totalitatea domeniilor acesteia — politic, militar, economic, cultural, viața însești demonstrînd că, într-o lume a interdependențelor, precum cea în care trăim, o reală reducere a încordării nu poate fi realizată decît pornind de la o viziune de ansamblu, destinderea însemnînd, în fapt, cooperare generală, egală în drepturi, în interesul tuturor, soluționarea pe cale pașnică a tuturor marilor probleme de care depind pacea și pro-

A UMANITĂȚII

cursului destinderii reclamă măsuri eficiente de dezangajare militară și dezarmare

Doresc să reafirm hotărîrea României, a întregului nostru popor de a nu precupeți nici un efort pentru înfăptuirea în viață a politicii de dezarmare, destindere și pace, de a întări colaborarea și solidaritatea cu statele participante la Tratatul de la Varșovia, cu toate țările socialiste, cu toate popoarele lumii, considerînd că nu este nimic mai important, mai presus decît asigurarea condițiilor pașnice pentru edificarea socialismului, decît asigurarea păcii trainice în întreaga lume !

NICOLAE CEAUȘESCU

gresul omenirii contemporane. De asemenea, în viziunea țării noastre, destinderea — avînd drept principal țel crearea premiselor care să conducă la înlăturarea vechii stări de injustiție și inechitate și la instaurarea unui curs nou în raporturile internaționale — nu reprezintă un scop în sine și nici nu are în vedere o perioadă limitată de timp. Fiind singura cale rațională în direcția asigurării climatului de conviețuire pașnică, ea trebuie să acționeze în profunzime, permanent, în vederea afirmării cu hotărîre pe arena mondială a principiilor deplinei egalități în drepturi, respectării independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc, nerecurgerii la forță sau la amenințarea cu forța.

Caracterul global al problemelor ce confruntă umanitatea conferă, în același timp, destinderii un caracter atotcuprinzător, interpretarea sa doar ca un fenomen avînd valabilitate doar pe axe geografice limitate — Est-Vest —, sau doar în anumite domenii — sfera schimburilor economice, a relațiilor culturale sau pe plan umanitar — tinzînd, în esență, să conteste vocația universală a destinderii, să o golească de conținut. Destinderea nu are și nici nu poate avea un caracter preferențial, domenii sau zone geografice privilegiate, așa cum nici nu poate fi concepută ca un proces generator de foloase unilaterale. Prin efectele sale general-benefice, cursul spre reducerea încordării servește tuturor statelor, tuturor popoarelor, reclamînd, deopotrivă, pentru menținerea și consolidarea sa, participarea egală a tuturor statelor și popoarelor, servește cauzei supreme a păcii pe glob.

Destinderea nu-și propune doar să înlăture sechelele războiului rece, ci să facă, totodată, imposibilă apariția unor noi obstacole în calea păcii și înțelegerii, a unei noi conflagrații mondiale care ar pune, fără îndoială, sub semnul întrebării însăși continuitatea speței umane. Nu poate fi, așadar, vorba despre o destindere reală, trainică, în viața internațională fără înlăturarea tensiunii și încordării pe plan militar, fără a se asigura popoarelor certitudinea că se află la adăpost de orice posibilă agresiune.

În viziunea României, încetarea cursei amenințătoare a înarmărilor, dezarmarea generală și, în primul rînd, dezarmarea nucleară, întregul complex de măsuri vizînd înlăturarea definitivă din viața popoarelor a spectrului războiului, măsuri stabilite pe o bază larg democratică, cu participarea tuturor statelor interesate, constituie componente inseparabile ale destinderii, chestiuni vitale de soluționarea cărora depinde, în mod decisiv, soarta omenirii.

Avînd în vedere că Europa a fost principalul cîmp de desfășurare a „războiului rece", că, în prezent, aici sînt acumulate cele mai însemnate forțe militare și cele mai ucigătoare arme, inclusiv nucleare, țara noastră afirmă, cu deplin temei, că, pentru viitorul destinderii, o însemnătate determinantă revine **dezangajării militare** a continentului, trecerii la măsuri efective și eficiente în această direcție. Sînt cunoscute, de altfel, în acest sens, propunerile și inițiativele României socialiste, reafirmate și de recenta Hotărîre a Plenarei C.C. al P.C.R. cu privire la activitatea delegației țării noastre la Consfătuirea de la Moscova a Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia. Acestea privesc înghețarea neîntîrziată și trecerea ulterioară la reducerea cheltuielilor militare și a efectivelor forțelor armate, începînd cu statele mai puternic înarmate ; asumarea de către toate statele a angajamentului de a nu amplasa noi trupe și armamente pe teritoriile altor țări și de a trece la reducerea și retragerea totală a celor existente, pînă la lichidarea tuturor bazelor militare, în primul rînd al celor nucleare de pe teritorii străine ; reducerea și încetarea tuturor manevrelor militare, îndeosebi a celor cu participarea mai multor state, precum și a oricăror demonstrații de forță în apropierea frontierelor altor state ; încheierea unui Tratat general-european de renunțare la forță și la amenințarea cu forța, la care să ia parte toate statele participante la Conferința pentru securitate și cooperare în Europa. Potrivit poziției ferme a partidului și statului nostru, o importantă hotărîtoare pentru pacea și colaborarea internațională are lichidarea scindării omenirii în blocuri militare. Dînd expresie preocupării profunde pentru dezangajarea militară în Europa și restrîngerea continuă a sferei de activitate a blocurilor militare pe continent, în vederea creării condițiilor pentru desființarea lor concomitentă, tovarășul Nicolae Ceaușescu aprecia că ar fi poate util ca, între cele două blocuri, să se creeze o zonă — atît de o parte, cît și de alta — în care să nu fie amplasate nici un fel de armate și armamente și unde să nu aibă loc nici un fel de manevre și demonstrații militare.

După cum se știe, România, ferm atașată cauzei destinderii și păcii, a hotărît să nu meargă spre sporirea cheltuielilor militare. Aceasta, deoarece examinarea lucidă a situației internaționale relevă că raportul de forțe pe plan mondial, desfășurarea evenimentelor sînt în favoarea forțelor și a popoarelor care se pronunță pentru pace și securitate, pentru o politică de destindere, și că, în consecință, în momentul de față, nu se conturează un iminent pericol de agresiune, de război. Și, de asemenea, deoarece, ținînd cont de o atare evoluție, România consideră că nu este necesar să supună poporul, economia națională, la eforturi exagerate în această direcție, că alocarea unor sume mari în direcția înarmării ar diminua posibilitățile de realizare a programului de dezvoltare economică și socială a țării, ar împiedica înfăptuirea programului de ridicare a bunăstării poporului — țel suprem al politicii partidului nostru comunist, al statului socialist.

România nutrește profunda convingere că stă în puterea popoarelor, a forțelor progresiste să împiedice un nou război mondial, să asigure o pace trainică atît în Europa, cît și în întreaga lume.

Desigur, politica de destindere și de pace nu se realizează de la sine. Pentru afirmarea ei sînt necesare eforturi susținute din partea tuturor forțelor progresiste, a maselor largi de pretutindeni, din partea tuturor popoarelor. Acționînd în strînsă unitate, acestea vor putea impune dezvoltarea și consolidarea cursului spre destindere și colaborare, promovarea unei politici noi în viața internațională, edificarea unei lumi mai drepte și mai bune. Țara noastră, întregul popor român sînt ferm hotărîte să nu precupețească nimic pentru înfăptuirea în viață a politicii de dezarmare, destindere și pace, considerînd că nu este nimic mai important, mai presus decît asigurarea condițiilor pașnice pentru edificarea socialismului, decît asigurarea păcii trainice în întreaga lume.

Vasile Crișu

QUITO

Deblocarea procesului electoral

Cu o întîrziere de cîteva luni, guvernul ecuadorian a anunțat data organizării celui de-al doilea tur de scrutin al alegerilor generale — 8 aprilie 1979. Se realizează, astfel, un important deziderat politic : deblocarea procesului electoral, destinat să permită revenirea țării la un regim civil.

Conform angajamentului asumat în 1976, cînd puterea în stat a fost preluată de o nouă echipă guvernamentală, condusă de generalul Alfredo Poveda Burbano, la 16 iulie au avut loc primele alegeri generale după 1970 încoace. În acest scop, guvernul a inițiat un amplu dialog național : au avut loc reuniuni consultative cu toate partidele politice, cu organizații sindicale și de masă. De asemenea, a fost redactată o nouă Constituție, supusă unui referendum, la începutul acestui an.

Rezultatele finale ale primului tur al scrutinului prezidențial au fost anunțate de către Tribunalul Suprem Electoral abia luna trecută. Întrucît nici unul dintre candidați nu a obținut majoritatea absolută necesară pentru a prelua puterea, a apărut problema celui de-al doilea tur de scrutin. Vor participa primii doi clasați, respectiv Jaime Roldos Aguilera, reprezentantul alianței reformiste „Concentrarea forțelor populare", care s-a situat pe primul loc, și Sixto Duran Ballen, din partea „Frontului național constituționalist", cu orientare conservatoare.

Constituind o surpriză, dar confirmînd dorința de reînnoire a electoratului ecuadorian, victoria lui Roldos Aguilera a fost viu contestată de grupările politice tradiționale. Au fost necesare cîteva luni de puternice confruntări pentru a se recunoaște că cel mai bine plasat se află, totuși, Roldos, reprezentînd un grup politic foarte organizat, care s-a angajat să lupte „împotriva oligarhiei, pentru redistribuirea avuției naționale". Cercurile conservatoare, afirmă Roldos, încearcă să împiedice victoria sa la viitoarele alegeri din 1979, desfășurînd o campanie de răspîndire a panicii în sectorul particular, prin anunțarea naționalizării

Generalul Alfredo Poveda Burbano a anunțat hotărîrea guvernului de a facilita trecerea țării la un regim civil

băncilor și a instituirii controlului de stat asupra comerțului exterior. De altfel, la Quito s-a anunțat recent descoperirea unui complot care viza asasinarea candidatului alianței „Concentrarea forțelor populare", care, clasîndu-se în fruntea primului tur de scrutin, de la 16 iulie, are mari șanse de a obține victoria și în turul al doilea al scrutinului prezidențial, programat pentru aprilie 1979.

În acest cadru, un fapt este important de semnalat : caracterizate printr-o dispersare puternică, cele aproape 20 de formațiuni politice s-au orientat, în perspectiva alegerilor, spre un proces de formare a unor coaliții. În iunie 1977, a luat naștere Frontul amplu al stîngii (F.A.D.I.), din care fac parte șase partide, între care cel comunist și socialist revoluționar. Apoi, în decembrie 1977 — „Concentrarea forțelor populare".

Frontul amplu al stîngii reprezintă prima coaliție între partidele progresiste, care se realizează în Ecuador. Fără a întrevedea obținerea unor procente electorale substanțiale, F.A.D.I. aspiră la consolidarea bazei sale de sprijin politic, dat fiind că beneficiază de sprijinul deschis al celor mai mari centrale sindicale — Confederația muncitorilor ecuadorieni și Centrala ecuadoriană a organizațiilor de clasă. Programul electoral al coaliției stîngii a pus pe primul plan reforma agrară și educativă, dezvoltarea industrială independentă. În această ordine de idei, o recentă plenară a C.C. al P.C. din Ecuador a hotărît participarea partidului la alegerile parlamentare viitoare. În fruntea listei preliminare a candidaților P.C.E. se află secretarul general al partidului, Pedro Antonio Saad. Pe de altă parte, ziarul „Pueblo" publică un editorial în care expune poziția partidului față de situația politică din țară. Partidul comunist — scrie ziarul — cheamă toate forțele progresiste să lupte pentru apărarea procesului de democratizare, pentru punerea în aplicare a Constituției aprobate prin referendum de către popor. Partidul condamnă încercările elementelor de dreapta, care caută să împiedice procesul de transformare constituțională.

În concepția forțelor armate, alegerile fac parte din programul acestora de cedare a puterii. Ca urmare, președintele Consiliului Suprem de Guvernămînt, generalul Alfredo Poveda Burbano, a reafirmat hotărîrea autorităților de a preda prerogativele supreme candidatului învingător în alegeri, oricare ar fi acesta. Alegerile vor reprezenta, astfel, ultima etapă de revenire la un regim instituțional, după dialogul cu partidele politice, reforma constituțională și referendumul al cărui rezultat a însemnat intrarea în vigoare a unei noi Constituții. Scopul tuturor acestor măsuri a fost să lărgească participarea populară la elaborarea planului de restabilire a vieții democratice ; de asemenea, să repună în activitate partidele, reduse la tăcere în 1970, cînd președintele de atunci, Velasco Ibarra, a decis să închidă parlamentul.

Anca Voican

O.P.E.C.

Majorarea prețului petrolului

Prețul țițeiului livrat de țările membre ale O.P.E.C. va fi majorat — potrivit deciziei miniștrilor petrolului din aceste țări, reuniți zilele trecute, la Abu Dhabi — în mod treptat, în patru etape trimestriale, în cursul anului 1979. Prețul barilului standard, actualmente de 12,70 dolari, va crește cu 5 la sută la 1 ianuarie, cu 3,8 la sută la 1 aprilie, cu 2,3 la sută la 1 iulie și cu 2,7 la sută la 1 octombrie, urmînd a ajunge după această ultimă majorare la 14,54 dolari. Decizia de sporire a prețului — s-a precizat — a fost luată în contextul deteriorării încasărilor din exporturi ale țărilor O.P.E.C., datorate inflației din principalele țări importatoare (statele occidentale industrializate) și deprecierii dolarului (moneda în care sînt efectuate practic tranzacțiile petroliere). Se apreciază că situația cererii și ofertei pe piața mondială a țițeiului a favorizat o asemenea decizie, întrucît după o perioadă de circa doi ani cînd oferta a depășit cererea (datorită exploatărilor sporite din Alaska și Marea Nordului), conjunctura s-a schimbat în condițiile creșterii solicitărilor de petrol și mai ales ale reducerii producției (ca urmare a întreruperilor în extracția petrolului înregistrate într-una din cele mai mari țări producătoare, Iranul, sub incidența evenimentelor din ultimul timp din această țară).

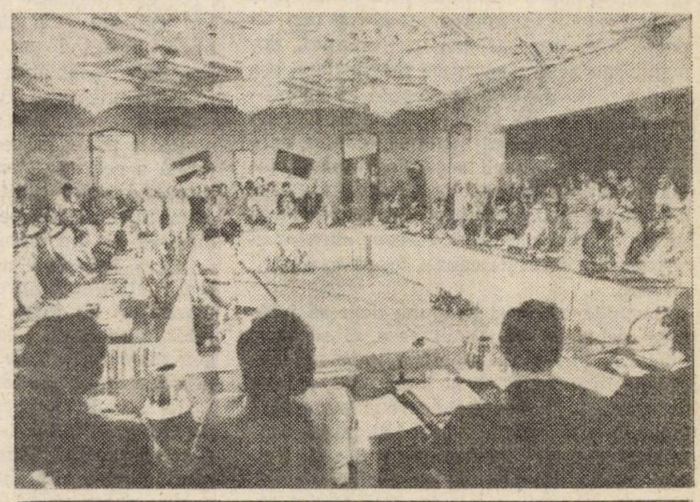

Abu Dhabi. Conferința ministerială a țărilor OPEC

Fără îndoială, noile creșteri ale prețului petrolului vor afecta ansamblul economiei mondiale, vor crea dificultăți suplimentare, în special pentru țările în curs de dezvoltare, importatoare de petrol.

Problema cipriotă

Începutul lui 1978 părea să aducă unele evoluții semnificative în ce privește soluționarea politică, pe cale negociată, a problemei cipriote. Constituirea noului guvern turc, în frunte cu Bülent Ecevit, ca și angajamentul părții turco-cipriote de a prezenta propuneri concrete asupra tuturor aspectelor în dispută — teritoriale și constituționale — au fost interpretate, la vremea respectivă, drept semne de bun augur. Stimulată și de „întîlnirea speranței" de la Montreux, între șefii de guvern ai Greciei și Turciei (10—11 martie 1978), această atmosferă a cunoscut, însă, ulterior, diferite momente de recul. Propunerile părții turco-cipriote — prezentate secretarului general al O.N.U., la Viena, în luna aprilie — au fost apreciate ca „necorespunzătoare" și respinse de către guvernul de la Nicosia. Consecința : în ciuda eforturilor politico-diplomatice, negocierile intercomunitare — de la care se așteaptă, unanim, o soluționare pașnică a problemei cipriote, respectînd interesele fundamentale ale Republicii Cipru, ale celor două comunități din insulă — au continuat să rămînă suspendate.

Acest lucru era subliniat, de altfel, și în raportul prezentat de către secretarul general al O.N.U., Kurt Waldheim, actualei sesiuni a Adunării Generale. „Deși ambele părți acceptă necesitatea reluării negocierilor — se arăta în raport —, în decurs de un an, situația din Cipru a evoluat nesemnificativ. Convorbirile intercomunitare au rămas blocate, ca urmare a caracterului reciproc inacceptabil al propunerilor prezentate pînă în prezent".

Atît dezbaterile de la O.N.U. (din Adunarea Generală și Consiliul de Securitate), cît și demersurile actuale cu privire la o serie de propuneri americane (prezentate în acord cu Anglia și Canada) au urmărit sau urmăresc, într-un fel sau altul, deblocarea situației și scoaterea negocierilor din impasul în care se află. Să le examinăm pe rînd.

De la evenimentele din iulie—august 1974, Adunarea Generală a O.N.U. s-a ocupat, în fiecare an, de situația din Cipru. Prima ei rezoluție asupra acestei probleme, purtînd numărul 3212, a fost adoptată în același an. Consiliul de Securitate, prin rezoluția 365, și-a însușit recomandările Adunării Generale, adoptînd hotărîri similare. Acestea prevedeau, în esență : respectarea independenței, suveranității, integrității teritoriale și nealinierii Republicii Cipru ; retragerea trupelor străine din insulă ; reîntoarcerea refugiaților (circa 200 000) la căminele lor. Cele două comunități erau invitate să negocieze, în cadrul unui dialog direct, constructiv, o soluționare generală a problemei.

De atunci, mai multe rezoluții, cu conținut asemănător, au fost adoptate de către Adunarea Generală. Anul acesta, hotărîrile anterioare au fost completate printr-un paragraf în care se cerea Consiliului de Securitate fixarea unui calendar pentru retragerea trupelor străine din insulă și stabilirea de sancțiuni în caz de nerespectare a acestei clauze. Pe de altă parte, o ultimă rezoluție a Consiliului de Securitate, votată la 28 noiembrie, solicită aplicarea hotărîrilor O.N.U. de către părțile interesate, în termenele stabilite. Reprezentanții celor două comunități sînt invitați insistent să reia negocierile intercomunitare, sub auspiciile secretarului general al O.N.U., pe o bază convenită anterior. Totodată, Kurt Waldheim este rugat să prezinte, pînă cel mai tîrziu la 30 mai 1979, un raport asupra progreselor realizate.

În cadrul dezbaterilor de anul acesta, președintele Ciprului, Spyros Kyprianou, a reafirmat propunerea sa (făcută în mai 1978, la sesiunea specială asupra dezarmării) privind demilitarizarea totală a insulei și stabilirea unei forțe de poliție mixte, a cipriotilor greci și turci, sub direcția și controlul unei forțe internaționale a O.N.U. De asemenea, el a sugerat convocarea unei sesiuni speciale a Adunării Generale, care să se ocupe de această problemă.

Ultimele dezbateri din Consiliul de Securitate (15—28 noiembrie) au avut loc la puțin timp după examinarea problemei cipriote de către cea de-a 33-a sesiune a Adunării Generale, la solicitarea expresă a guvernului de la Nicosia, și ele confirmă — potrivit observatorilor — dorința autorităților cipriote, deseori reafirmată, de a acționa pentru soluționarea situației din insulă în cadrul O.N.U. și pe baza rezoluțiilor O.N.U. În acest context a plasat guvernul cipriot și discutarea unui plan american în 12 puncte, de reluare a negocierilor intercomunitare și soluționare a problemei cipriote, prezentat părților interesate cu ocazia reuniunii Consiliului de Securitate.

Semnalată mai întîi de către ziarele turcești, apoi de către cele care apar la Nicosia, existența proiectului a fost confirmată oficial, la 29 noiembrie, și de către Departamentul de Stat. Acesta l-a caracterizat drept o „schiță de reglementare" menită nu atît să ofere soluții definitive, cît să faciliteze reluarea convorbirilor intercomunitare (întrerupte din aprilie 1976), sub auspiciile secretarului general al O.N.U.

Potrivit textului transmis de agențiile de presă, planul cuprinde propuneri privind soluționarea aspectelor teritoriale și constituționale ale problemei cipriote, inclusiv unele prevederi speciale referitoare la viitorul statut al orașului Famagusta. Baza lui o reprezintă, în opinia comentatorilor, principiul unui „stat federal bicomunitar" cipriot, cu două „regiuni constitutive" și cu „un puternic guvern central" (UPI). Independența insulei va fi asigurată, iar încorporarea oricăreia din cele două părți ale ei la oricare alt stat va fi „în mod expres interzisă". Toate forțele armate necipriote (cu excepția celor asupra cărora se convine în mod concret) vor fi retrase. Una dintre cele două regiuni constitutive ar urma să fie locuită „cu precădere de ciprioți greci", iar cealaltă, „predominant de ciprioți turci". Guvernul central își va asuma responsabilitatea pentru problemele externe, apărarea externă, moneda, băncile centrale, comerțul internațional și exterior, comunicațiile, finanțele federale, serviciile vamale, imigrarea și aviația civilă. Se mai prevede, între altele, negocierea unei noi constituții. Cele două zone ale statului federal ar urma să înființeze „instituții guvernamentale regionale, cu legislaturi separate, care să-și asume împuternicirile neatribuite guvernului central".

Președintele Spyros Kyprianou : necesitatea demilitarizării totale a insulei

Pe plan teritorial, proiectul propune, potrivit agenției cipriote de presă CNA, „ajustări geografice semnificative", ținînd seama de faptul că 40 la sută din suprafața insulei se află, în prezent, sub controlul forțelor armate turcești. Comunitatea cipriotă-turcă reprezintă, după cum se știe, circa 20 la sută din populația insulei.

Pînă acum, Consiliul Național cipriot (organism alcătuit din liderii partidelor politice) și guvernul au examinat în mai multe rînduri proiectul amintit, fără a adopta, însă, o hotărîre definitivă. Recent, președintele Kyprianou declara că își va continua consultările și contactele, în vederea adoptării unei linii de conduită comune a forțelor politice din zona cipriotă-greacă. Două lucruri sînt de amintit în acest sens : pe de o parte, vizita pe care ministrul de externe, Nicos Rolandis, a făcut-o săptămîna trecută la New York și Washington, unde a avut noi consultări cu secretarul general al O.N.U. și cu oficialități ale Departamentului de Stat ; pe de altă parte, respingerea separată a planului de către două dintre principalele partide cipriote — AKEL (Partidul Progresist al Oamenilor Muncii) și EDEK (Partidul socialist). Doar liderul Adunării democratice, Glafkos Clerides — care a apreciat că planul cuprinde „puncte pozitive și negative" — s-a pronunțat în favoarea acceptării lui, ca bază pentru reluarea negocierilor intercomunitare.

În această situație, observatorii apreciază că hotărîrea finală a președintelui Kyprianou și a guvernului său va fi dificil de luat. Și, în orice caz, că ea va depinde de rezultatul noilor consultări avute în S.U.A. de către ministrul de externe. La rîndul său, pe baza răspunsurilor primite, secretarul general al O.N.U. ar urma să decidă dacă va convoca sau nu, la începutul anului viitor, o nouă rundă a convorbirilor intercomunitare.

I. Madoșa

Walter Scheel, președintele R.F.G., îl felicită pe Willy Brandt, președintele Partidului Social-Democrat, cu ocazia împlinirii a 65 de ani. Willy Brandt se afla în spital, în convalescență

Seminar

Secretarul general al Conferinței Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare, Gamani Corea, a declarat, în cadrul unui seminar organizat la Colombo, că, în prezent, se pune un accent mai mare în dezbaterile UNCTAD asupra problemelor concrete, cum sînt transferul de tehnologie și finanțarea unor proiecte economice în țările în curs de dezvoltare. „Țările lumii a treia – a spus el – trebuie să obțină satisfacție pentru cererile lor în raporturile cu țările dezvoltate". Reprezentantul țării gazdă, Lalith Athulath Mudali, ministrul comerțului al Republicii Sri Lanka, a subliniat că statele în curs de dezvoltare trebuie să acționeze unite pentru satisfacerea cererilor lor la viitoarea sesiune a UNCTAD, programată în luna mai, la Manila.

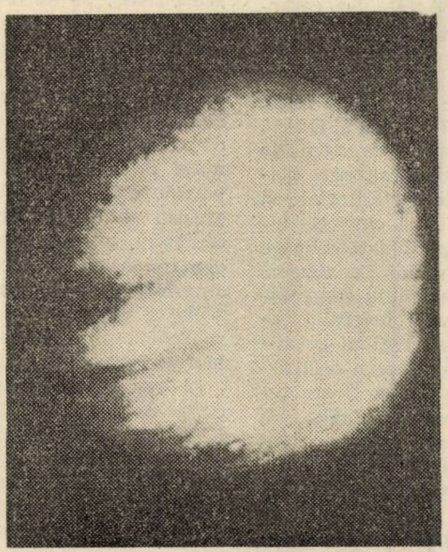

Nori în jurul lui Jupiter. Această imagine a lui Jupiter, luată de sonda spațială „Voyager I", la 10 decembrie, și recepționată de Laboratorul spațial de la Pasadena, înfățișează marea pată roșie de pe suprafața planetei, înconjurată de o atmosferă tulbure. Întreaga suprafață vizibilă a planetei Jupiter constă din straturi multiple de nori, compuși din cristale de gheață de amoniac, colorate de o substanță necunoscută. În momentul în care imaginea a fost luată, „Voyager I" se afla la o distanță de 52 milioane de mile de Pămînt

Hotărîre

„Nu ne vom alătura unui sistem cu un caracter atît de special, deoarece sîntem de părere că ar fi contrar intereselor noastre naționale să procedăm ca atare și prima noastră îndatorire este față de poporul acestei țări" – a declarat, într-un interviu radiodifuzat, ministrul britanic de finanțe, Denis Healey, referindu-se la hotărîrea Marii Britanii de a nu adera la sistemul monetar vest-european, preconizat să intre în vigoare la 1 ianuarie. Marea Britanie – a spus Healey – „nu se va alătura nici unui sistem care ar crea noi dificultăți în ce privește creșterea economică, sau care ar contribui la creșterea șomajului".

Rezultate

Liderul parlamentar al Partidului Laburist de opoziție din Noua Zeelandă, Wallace Rowling, a admis că alegerile generale care au avut loc în această țară la 25 noiembrie au fost cîștigate de Partidul Național, de guvernămînt, al premierului Robert Muldoon. Declarația lui Rowling survine renumărării voturilor în două circumscripții, în care cîștigătorul deținea un avans de numai 200 de voturi. De asemenea, devenise evident că în alte circumscripții, cu o diferență minimă de voturi, candidatul Partidului Laburist de opoziție a pierdut scrutinul.

Amendament

Președintele Republicii Populare Bangladesh, Ziaur Rahman, a autorizat introducerea unui amendament la Constituție, care precizează raporturile dintre puterea executivă și cea legislativă. În virtutea amendamentului, președintele țării va desemna pe primul ministru din rîndurile deputaților partidelor de guvernămînt. De asemenea, patru cincimi dintre membrii guvernului vor trebui să fie membri ai parlamentului.

Picasso

O expoziție conținînd 103 gravuri ale lui Pablo Picasso a fost deschisă la Galeria Națională din Berlin. Lucrările fac parte din cunoscuta „suită Vollard", după numele negustorului francez de tablouri cu care artistul a fost prieten. Această suită de gravuri prezintă o importanță deosebită în activitatea marelui artist spaniol.

Concedieri

„Crysler Corp", a treia firmă ca mărime din industria de automobile a S.U.A., a anunțat că va închide, luna viitoare, trei dintre uzinele sale de asamblare și va concedia 15 700 muncitori, unii dintre ei pentru o perioadă nedeterminată. Anunțul urmează pierderilor confirmate de firmă, care, în anul curent, și-a redus vînzările cu 6,6 la sută, în raport cu anul trecut. De menționat că, în general, în industria de automobile din S.U.A. se înregistrează o tendință de stagnare a vînzărilor și, în consecință, de creștere a stocurilor de automobile.

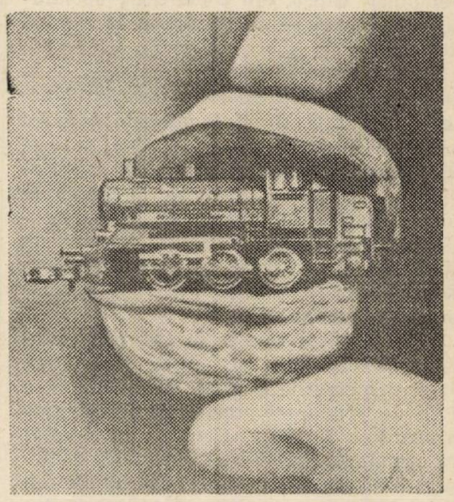

Cea mai mică locomotivă electrică din lume are mărimea unei nuci. Are o lungime de 45 milimetri și o lățime de 6,5 milimetri. Este construită la scara 1 la 220

Tezaur

Un tezaur din monede de argint marocane și spaniole, datînd de la începutul secolului al XVIII-lea și avînd o greutate totală de peste 500 kg, a fost descoperit la Kelaat-Sraghna, în regiunea Marrakech din Maroc. Valoarea tezaurului este apreciată la aproape un milion dirhami.

Șomeri

În ansamblul țărilor membre ale Pieței comune, șomajul afectează în prezent aproximativ 6 000 000 de persoane, ceea ce echivalează cu circa 5,6 la sută din totalul de 107 000 000 de persoane ce constituie populația aptă de muncă din cele nouă state ale C.E.E. – a anunțat Oficiul de la Bonn al Comisiei C.E.E. Șomajul este mai accentuat în rîndul femeilor, unde rata sa este de 6,9 la sută.

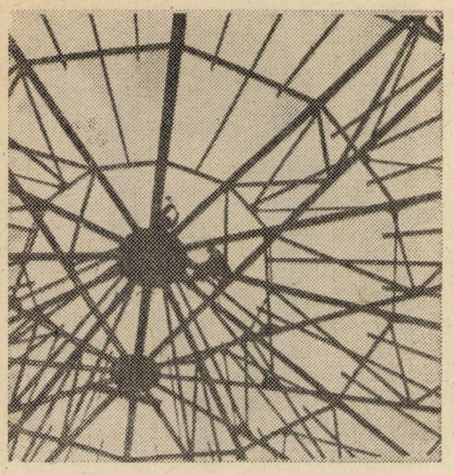

Un uriaş rezervor în curs de asamblare. Fotografia a primit premiul al III-lea la un concurs organizat de Federaţia companiilor belgiene de construcţii metalice, „Fabrimetal"

Declaraţie

Statele Africii trebuie să evite orice acţiune care ar putea antrena escaladarea problemelor divergente, o intervenţie străină, care ar putea ameninţa securitatea, pacea şi progresul întregului continent — a declarat, după turneul întreprins într-o serie de ţări africane, preşedintele Sudanului, Gaafar El Nimeiri, care este şi preşedintele în exerciţiu al Organizaţiei Unităţii Africane. El a subliniat că orice diferend interafrican trebuie să fie soluţionat prin mijloace paşnice, prin discuţii şi negocieri, atit în interesul statelor implicate, cit şi în cel al tuturor ţărilor continentului.

Suprasolicitare

Cea mai mare parte a teritoriului Franţei, cu excepţia cîtorva departamente, în estul ţării, au fost private, marţi dimineaţa, timp de cîteva ore, de curent electric. Această pană de curent, fără precedent, s-a datorat, potrivit primelor constatări ale Direcţiei Electricităţii Franţei, deconectării unei linii de înaltă tensiune din estul ţării. Linia fusese suprasolicitată ca urmare a consumului sporit de energie electrică, determinat de valul de frig care s-a abătut asupra teritoriului francez. Acest fapt a dus la suprasolicitarea celorlalte linii, provocînd deconectarea în lanţ aproape a tuturor liniilor de înaltă tensiune din Franţa. La Paris şi, în general, în marile oraşe ale Franţei, pana de curent a survenit în orele de vîrf ale dimineţii, cînd francezii se îndreptau spre locurile de muncă. Circulaţia rutieră şi cea feroviară au fost practic întreruptе, creîndu-se un adevărat haos la marile intersecţii. Mii de persoane au fost blocate în staţii, iar zeci de garnituri de metrou staţionau în tuneluri, în locul unde au fost surprinse de întreruperea curentului. Mii de persoane au rămas, de asemenea, blocate în lifturi. Importante forţe de poliţie şi de pompieri au fost mobilizate pentru descongestionarea străzilor şi deblocarea persoanelor aflate în metrouri şi lifturi. Repunerea în funcţiune a centralelor electrice a necesitat eforturi deosebite, timp de mai multe ore.

F.M.I.

Fondul Monetar Internaţional (F.M.I.) a anunţat aprobarea de către guvernatorii săi a sporirii cu 50 la sută a resurselor sale şi a unei noi distribuiri a drepturilor speciale de tragere (dst). Cele două propuneri în acest sens fuseseră formulate în septembrie a.c., la ultima adunare anuală a reprezentanţilor F.M.I., iar aprobarea guvernatorilor, adică a miniştrilor de finanţe sau a conducătorilor băncilor centrale din cele 137 de ţări membre ale organizaţiei, a survenit pe baza votului prin corespondenţă al acestora. Sporirea cu 50 la sută a cotelor-părţi ale diferitelor ţări va ridica resursele F.M.I. de la 50 miliarde la circa 75 miliarde de dolari, respectiv de la 39 miliarde dst la 58,6 miliarde dst, modificarea urmînd să intre în vigoare după ratificarea măsurii de către parlamentele ţărilor membre, procedură care durează, în general, cel puţin 18 luni.

Sala de licitaţie a firmei „Sotheby Parke Bernet Inc", din New York. Imagine din timpul licitării colecţiei de artă a lui Henry Ford II

Acord

Un acord argentiniano-bolivian privind valorificarea integrală a rîului Bermeja, prin realizarea în comun a unor lucrări pe acest curs de apă, a fost semnat la Oran (Argentina). Documentul prevede, între altele, crearea unei comisii mixte care să elaboreze un plan de punere în valoare a potenţialului hidroenergetic al rîului Bermeja, precum şi de folosire a acestuia pentru irigaţii şi navigaţie. Prin amenajarea pentru navigaţie a cursului acestui rîu, Bolivia va dobîndi ieşire la mare. De asemenea, construirea unui mare complex hidroelectric va contribui la dezvoltarea regiunii Tarija, bogată în rezerve naturale neexploatate încă. Acordul bilateral stabileşte, totodată, ca grupul de lucru argentiniano-bolivian să se întrunească în cursul lunii decembrie, la Buenos Aires.

Societatea Dickens organizează luna aceasta „călătoriile Dickens". Trăsura contemporană lui Charles Dickens părăseşte strada Doughty, unde se află casa memorială a marelui scriitor

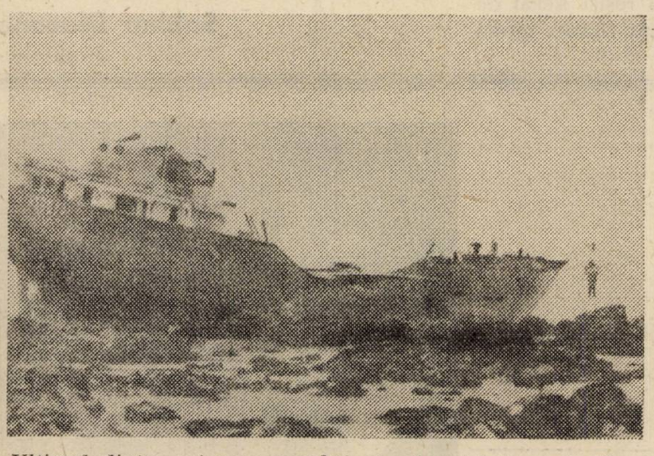

Ultimul dintre cei şase membri ai echipajului navei „Torbay" a fost salvat la 7 ore după eşuarea vasului pe stînci, în apropierea oraşului Porto, pe coasta nordică a Portugaliei

C.E.A.

Aderayo Adedeji, secretarul executiv al Comisiei Economice pentru Africa (C.E.A.), s-a pronunţat, în cadrul sesiunii în problemele planificării a C.E.A., desfăşurată la Addis Abeba, pentru o restructurare a raporturilor economice internaţionale, a relaţiilor existente între ţările industrializate şi statele în curs de dezvoltare. El a evidenţiat importanţa instaurării de către statele africane a unui control tot mai mare asupra activităţii economice, îndeosebi în ce priveşte tehnologia şi personalul de specialitate, control care să permită accelerarea dezvoltării lor şi valorificarea cît mai eficientă a resurselor naturale.

Rubrică realizată de S. Bondoc

LUSAKA

Scrutinul prezidențial

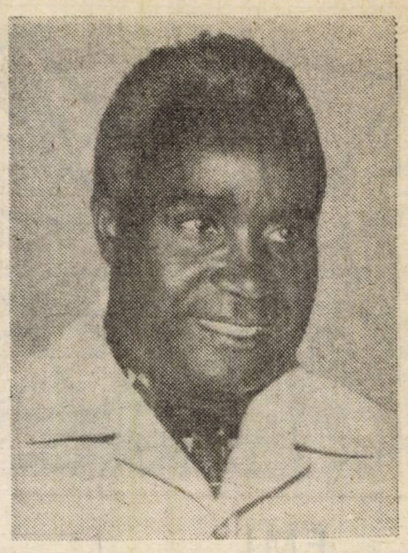

Președintele Zambiei, Kenneth David Kaunda, și-a reînnoit mandatul, la recentele alegeri, pentru încă o perioadă de cinci ani

Realegerea lui Kenneth David Kaunda în funcția de președinte al Zambiei, pentru un nou mandat de cinci ani, la scrutinul prezidențial de la 12 decembrie, reprezintă o confirmare a popularității de care se bucură omul de stat ce a condus țara de la proclamarea, în octombrie 1964, a independenței naționale și ilustrează, de asemenea, sprijinul zambienilor pentru continuarea amplului proces politic, economic și social din ultimele două decenii, menit să asigure dezvoltarea de sine stătătoare a Zambiei.

În toate circumscripțiile țării, președintele Kaunda a întrunit cu mult peste majoritatea de sufragii necesară, remarcîndu-se, totodată, o participare mai mare la vot, comparativ cu precedentele alegeri, din anul 1973, fapt ce constituie, în opinia observatorilor, un semnificativ vot de încredere pentru șeful statului zambian, pentru politica promovată de Zambia pe plan intern și extern.

„Țara cuprului", cum este numită Zambia datorită bogatelor zăcăminte de „aur roșu" ce îi conferă unul din primele locuri în lume între producătorii de cupru (700 000 tone anual), a adoptat, încă de la începuturile existenței sale ca stat independent, măsuri ferme pentru recuperarea în patrimoniul național a resurselor subsolului, exploatate ani în șir de companiile străine. Tînărul stat și-a instituit controlul asupra activității companiilor străine din industria cuprului. Ulterior au fost, de asemenea, naționalizate o serie de companii străine care operau în alte sectoare industriale, în comerț și transporturi. Prin extinderea sectorului de stat în domeniilecheie ale economiei s-au creat premisele pentru impulsionarea valorificării în interesul național a resurselor naturale ale țării. Zambia a înregistrat, în ultimii ani, importante succese în dezvoltarea și diversificarea economiei. Sectorul industrial a reușit să realizeze, în 1977, produse în valoare de 102 milioane kwachas, față de numai 48 milioane kwachas în 1965. Cuprul, exploatat în vestita zonă „Copperbelt", asigură peste 90 la sută din veniturile realizate la exporturi. Guvernul Zambiei a depus eforturi susținute pentru diversificarea industriei extractive, pentru a contracara efectele nefavorabile ale oscilațiilor de prețuri ce se înregistrează pe piața internațională a cuprului. În prezent, Zambia realizează o producție anuală de aproximativ 2 000 tone cobalt ; investiții importante au fost efectuate și pentru punerea în valoare a unor noi zăcăminte de cărbune, zinc, mangan, plumb, cadmiu. Alături de întreprinderile pentru prelucrarea cuprului, au apărut uzine și fabrici noi, în domeniile siderurgiei, cimentului, chimiei, petrochimiei, industriei textile, alimentare. Compania națională a zahărului are în prezent o capacitate de prelucrare de 200 000 tone trestie de zahăr anual. Meșteșugurile tradiționale au fost, la rîndul lor, încurajate, oferind variate produse pentru export, atît în țări africane, cît și pe alte continente.

Partidul Unit al Independenței Naționale, condus de președintele Kaunda, a lansat un amplu program de transformare a economiei zambiene. Președintele Kaunda insista, la cea de-a 12-a sesiune a Consiliului Național al partidului de guvernămînt, asupra necesității pentru Zambia de a pune în valoare toate resursele naționale, pentru dezvoltarea unei economii cu adevărat independente și a unei societăți prospere. „Cea mai importantă măsură în edificarea viitorului — declara șeful statului zambian — este diversificarea economiei, astfel încît ea să devină mai puțin vulnerabilă la fluctuațiile de pe piața cuprului". În opinia sa, cheia diversificării o constituie dezvoltarea agriculturii, care reprezintă, de asemenea, o bază importantă pentru industrializarea Zambiei. Se urmărește ca agricultura, ramură în care lucrează peste 70 la sută din populația țării, să asigure în întregime necesarul de alimente pentru consumul intern.

Eforturi susținute au fost depuse, în acești ani, pentru promovarea învățămîntului de toate gradele, avînd în vedere cerințele tot mai acute de cadre în diverse sectoare de activitate. În școlile zambiene sînt cuprinși aproape un milion de elevi, iar cursurile „Universității Zambiei", aflată în capitala țării, Lusaka, sînt urmate de peste 2 000 de studenți.

Zambia și-a continuat în mod ferm drumul dezvoltării, în condițiile în care a avut de înfruntat repetate acțiuni agresive din partea regimului rasist ilegal de la Salisbury, care au primit riposta fermă a forțelor zambiene și au fost condamnate cu vigoare de opinia publică internațională. Referindu-se la situația creată de actele provocatoare ale rasiștilor rhodesieni împotriva Zambiei, președintele Kenneth Kaunda a lansat, chiar în preajma alegerilor, un apel poporului zambian de a-și întări vigilența și de a respinge orice acțiuni îndreptate împotriva țării.

Pe plan extern, Zambia militează cu fermitate pentru lichidarea ultimelor vestigii ale colonialismului, pentru abolirea politicii de discriminare rasială, acordînd, totodată, alături de celelalte state din „prima linie", vecine cu Rhodesia, un sprijin important mișcării de eliberare a poporului Zimbabwe. Membră a O.N.U. și a O.U.A., Zambia promovează relații de colaborare reciproc avantajoasă, bazate pe respectul independenței și suveranității naționale, cu numeroase state africane și de pe alte continente.

Prin prisma realizărilor obținute și a obiectivelor de perspectivă ale Zambiei, rezultatul recentelor alegeri prezidențiale dobîndește semnificația opțiunii ferme a poporului zambian în favoarea continuării procesului politic, economic și social, parcurs de Zambia, în anii dezvoltării sale independente.

Sabina Diaconu

Regele Hussein al Iordaniei în vizită la Roma. În imagine, împreună cu premierul Giulio Andreotti, la Palazzo Chigi, sediul guvernului italian

Robert Kennedy și vremea sa

Trei comemorări triste în 1978 — 15 ani de la asasinarea președintelui John Fitzgerald Kennedy, 10 ani de la asasinarea pastorului Martin Luther King jr. și a senatorului Robert Francis Kennedy — au fost însoțite, în S.U.A., de ceva mai mult decît evocările de rutină. În primele două cazuri, comitetul Camerei Reprezentanților, însărcinat cu reexaminarea concluziilor după evenimentele de la Dallas și Memphis, a încercat să dea un răspuns definitiv dubiilor și teoriilor care nu s-au bazat decît parțial — sau deloc — pe amplul raport publicat de comisia Warren în 1964 și pe modul în care s-a desfășurat procesul lui J. Earl Ray. Despre Robert Kennedy a fost publicată, la sfîrșitul verii, o impresionantă carte, care a atras atenția istoricilor, oamenilor politici, cititorilor obișnuiți : „Robert Kennedy și vremea sa", adică perioada candidaturii și a președinției fratelui său John, a mișcării pentru drepturile populației de culoare din Statele Unite, mișcare condusă de King, a întrebărilor pe care și le-a pus, atunci, un popor despre sine însuși, a tulburărilor care au marcat orașele americane în deceniul trecut, a inițierii unui război, în afara granițelor sale, din care țara se va întoarce rănită, slăbită, punînd la îndoială concepțiile pe care succesivele Administrații le apăraseră. O biografie a lui Robert Kennedy nu putea să nu fie o oglindă indirectă a evenimentelor politice petrecute în S.U.A., în cei 17 ani dinaintea lui 1968. De unde și interesul evident pe care l-a stîrnit.

Autorul, Arthur M. Schlesinger jr., în vîrstă de 61 de ani, fost profesor de istorie la universitatea Harvard, acum profesor de studii umanistice la universitatea orașului New York, este o personalitate cunoscută în lumea politică și a literelor americane. A publicat o carte despre președintele Andrew Jackson (încununată cu premiul Pulitzer pentru istorie), o alta despre președintele Franklin Roosevelt. A fost asistent special al președintelui Kennedy. Cartea, rezultată din această experiență — „Cele 1 000 de zile : John F. Kennedy la Casa Albă" —, a primit premiul Pulitzer pentru biografie, în 1966. Ultimul său volum, tipărit la scurtă vreme și în Marea Britanie, a trezit un real interes. Înainte de toate, pentru că este o carte „vastă și ieșită din comun" — 1 066 pagini ! — bogată în detalii, documente, surse directe, presărată chiar cu anecdote despre personajele în acțiune. În al doilea rînd, pentru că este o rememorare minuțioasă a biografiei senatorului și a vieții politice americane din acel timp. Unii critici l-au acuzat pe Arthur Schlesinger de a fi alcătuit o hagiografie, deși ei recunosc : „cartea este excepțional de importantă, una dintre acelea pe care oricine e interesat de politica anilor '60 trebuie să o citească" („Newsweek"). „Time" preciza că „definește, probabil, pentru mulți ani de acum înainte, portretul lui Robert Kennedy". Schlesinger își avertizează însă, onest, cititorul : „Am fost un mare admirator și un devotat prieten al lui Robert Kennedy. Asocierea cu el, în ultimul deceniu al vieții sale, a fost una din bucuriile vieții mele. L-am socotit omul cel mai creator în viața politică americană, din perioada aceea. Unii l-au văzut rece, răzbunător, fanatic, nemilos. Dacă, pentru a-i scrie biografia, trebuie să-l privesc ca pe un diavol, nu sînt calificat pentru a-i fi biograf".

Iar, într-un interviu cu Terry Coleman de la „The Guardian", Schlesinger adăuga : „Cred că a fost mai receptiv față de curentele schimbării decît oricare din politicienii Americii". Aceasta pare să fie un alt motiv al audienței cărții : o imagine nouă, chiar dacă privită în mare măsură unilateral, a senatorului. Totul bazîndu-se pe multe lucruri cunoscute, dar și multe, foarte multe informații noi („The Sunday Times" scria că „există atît de mult material nou, interesant și controversat, încît comentariile trebuie să fie selective").

O biografie a unei personalități politice scrisă de cineva care i-a fost foarte apropiat scapă cu greu de primejdia idealizării. Schlesinger reușește să îndepărteze, parțial, această primejdie, pentru că întreaga viață politică americană e prezentă în cartea sa. Proiectat în politică de ambițiile familiei și de dorința-i de afirmare, Robert Kennedy a fost întotdeauna un politician discutat — admirat și contestat în egală măsură. Puternic atras de religie, intenționa să se călugărească, în prima tinerețe. A renunțat pentru lupta sportivă, iar spiritul de competiție l-a dus, mai apoi, în arena politică. Începuturile sale politice nu au fost tocmai onorabile — participarea la Comisia pentru cercetarea activității antiamericane condusă de Joseph McCarthy. Alunecare spre dreapta, oprită la timp și explicată mai tîrziu prin juvenila lipsă de experiență. Cercurile liberale nu l-au iertat, însă, niciodată cu totul, deși Robert Kennedy s-a impus cu autoritate. În 1960, a fost unul din conducătorii campaniei electorale a fratelui său. Participînd la comisia senatorială anti-racket și, mai apoi, conducînd Ministerul de justiție, duce o utilă activitate de combatere a crimei organizate și a gangsterilor : conducătorii corupți ai sindicatului camionagiilor sînt puși sub acuzație ; Joe Valacchi, important șef al organizației Cosa Nostra, e convins să depună mărturii publice. Sprijină mișcarea pentru drepturile civile ale populației de culoare. Eliberat, din 1964, de constrîngerile impuse de prezența în guvern, se exprimă mai critic. „Tulburările rasiale au demonstrat o nepăsare totală față de situația populației de culoare din America", scria în „New York Times", în 1967. Un an mai tîrziu, adăuga : „În fața noastră, stau două Americi, iar prăpastia dintre ele se adîncește din ce în ce mai mult (...) Ar trebui să ne îndreptăm eforturile spre rezolvarea problemelor noastre interne : lupta cu inflația și sărăcia din orașele noastre. Ajutorul social este insuficient. Singura soluție este asigurarea unui loc de muncă pentru fiecare cetățean american". Dar „vremea lui Robert Kennedy" este — cum afirma tot Arthur Schlesinger în 1968 — a psihozei ucigașe, într-o „societate a dreptului congenital la violență". Un raport al serviciului secret publicat în ianuarie 1968 arăta că numărul persoanelor arestate pentru a fi amenințat pe președintele Statelor Unite sporise în mod alarmant : de la 80 în 1963 la 425 în 1967. Amenințările la adresa altor oameni politici nici nu mai erau numărate. Robert Kennedy, care, în plus, refuzase orice protecție oficială, a fost o țintă ușoară la Los Angeles, la 6 iunie. Publicăm extrase din această carte.

Avea, în acel moment — 6 iunie 1968 — 42 de ani. Se născuse în Brookline, Massachusetts, la 20 noiembrie 1925, al șaptelea copil al lui Rose Fitzgerald și Joseph Patrick Kennedy. În 1926, tatăl său era milionar și, de departe, mai plin de succes decît contemporanii săi yankei.

În 1936, Joe Kennedy s-a avîntat în campania prezidențială a lui Franklin D. Roosevelt. Dar încă nu-și atinsese ținta pe care și-o propusese. „Măsura succesului unui om în viață", spunea Kennedy adesea, „n-o dau banii pe care i-a obținut, ci felul familiei pe care a crescut-o". Într-o zi, la un meci de golf la Palm Beach, un prieten l-a întrebat : „Ce faci în zilele astea, Joe ?". Și Kennedy a răspuns : „Munca mea sînt băieții mei".

Kenneth O'Donnell [1]), vreme îndelungată prieten cu John și Robert, spune : „Vroia ca fiii săi să ajungă ceva. Poate vroia să-și dovedească ceva lui însuși". Insistența lui asupra competiției și succesului a devenit, cu timpul, legendară — poate și pentru că a reprezentat, în chintesență, o versiune a „legendei americane". „Nu vrem nici un înfrînt în jurul nostru" — spunea copiilor. „În această familie, dorim doar cîștigători... Să nu ieșiți pe locurile doi sau trei — aceasta nu contează —, ci să învingeți". „Tolera o greșeală o dată — preciza mai tîrziu cel mai tînăr fiu al său —, dar niciodată a doua oară". „Am crescut, spunea John Kennedy în 1960, într-o casă foarte severă, în care era așteptat de la fiecare tot ce putea da... Pentru noi era o constantă cursă de autoperfecționare". Disciplina era întărită, din partea tatălui, mai curînd prin mijloace morale decît fizice. [2])

La vremea celui de-al șaptelea copil, Rose Kennedy spunea : „Chiar și cel mai entuziast părinte poate simți mai puțină emoție la apropierea unui «alt copil»". Cel mai tînăr dintre copii trebuie să fi perceput că frații și surorile sale mai mari se bucură de mai multă atenție din partea părinților. S-a străduit să cîștige aprobare și dragoste. „Eram, avea să spună Robert, al șaptelea din nouă copii, și cînd te afli atît de jos, trebuie să lupți pentru a supraviețui". Lupta a fost răspunsul la teama de insuficiență, pentru a-și găsi drumul spre atenția și respectul tatălui.

De pe vasul forțelor navale s-a întors chiar în momentul alegerii lui John în Camera Reprezentanților din partea statului Massachusetts.

În septembrie 1946, și-a început studiile la Harvard. Notele i-au fost mediocre, cu excepția dreptului internațional. De la Harvard, a plecat, în 1948, la facultatea de drept din Virginia. Și-a terminat studiile în iunie 1951, al 56-lea dintr-o clasă de 124. Notele cele mai bune le obținuse la dreptul constituțional și la dreptul muncii. Dacă nu s-a distins, a arătat că se poate descurca. Oricum, devenea primul Kennedy din generația sa avînd o profesie.

La sfîrșitul lui 1951, a început să lucreze pentru De-

partamentul Justiției. Prima sa însărcinare importantă a constat în ajutorul acordat prezentării în fața unui mare juriu din Brooklyn a cazurilor a doi foști oficiali ai lui Truman, acuzați de corupție. În acea vreme, John Kennedy s-a decis să candideze pentru funcția de senator din partea statului Massachusetts, împotriva popularului senator republican Henry Cabot Lodge jr. I s-a cerut lui Robert să participe la campanie. A fost „foarte supărat", își amintește O'Donnell, pentru că îi plăcea ceea ce făcea la Departamentul Justiției. Nu știa nimic despre politica din Massachusetts. Dar nu-l putea contrazice pe tatăl său, așa cum nimeni nu a făcut-o, și a venit să-și sprijine fratele. Familia Kennedy a cheltuit mulți bani, alcătuind comitete într-o mulțime de categorii etnice și profesionale. „Nu ne puteam sprijini pe mașina electorală democrată", avea să spună Robert mai tîrziu, „încît trebuia să ne construim propria noastră mașină". Rolul său — organizarea — a fost un afront al vechii linii politice a statului. La 26 ani, necunoscut (cu excepția faptului că era fiul unui milionar), perseverent, stăruitor, el reprezenta un afront pentru politicienii de modă veche. Ideea unui „Bobby cel nemilos" s-a născut, probabil, în acel an 1952. John a cîștigat cu 70 000 de voturi, dar triumful a aparținut, în egală măsură, lui Robert. În campania din 1952, Robert dovedea, în sfîrșit, ce este în stare.

Dar, în acel an, tatăl său i-a cerut lui Joseph McCarthy, președintele subcomitetului senatorial de investigații a activităților antiamericane [3]), să-l numească pe Robert șeful consilierilor săi, un post în care fusese numit deja cineva. Aflînd de contribuțiile financiare ale milionarului, McCarthy l-a numit pe Robert, fără tragere de inimă, consilier asistent. Rapoartele sale n-au pus în discuție lealitatea vreunui oficial guvernamental. După șase luni petrecute cu McCarthy, Kennedy demisionează.

După alegerile din 1956, Robert Kennedy s-a întors la subcomitetul de investigații și s-a apucat de o nouă cercetare care avea să-i aducă celebritatea — șantajurile și escrocheriile din lumea sindicală. Huligani și gangsteri — atrași de sporirea spectaculoasă a resurselor sindicatelor și a fondurilor pentru pensii, precum și de avantajul oferit de sindicate ca acoperire pentru corupție și stoarcere de fonduri — invadau sistematic mișcarea sindicală americană. [4]) Principalul adversar în audieri a fost nedemnul boss al „teamsters"-ilor (sindicatul camionagiilor), Jimmy Hoffa. A fost un intens duel personal. [5])

Comitetul anti-racket a fost un capitol semnificativ în formația sa. Pentru prima oară, a fost forțat să confrunte structurile puternice ale sindicatelor organizate, ale cercurilor de afaceri organizate, ale crimei organizate. Experiența din acei ani l-a afectat adînc. A văzut oameni mințind, plîngînd, acceptînd riscuri uriașe, dovedind o mare lașitate sau un mare curaj. Cu toate acestea, legăturile cu liderii sindicali onești l-au învățat că duritatea și afacerile nu erau, în mod necesar, incompatibile. John Kennedy avea să-i spună incoruptibilului Walter Reuther, de la United Auto Workers : „oameni ca voi l-au educat pe Bobby".

Cînd fratele mai vîrstnic a decis să candideze la președinție, în 1960, Bobby era o alegere inevitabilă ca manager al campaniei electorale.

(Va urma)

Episodul următor : „Impactul cu Hoover"

[1]) Kenneth O'Donnell a fost prieten intim și confident al lui John și Robert Kennedy ; a colaborat îndeaproape cu ei și cu Lyndon Johnson. A fost șeful personalului Casei Albe în timpul președinției lui J. F. Kennedy, funcție în care s-a menținut în vremea lui Johnson, a cărui campanie electorală a condus-o în 1964. După victoria în alegeri, decide să-l părăsească pe Johnson. O'Donnell s-a întors în Massachusetts. S-a prezentat, de două ori, la alegerile pentru postul de guvernator al acestui stat, dar a fost învins. A deschis, la Boston, un cabinet juridic specializat în probleme guvernamentale. Acum cîțiva ani, a publicat o carte despre președinte : „Johnny, we hardly knew you" (Johnny, abia te știam).

[2]) Competiția i-a determinat pe frații Kennedy să se angajeze întotdeauna în acțiuni periculoase, cu convingerea că trebuie să cîștige. La 12 august 1944, fiul cel mare, Joe jr., pilot al U. S. Navy, s-a prezentat voluntar pentru un zbor cu un avion experimental ; avionul a explodat deasupra Angliei. Corpul nu i-a mai fost găsit. John F. Kennedy, pe frontul din cealaltă emisferă, a fost grav rănit cînd un distrugător japonez i-a lovit vasul ; dar și-a salvat cu calm aproape întreg echipajul și a devenit un erou al războiului. Robert s-a înrolat în Naval Reserve, cu șase săptămîni înainte de a împlini 18 ani. Cînd forțele navale au construit un nou distrugător, dîndu-i numele „Joseph P. Kennedy jr.", Robert a plecat la Washington, fără să spună familiei, și a cerut secretarului pentru forțele navale să-l elibereze de la cursurile de ofițer și să-l repartizeze pe vas ca simplu marinar. Cererea i-a fost aprobată.

[3]) Comisia de tristă faimă, condusă de senatorul Joseph McCarthy, din Wisconsin, și-a întemeiat activitatea pe afirmațiile că președintele Truman ar fi numit personalități cu vederi comuniste în diferite agenții federale. Au fost anchetate o mulțime de persoane, a început o goană împotriva tuturor celor cu vederi democratice, în special în rîndurile intelectualității, au fost stabilite „liste negre" și operate multe arestări. A adus acuzații chiar și împotriva secretarului de stat Dean Acheson. Metodele folosite : minciună, mărturii nefondate, imunitate senatorială pentru falșii martori ș.a. În cele din urmă, activitățile Comisiei au fost denunțate și, în 1954, Senatul a aprobat o rezoluție condamnînd actele lui McCarthy.

[4]) Ceea ce reușește Robert Kennedy să afle și eforturile pe care le depune pentru a descoperi adevărul și a stabili crima organizată în S.U.A. îi vor permite, cîțiva ani mai apoi, ca ministru al justiției, să desfășoare o amplă activitate împotriva gangsterilor, criminalității și corupției. Ca ministru al justiției, a sporit de patru ori divizia însărcinată cu cercetarea crimei organizate și cu escrocheriile și a alcătuit o listă cu 4300 ținte mafiote. În fruntea ei, se aflau don Sam Giancano (șeful Mafiei din Chicago), don Carlos Marcello (șeful Mafiei din New Orleans) și alți cunoscuți șefi mafioți. Robert Kennedy a trebuit să înfrunte și neîncrederea directorului F.B.I., Edgar Hoover. Opinia oficială a lui Hoover era aceea că Mafia — sau Cosa Nostra — nu există ca o organizație atît de puternică cum o descria Kennedy. A fost pus în încurcătură în 1962, cînd Joe Valacchi a mărturisit, ca o litanie, crimele Mafiei — mituiri, execuții, comerț cu narcotice, jocuri de noroc — în audierile televizate la scară națională, organizate de Departamentul Justiției. În acea vreme, Robert Kennedy demonstra puterea extraordinară a Mafiei, relevînd faptul — uimitor — că simpla protecție a martorilor acuzării în acțiunea guvernului contra crimei organizate cerea, foarte adesea, ca acești martori să-și schimbe înfățișarea și numele sau chiar să părăsească țara. Dar în 1964, cînd Robert Kennedy a părăsit Departamentul Justiției, directorul F.B.I. a renunțat la lupta împotriva crimei organizate, reîntorcîndu-se la ținta sa numărul unu : căutarea comuniștilor, a „radicalilor" și a personalităților cu vederi progresiste.

[5]) Fost șofer pe camioane grele, Jimmy Hoffa a devenit președinte al sindicatului camionagiilor („teamsters") în 1957 cînd, înțelegînd cît de multiple avantaje personale putea obține din această funcție, n-a întîrziat să profite, prin metode aflate în marginea și în afara legii. Lărgește sfera sindicatului și la alte activități : industria constructoare, a conservelor, braserie. Datorită metodelor folosite, centrala sindicală americană AFL-CIO îl expulzează din federație, fapt care pare să fie în profitul lui Hoffa. În acțiunile sale se întîlnește cu activitatea Mafiei. Fiecare membru al sindicatului (la începutul anilor '60 — un milion) plătește o cotizație lunară minimală de opt dolari, destinată unui fond de sprijin și de pensii — o adevărată avere scutită de impozit și control. Hoffa, cu ajutorul Mafiei, fructifică această avere, investind-o în diferite afaceri. Importante plasamente se fac la o companie de asigurări din Detroit (cartierul general al „teamsters"-ilor, dar și al unor mari mafioți) al cărei președinte, Paul Dorfman, este, în parte, legat de o bandă mafiotă. Comisia de anchetă se chema „Senate Select Committee on Improper Activities in Labour and Management" — abreviat „Racketts Committee". John F. Kennedy, senator de Massachusetts, făcea parte din comitet, condus de McClellan din Arkansas. Robert Kennedy era șeful unei echipe de 65 de anchetatori. Niciodată pînă atunci Congresul nu pusese la dispoziție unui comitet atît de însemnate fonduri. Robert Kennedy se transformă el însuși în detectiv și, însoțit de principalul său asistent, Carmine Bellino, pleacă pe coasta Pacificului, sub numele de împrumut Rogers. Ancheta este extraordinar de dificilă, martorilor fiindu-le teamă să vorbească. Dar Kennedy insistă și descoperă legăturile lui Hoffa cu Mafia. În 1958, Hoffa este acuzat prima oară, dar achitat. În 1961, este din nou acuzat de a fi deturnat 500 000 dolari. În 1962, o nouă acuzație. Din nou este achitat. Dar, în mai 1963, trădat de unul dintre ai săi, Hoffa este acuzat de a fi mituit unii membri ai juriului. Izbucnește, evident, un scandal și, în 1967, Hoffa e condamnat la opt ani închisoare, nu pentru deturnare de fonduri, ci pentru tentativă de mituire a juriului. La conducerea sindicatului îi succede Veep Fitzsimmons, care urma să-i redea locul la ieșirea din închisoare. În 1967, revista „Life" scria că mai mulți șefi mafioți, între care don Carlos Marcello (șef al Mafiei din New Orleans) și don Sam Giancano (șef al Mafiei din Chicago), au oferit un milion de dolari principalului martor al guvernului pentru a-și schimba depoziția împotriva lui Hoffa. Martorul a refuzat. În 1971, Richard Nixon îl grațiază pe Hoffa, cu condiția ca, pînă în 1980, să nu desfășoare nici cea mai neînsemnată activitate sindicală. În 1974, după demisia președintelui Nixon, Hoffa organizează un grup cu care încearcă să compromită mai multe persoane legate de fostul președinte, între care și pe noii lideri ai sindicatului conducătorilor de camioane. Nu ezită să uzeze de vechile metode dure, reușind să nemulțumească multă lume : mașina fiului lui Fitzsimmons explodează, dar nu sînt victime ; e aruncat, apoi, în aer, un vas aparținînd unui alt colaborator al lui Hoffa. În vara lui 1975, Hoffa dispare brusc din Detroit. S-a spus că se pregătea să dezvăluie legăturile sindicatului cu Mafia. Trupul îi este găsit, mult mai tîrziu. Cine ar putea spune cu exactitate ce s-a întîmplat ? În 1967, Robert Kennedy declara : „Sub aparența sa puternică, Hoffa e un om sfîrșit. Dacă îndrăznește să atace pe vreunul din sindicat, e un om mort".

Prezentare, note și traducere de Stelian Țurlea

l'Humanité

R.F.G.
PE FUNDALUL GREVELOR

ÎN REPUBLICA FEDERALĂ GERMANIA se asistă la o agravare a situației sociale a tuturor categoriilor ca, de exemplu, șomerii și pensionarii. Nu este, deci, de mirare că se intensifică manifestările care au, toate, aceeași caracteristică — păstrarea drepturilor dobîndite îndeosebi la muncă și la instrucție.

Potrivit unui sondaj efectuat de Institutul EMNID, „cea mai mare parte a cetățenilor este nemulțumită de sistemul social în vigoare în RFG", 66 la sută din persoanele interogate consideră că există defavorizați, 10 la sută apreciază că sistemul este „total injust". Nu rămîne decît un procentaj restrîns al populației, 21 la sută, pentru a ne gîndi că dreptatea domnește în R.F.G. Potrivit statisticilor oficiale, 1978 este deja unul din anii în care au avut loc cele mai multe greve. Problemele cruciale sînt cele ale locului de muncă și scandaloasa practică a „interzicerilor profesionale".

Situația în industria siderurgică de pe Ruhr reține în mod deosebit atenția. Aici, greva continuă de mai bine de o săptămînă. Exclamările de tipul „greva aceasta este o nenorocire" sau „tiradele care o însoțesc înveninează climatul social" exprimă ciuda claselor conducătoare. Așa cum afirmau responsabili sindicali cu ocazia manifestărilor care au precedat greva, „mașina de propagandă a adversarilor noștri este bine unsă".

„Digul este rupt, scria ziarul «Frankfurter Rundschau». El a sărit în aer cu mare zgomot". Imaginea este interesantă pentru că pînă atunci se vorbea de reținerea muncitorilor în spatele barajelor colaborării de clasă. Toată lumea varsă lacrimi calde pe sfîrșitul „păcii sociale" în regiunea Ruhr-ului.

Și în Germania federală patronii cer oamenilor muncii să se adapteze dificultăților. „Sîntem cu toții în același vas", este o temă centrală a ideologiei dominante. Or, astăzi, oamenii muncii din siderurgie au sentimentul că trebuie să se sacrifice pentru a lansa vasul la apă. „Într-adevăr, avem impresia, afirmă unul dintre ei, că sîntem considerați un lest inutil, niște pasageri orbi cărora li se dă voie în mod generos să participe la călătorie pe timp frumos și care, atunci cînd lucrurile merg rău, sînt aruncați peste bord pentru a ușura vaporul".

Resemnarea muncitorilor are limite. Răspunzînd vicontelui Davignan, venit să expună planurile Comisiei vest-europene, Rudolf Judith, din conducerea sindicatului, care răspunde de siderurgie, a replicat: „Criza în siderurgie, care durează de patru ani, a cerut destule sacrificii muncitorilor pe care i-a afectat mult. Trebuie să-i punem capăt acum. Destinul muncitorilor și al familiilor lor nu mai trebuie să fie multă vreme o jucărie în lupta de concurență fără milă pe care o duc trusturile între ele. A rezolva criza după legile junglei nu este pe gustul nostru. Nu sîntem pregătiți să sacrificăm interesele muncitorilor pe altarul economiei pieței. Pentru ei, este vorba de mai mult decît de salarii... Este vorba de condițiile lor de muncă, de locul lor de muncă, de existența lor economică".

În următorii cinci ani, 1 000 de salariați pe lună vor fi dați afară din siderurgie. La Dortmund, muncitorii nu sînt în grevă „de plăcere" ; ei se gîndesc la viitorul copiilor lor. Cînd li se răspunde brutal la revendicări, prin închiderea întreprinderilor, mînia lor este legitimă. „În timp ce patronii trebuiau să se ascundă din cauza trecutului lor nazist, noi eram puși să muncim după război pentru a reconstrui această uzină", spune Emil Lange. El se află printre principalii artizani ai „miracolului economic" ; ei au creat bogățiile acestui miracol în condiții dificile. În detrimentul sănătății și al vieții lor.

Aceeași situație se regăsește în Saar. Pentru Saar, siderurgia reprezintă ceea ce reprezintă construcția navală pentru nordul R.F.G. Într-adevăr, din 1960 pînă în 1978, 25 000 de locuri de muncă au fost desființate în construcția navală, dintre care 18 000 la Hamburg, ceea ce reprezintă o scădere de 56 la sută a numărului salariaților.

Potrivit informațiilor furnizate de sindicatul I. G. Metall, conducerea șantierelor navale „Howald Wertfe", din Hamburg, intenționează să suprime 2 000 de locuri de muncă. „Dar, spune Johannes Muellner, responsabilul sindicatului, acesta nu este decît vîrful aisbergului. Într-adevăr, mii de locuri de muncă sînt amenințate". El avansează cifra de 10 000 pentru șantierele navale și industriile ce țin de acestea. Obiectivul este, după el, „suprimarea locurilor de muncă, scăderea costurilor de producție. Prin creșterea randamentului și a productivității, și obținerea de mai multe subvenții, ei vor să-și asigure profiturile pînă la viitorul boom al pieței". „Ceea ce s-a petrecut la Hamburg în industria metalurgică, tipografică, textilă, industria chimică și alimentară, în ce privește locurile de muncă, nu mai este un semnal de alarmă. Este o catastrofă socială, dovadă că ceea ce se numește liberul joc al forțelor este un eșec total..."

Această situație îi determină pe mulți să se întrebe care este valoarea „economiei liberale a pieței".

Manifestație în bazinul Ruhr-ului (Bochum), în sprijinul grevei siderurgiștilor

The Daily Telegraph

NEGOCIERILE CU PRIVIRE LA GIBRALTAR

ÎN URMĂTOARELE cîteva săptămîni, Marea Britanie și Spania urmează să reia negocierile cu privire la Gibraltar, scopul principal al englezilor fiind restabilirea unei legături maritime între „Stîncă" și Spania. Pregătirile în vederea unei a doua întîlniri a grupurilor de lucru anglo-spaniole sînt avansate.

După întîlnirea de la Paris, din luna iulie, anul acesta, dintre ministrul de externe britanic Owen și omologul său spaniol Oreja, au fost înființate grupurile de lucru în vederea discutării aspectelor practice ale problemei Gibraltarului. Cei doi miniștri urmează să se întîlnească din nou pînă la sfîrșitul anului. Din iunie 1969, cînd Franco a închis frontiera, nu a mai existat o legătură maritimă directă cu Spania, decît cu rare excepții de ordin umanitar. În prezent, oficialitățile britanice și conducătorii din Gibraltar, care au salutat cu căldură tranziția Spaniei spre democrație, consideră că primul ministru Adolfo Suarez trebuie să adopte măsuri hotărîte în vederea normalizării relațiilor pentru a se evita reaprinderea încordărilor.

O nouă inițiativă a Spaniei, cum este inaugurarea unui feribot între Gibraltar și regiunile Algeciras sau Estepona din Spania, este apreciată ca esențială pentru menținerea atmosferei de încredere, instituite la întîlnirea, fără precedent, dintre conducătorii Spaniei și Gibraltarului care a avut loc la Strasbourg, anul trecut.

Un alt grup de lucru va examina problema telecomunicațiilor. Legăturile telefonice, reluate, ca de obicei, pentru perioada sărbătorilor, au rămas deschise anul acesta. Orice progres în domeniul comunicațiilor trebuie să fie însoțit de acordul britanicilor de a plăti pensii și ajutoare sociale spaniolilor care au lucrat în Gibraltar înainte de închiderea frontierei.

Perspectivele politice pe termen lung rămîn, totuși, sumbre. Oreja i-a nemulțumit pe politicienii din Gibraltar, luna trecută, cînd a ținut o cuvîntare la Națiunile Unite, în care reafirma poziția Spaniei privind suveranitatea. În cuvîntarea

sa, el a precizat că, indiferent de progresele ce se vor realiza în privința relațiilor practice, cauzele fundamentale ale disputei se vor menține în continuare.

Nu există indicii în sensul că Gibraltarul își va schimba punctul de vedere cu privire la suveranitatea britanică. Locuitorii Gibraltarului consideră menținerea barierelor de frontieră ca discriminatorie și nejustă.

Singura perspectivă de schimbare radicală a statu quo-ului pare să rezide într-o victorie a socialiștilor spanioli în alegerile generale. Observatorii politici de la Madrid și din Gibraltar opinează că socialiștii ar adopta o atitudine diferită față de „Stîncă", înlăturînd barierele și încurajînd contactele. Această politică ar putea da rezultate în final, dar va trebui să treacă multă vreme. Cei zece ani de izolare a Gibraltarului de Spania au contribuit, în orice caz, la intensificarea identificării cu Marea Britanie.

O schimbare de guvern în Marea Britanie nu este de natură să schimbe nici ea prea mult situația. Doamna Thatcher a arătat clar că va respecta dorințele populației din Gibraltar.

Frankfurter Rundschau

INDIA: PRIORITĂȚI ECONOMICE

DOUĂ TENDINȚE caracterizează, în prezent, noua politică economică a guvernului Desai. În primul rînd, agricultura și micile întreprinderi trebuie să devină acum pilonii dezvoltării economice a țării. În al doilea rînd, în prezent, India se străduiește să-și lărgească legăturile economice cu S.U.A., China și Europa occidentală.

Conceptul privind elaborarea unei noi politici economice a fost stabilit abia un an după venirea la putere a partidului Janata. Potrivit prevederilor noului plan cincinal 1978—1983, circa jumătate din investițiile statului (290 miliarde mărci) sînt destinate agriculturii. Se preconizează extinderea irigațiilor, a rețelei de drumuri în mediul rural și aprovizionarea sporită cu curent electric a satelor.

În mare măsură, la baza acestei orientări se află idei ale lui Mahatma Gandhi, care considera că satele trebuie să constituie elementul central al oricărei dezvoltări a Indiei. Se consideră că, numai printr-o agricultură care să asigure folosirea intensivă a forței de muncă și prin realizarea de întreprinderi mici, poate fi combătut șomajul. În prezent, potrivit statisticilor, circa 11 milioane de persoane nu găsesc de lucru. Situația cea mai gravă o prezintă, totuși, mediul rural, unde circa 200 de milioane de țărani, mici proprietari, muncitori sezonieri sau pur și simplu șomeri nu cîștigă, potrivit datelor oficiale locale, decît aproximativ 60 rupii (circa 8 dolari lunar), cifră ce se situează mult sub cota minimă necesară existenței.

În pofida eforturilor sporite ale guvernului Desai, care, în următorii ani, intenționează să creeze circa 23 milioane de noi locuri de muncă, șomajul va continua să se mențină ca problema cea mai gravă a țării. În fiecare an, cinci milioane de oameni împlinesc vîrsta la care, de drept, ar trebui să le fie oferit un loc de muncă și un salariu, fie el cît de redus. De asemenea, în fiecare an se nasc cam 13 milioane de indieni. Or, după toate probabilitățile, aceștia vor fi șomerii de mîine.

Referitor la cea de-a doua direcție, deja amintită, a politicii guvernului de la Delhi (intensificarea legăturilor comerciale) aceasta a fost inițiată de către premierul Desai imediat după cîștigarea scrutinului. În acest sens, primul ministru a arătat că țara sa dorește să întrețină legături prietenești cu Uniunea Sovietică, ceea ce nu înseamnă, însă, că „nu dorim același lucru și în ce privește Statele Unite, China, Marea Britanie sau R.F.G.". Pentru a „pune pe roate" comerțul cu China, India a întărit relațiile diplomatice cu guvernul de la Pekin. Substratul de natură economică al acestui demers îl constituie dorința de a obține din China „tehnologie adecvată", pe care marile puteri industriale, de tipul Statelor Unite sau al țărilor din C.E.E., nu o pot oferi. Pentru a putea să-și extindă legăturile economice cu Piața comună și S.U.A., politica comercială a Indiei a suferit o puternică liberalizare. Regula potrivit căreia orice întreprindere indiană, pentru a achiziționa din străinătate mașini sau piese de schimb, avea nevoie de o aprobare din partea Comisiei de planificare a fost desființată. În prezent, sînt permise importurile directe. Acest lucru constituie, cel puțin în ce privește industria vest-germană, principala explicație a nivelului record (două miliarde mărci) atins de comerțul bilateral. Exporturile indiene în R.F.G. au crescut cu 5 la sută, iar importurile din R.F.G. au sporit cu 25 la sută. În prima categorie sînt incluse mărfuri ca îmbrăcăminte din bumbac și mătase, iută, precum și lînă, cînepă, in, iar în cea de-a doua, diverse tipuri de mașini, utilaje, produse electrotehnice, chimice și farmaceutice, grîu etc.

Reprezentanți ai Asociației industriașilor vest-germani precizează că se înregistrează, totuși, unele dificultăți în ce privește investițiile directe în India, care au scăzut, în 1977 față de 1976, cu 5 milioane mărci. De altfel, referitor la investițiile străine în general, ministrul indian al industriei a precizat: „Poziția noastră este limpede: acceptăm aceste investiții acolo unde le socotim oportune, preferînd, în special, achiziționarea de brevete și acorduri pentru licențe". Dar, viitorul cooperării Indiei cu statele vest-europene depinde în mare măsură de politica economică a Pieței comune. Dacă aceasta va intensifica limitările de import la textile, aceasta ar crea mari dificultăți proiectelor indiene.

PROFIL

MASAYOSHI OHIRA

primul ministru al Japoniei

În urma alegerilor pentru funcția de președinte al partidului liberal democrat, de guvernămînt, încheiate cu victoria lui Masayoshi Ohira, acesta a devenit în mod automat prim-ministru al Japoniei, întrucît partidul pe care îl conduce deține majoritatea mandatelor din Dietă. Noul premier, învestit de Dietă, este o personalitate proeminentă a vieții politice nipone din ultimii 18 ani.

Născut la 12 martie 1910, în insula Shikoku, Ohira a studiat la colegiul comercial din Tokio. Funcționar al Ministerului de finanțe din 1936, Ohira a fost ales membru al Camerei Reprezentanților fără întrerupere, din anul 1952. În anul 1960, cînd premierul Hayato Ikeda l-a numit șeful purtătorilor de cuvînt ai cabinetului, Masayoshi Ohira încă nu se afirmase ca personalitate politică. A dovedit însă multă abilitate în aplanarea unor divergențe dintre membrii partidului și dintre aceștia și opoziție, cîștigînd foarte curînd aprecieri. Între 1962 și 1964 a fost ministru de externe. În 1964, cînd Ikeda a murit, a preluat conducerea fracțiunii acestuia din cadrul partidului liberal democrat, iar în anii următori a devenit unul din membrii conducerii P.L.D.

Ulterior, Ohira a îndeplinit mai multe funcții ministeriale care i-au sporit prestigiul și influența. Astfel, între 1968 și 1970 a fost ministru al comerțului internațional și industriei, iar între 1972 și 1974 a fost ministru de externe — în acea vreme Japonia stabilind relații diplomatice cu R.P. Chineză. Între 1974 și 1976 a fost ministru de finanțe.

În 1976 a fost ales secretar general al partidului liberal democrat.

Observatorii politici îl consideră pe Masayoshi Ohira un expert în economie (unul din artizanii „boom"-ului industrial nipon din ultimele decenii) și o personalitate cu multă experiență în diplomație. Mai liberal decît predecesorul său, Ohira s-a pronunțat pentru atenuarea divergențelor cu principalii parteneri occidentali și împotriva sporirii puterii forțelor de autoapărare din Japonia. Potrivit primelor declarații, Ohira își îndreaptă atenția în mai multe direcții. Pe plan intern: restabilirea „unității și armoniei" în cadrul partidului său, un dialog cu forțele de opoziție și eforturi pentru depășirea dificultăților economice. Pe plan extern, menținînd relațiile cu S.U.A. drept „piatra fundamentală", Ohira intenționează lărgirea raporturilor de cooperare cu toate țările lumii, și în primul rînd cu vecinii asiatici. În acest sens, a propus organizarea unei conferințe „pan-pacifice". Ohira se pronunță, de asemenea, pentru rezolvarea și depășirea tensiunilor din raporturile econonomice cu S.U.A. și Piața comună.

Bolivia: opțiuni pentru viitorul guvern

Gh. Stan, Iași. Președintele bolivian, David Padilla, a declarat într-un interviu acordat agenției France Presse că, după părerea sa, comuniștii ar putea face parte din viitorul guvern bolivian. El a subliniat că „ o parte a stîngii a acordat sprijinul său guvernului ; și alte partide politice au făcut la fel. Toate partidele doresc, de fapt, organizarea rapidă de alegeri în vederea reinstaurării unui regim civil. Același lucru este dorit și de membrii forțelor armate. Regimul pe care îl prezidez nu susține că ar avea vreo orientare politică partizană". Șeful statului bolivian a mai declarat că țelul actualului guvern este de a realiza „unitatea absolută a poporului bolivian, în ordine și în funcție de structurile juridice și democratice, pentru a se evita ca interesele externe să pună în pericol existența națiunii". Fiind întrebat în legătură cu alegerile generale din 1979, președintele Padilla a precizat că nimic nu-l împiedică pe vreun militar să-și prezinte legal candidatura, cu condiția ca acesta să renunțe la activitățile sale din cadrul forțelor armate.

Sandu Popescu, Cluj-Napoca. În anul 2000, Ciudad de Mexico va avea mai mult de 40 de milioane de locuitori, ceea ce va face din acest oraș una din capitalele cele mai populate din lume. La fiecare 24 de ore se adaugă la populația orașului 2000 de persoane. Azi, cele 14 milioane de locuitori trăiesc pe o suprafață de 1482 kmp, creșterea extraordinară a capitalei fiind luată și în dezbaterea Congresului mondial al arhitecților, al cărui președinte este mexicanul Antonio Fuentes Flores. Primăria orașului este confruntată cu numeroase probleme decurgînd din dimensiunile creșterii acestui adevărat megalopolis : lipsa de locuințe și poluarea, accentuată prin funcționarea celor 60 de mii de întreprinderi și circulația celor două milioane de vehicule consumînd oxigenul necesar populației. S-a hotărît, de aceea, multiplicarea mijloacelor rapide de transport, respectiv extinderea liniilor de metrou, construite acum zece ani.

Dorel Leordean, comuna Leordina, Maramureș. Noul șef al statului mauritanian, Moustapha Ould Salek, este în vîrstă de 43 de ani. El a studiat la școala de ofițeri de rezervă de cavelerie din Saumur (Franța). În Mauritania a fost director al SONIMEX (Societate de stat de import-export) după care, în iulie, 1977, a devenit comandant al celei de-a treia regiuni militare, cea din Atar. Apoi, în februarie 1978, este numit șeful statului major al forțelor armate. Aceste ultime funcții le mai deținuse în 1968—1969. În urma loviturii de stat militare, din 10 iulie 1978, el a devenit noul șef al statului mauritanian.

Iulian Dragomirescu, București. Potrivit datelor statistice recente, țările membre ale C.E.E. și-au redus considerabil deficitul în schimburile comerciale cu S.U.A. Astfel, în primele nouă luni ale anului 1978, deficitul țărilor membre ale Pieței comune s-a redus la 1,006 miliarde dolari, față de 3 765 miliarde dolari în perioada corespunzătoare a anului trecut.

Dumitrescu Mihail, Iași. Există, într-adevăr, și asemenea proiecte de utilizare a energiei solare. Firma americană „J.M.J. Electronics", asociată a corporației „Electric Passenger Car", a anunțat că va fi în măsură să lanseze în curînd pe piață un automobil electric care va funcționa cu ajutorul energiei furnizate de celulele solare montate pe acoperișul său. Automobilul, denumit „The Hummingbird" („Colibri") va putea degaja o viteză de peste 100 km pe oră, potrivit precizărilor făcute de un reprezentat al firmei. Motorul va fi acționat electric, bateriile pentru alimentarea sa urmînd a fi reîncărcate la fiecare 80 km. Dispozitivul de reîncărcare, acționat pe bază de motorină, va putea fi, însă, folosit în timpul mersului autovehiculului.

Ion Iancu, București. Acoperirea avionului cu un strat de gheață înrăutățește caracteristicile sale aerodinamice, pilotajul și, în ultimă instanță, poate determina accidente. Sistemele termice de protecție a aeronavelor împotriva înghețului, care au căpătat cea mai largă răspîndire, sînt suficient de sigure, dar sînt legate de un mare consum de energie. Ca urmare, problema creării unor mijloace eficiente și în același timp economice pentru curățirea avioanelor de gheață a fost abordată de specialiștii sovietici printr-un sistem nou, bazat pe impulsuri electrice. Elementul principal al sistemului îl constituie un inductor sub forma unei cutiuțe din

Petre Stoenescu, Buzău. Opera din Frankfurt pe Main (R.F.G.), clădire veche de peste 200 ani, grav avariată în timpul războiului, este în reconstrucție. Clădirea, care va fi complet renovată pînă în 1980, este sărbătorită acum, cu focuri de artificii, pentru terminarea refacerii frontonului principal.

masă plastică, în interiorul căreia se află cîteva înfășurări ale unui conductor. Aceste elemente se leagă de un acumulator de energie electrică, care cuprinde o baterie de condensatori. La comandă, în inductor apare un impuls puternic de cîmp electromagnetic care durează cîteva zeci de miimi de secundă. În urma unui asemenea „șoc", stratul de gheață se desprinde de avion. Invenția poate fi folosită și pentru protejarea navelor împotriva gheții sau pentru curățirea vagoanelor de marfă de bucățile de cărbune și gheață care s-au prins de pereții lor.

Ion Lupașcu, Iași. „Influx Control" („Controlul afluenței" negrilor) este una dintre „legile" absurde ale apartheidului practicat de regimul rasist din R.S.A. împotriva populației africane majoritare. Potrivit acestei „legi", numai africanii născuți în suburbiile orașelor rezervate albilor, sau cei care pot atesta șederea lor continuă aici, timp de 10 ani, au dreptul la statutul de „rezident". Ceilalți, reprezentînd 78 la sută din forța de muncă africană, sînt considerați „imigranți" sau „vizitatori temporari". Consecința : nici un fel de garantare a unui loc de muncă.

Ilie Stănescu, Balș. Într-adevăr, spre deosebire de anii trecuți, în acest an, președintele Guineei, Sekou Toure, a efectuat numeroase călătorii peste hotare. Astfel, între altele, el a vizitat Libia, Mali (aprilie), Nigeria (mai), Arabia Saudită, Kuweit, Qatar, Bahrein, Egipt (iunie), Gambia (iulie), Capul Verde (august). De asemenea, în martie, a participat la întîlnirea de la Monrovia, soldată cu reconcilierea Guineei cu Coasta de Fildeș și, respectiv, Senegal. În iulie, el a luat parte la a 15-a Conferință la nivel înalt a O.U.A.

Noul președinte al Confederației elvețiene

M. State, București. Hans Hürlimann, democrat-creștin, șeful departamentului federal al afacerilor interne, a fost ales președinte al Confederației elvețiene pentru anul 1979. Potrivit sistemului în vigoare, fiecare membru al guvernului ocupă, prin rotație, pentru un an, această funcție. Născut în 1918, în cantonul Zoug, a ocupat diferite funcții în acest canton. În anul 1974 a devenit membru al guvernului federal. Georges André Chevallaz, radical din cantonul Vaud, șeful departamentului finanțelor, a devenit vicepreședinte și va fi, în consecință, președinte al Confederației în 1980

Simion Vasilescu, Brașov. 1. Kofi Abrefa Busia, fostul premier ghanez, a decedat la 28 august 1978, la Oxford, Marea Britanie.

2. Într-adevăr în august a.c., Assan Mussa Camara a fost numit vicepreședinte al Gambiei ca urmare a demisiei lui Alieu Badara N'jie.

3. Adresați-vă revistei „Magazin istoric".

POSTA REDACȚIEI

Insulele Cocos

Ion Avram, Oradea. Despre insulele Cocos, revista noastră a mai scris. Este adevărat — după cum observați — că interesul deosebit pentru aceste insule, se datorează, în bună măsură, meandrelor evoluției lor istorice. Istoria „modernă" a insulelor Cocos (sau Keeling, după numele căpitanului britanic care le-a descoperit la începutul secolului al XVII-lea) ar începe în 1827, cînd un marinar scoțian — John Clunies-Ross — s-a instalat în insule și a început să exploateze copra, produs obținut din miezul uscat al nucii de cocos. Practic, evenimentul a marcat începutul dinastiei Clunies-Ross, care și-a consolidat „domnia" absolută asupra insulelor Cocos pe un document ce ar fi fost primit în 1886 de la regina Victoria. Reprezentanții acestei familii au instaurat un regim sclavagist asupra celor cîtorva sute de insulari — malayezi, javanezi, indieni, care nu dispuneau, în fapt, decît de un drept : acela de a trudi, pentru un salariu de mizerie, pe plantațiile clanului.

În 1955, arhipelagul a fost remis de către englezi Australiei, care, însă, vreme de peste 20 de ani nu a luat, practic, nici o măsură pentru a pune capăt acestei „idile sclavagiste moderne" — cum denumea un ziarist britanic situația din insulele Cocos. Este adevărat că fostul guvern australian a încercat să-și impună autoritatea și a propus lui John („al V-lea") Clunies-Ross să renunțe la „drepturile sale politice" asupra arhipelagului în schimbul sumei de 3,9 milioane dolari australieni. Dar John V a cerut de zece ori mai mult și negocierile au durat luni în șir. În sfîrșit s-a căzut de acord asupra sumei de 6 250 000 dolari și, în august 1978, a fost proclamată suveranitatea guvernului australian asupra insulelor Cocos. Comisia O.N.U. pentru decolonizare a criticat, de altfel, Australia, pentru toleranța sa față de familia Clunies-Ross.

Insulele Cocos ocupă o bună poziție strategică, la mijlocul drumului între Australia și baza, echipată de S.U.A., din insula Diego Garcia.

Marinel Gilcă, Obîrșeni, com. Voinești, jud. Vaslui. Vă sugerăm consultarea nr. 13, 20 din 1978 în care am publicat amănuntele solicitate.

Ticu Drăslencă, sat Adășeni, com. Avrămeni, jud. Botoșani. Vă sugerăm consultarea unei enciclopedii.

Reînnoiți-vă abonamentele la revista „LUMEA"

Abonîndu-vă din timp și pe termene cît mai lungi, vă asigurați continuitatea în primirea publicației. Prețul unui abonament este de :

- **— anual 104 lei**
- **— pe șase luni 52 "**
- **— pe trei luni 26 "**

Abonamentele se fac, în continuare, în număr nelimitat, prin oficiile și agențiile P.T.T.R., factorii poștali și difuzorii de presă din întreprinderi și instituții.

Rugăm cititorii revistei să sesizeze redacției orice nereguli sau dificultăți în contractarea abonamentelor.

Dan Teodorescu, Brașov. Într-un studiu al uneia dintre cele mai cunoscute organizații particulare de cercetări economice din S.U.A. — „Conference Board" se apreciază că produsul național brut al Statelor Unite va crește anul viitor într-un ritm de numai 2,4 la sută, în comparație cu 3,9 la sută, ritm preconizat pentru anul în curs. Prețurile, atît cele cu ridicata, cît și cele cu amănuntul, vor crește cu 7,7 la sută, ceea ce relevă persistența tendințelor inflaționiste, concomitent cu reducerea ritmului de creștere economică.

Ion Stratulat, Buzău. Transportul cu ajutorul elicopterelor a devenit obișnuit pentru anumite lucrări speciale. Iată, **în imagine,** un uriaș turn de televiziune, înalt de 30 m și cîntărind 5 tone, transportat în Cehoslovacia în vederea instalării sale.

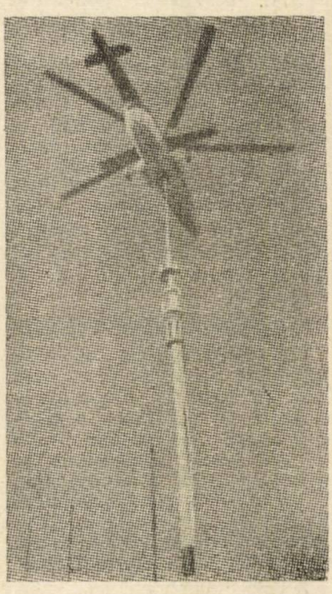

Cei „trei înțelepți" ai C.E.E.

Valeria Nițulescu, Roman. La recenta lor întîlnire la nivel înalt de la Bruxelles, „cei nouă" s-au pus de acord asupra numelor a trei „înțelepți" — experți cărora li se va încredința misiunea de a reflecta asupra modalităților de ameliorare a modului de funcționare a instituțiilor vest-europene. Cei trei sînt : Robert Marjolin, Edmund Dell și Barend Bisheuvel. Primul — francezul Robert Marjolin a fost secretar general al organizației vest-europene de cooperare economică (1948—1955), apoi a deținut funcția de vicepreședinte al delegației franceze care a negociat tratatele de la Roma (1956—1957), după care timp de nouă ani — 1958—1967 — a fost vicepreședinte al Comisiei C.E.E. de la Bruxelles. În 1967 a abandonat postul de la Bruxelles și s-a dedicat catedrei de economie politică la facultatea de drept de la Paris. Face parte din conducerea mai multor societăți private, printre altele fiind membru al consiliului consultativ european al companiei „General Motors". Britanicul Edmund Dell, după studii de istorie modernă la Oxford, a lucrat la I.C.I. Cariera politică a început-o, în 1953, în calitate de consilier municipal de Manchester, în 1964 devenind deputat laburist de Birkenhead. În anii următori a fost chemat să îndeplinească importante funcții ministeriale în sectoare economice, inclusiv cea de ministru al comerțului. Olandezul Barend Bisheuvel, pe care „Le Monde" îl prezintă drept „un calvinist specializat în probleme agricole", a fost deputat în 1956, fiind apoi, de mai multe ori, ministru în guvernele dominate de grupările confesionale — inclusiv prim-ministru al Olandei între iulie 1971 și decembrie 1972. Este președintele Federației internaționale a producătorilor agricoli.

Horvat Martin, str. Gh. Doja 198, Tîrgu Mureș, cod 4300, vinde colecția revistei pe anii 1976—1977 și numere disparate din 1973—1977 ; **Petruț Stupăreanu, str. Socola nr. 46, bl. Q1, sc. A, ap. 2, Iași, cod 6600,** vinde numere disparate ale revistei din 1969—1977 și **cumpără** nr. 43, 44 din 1974, 8—15, 26, 33—52 din 1976, 36 din 1977, 1, 3—10, 17, 19—22, 24—26, 28, 33, 35, 39, 41—46 din 1978.

LUMEA

Redacția și administrația : București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon 17 60 10 internațional 18 50 81. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Cititorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM — serviciul import-export presă — Calea Griviței nr. 64—66, P.O.B. 2001, telex 011226, București.

C.P.C.S.

LUMEA
Săptămînal de politică externă

1978

Sumar selectiv

Relațiile internaționale ale României

	Numărul revistei
Trei decenii de la proclamarea Republicii. *Ilie Olteanu*	1
Nicolae Ceaușescu – vastă și neobosită activitate de promovare a politicii de pace și colaborare internațională a României socialiste – cronologie a anului 1977	1
România – politică externă dinamică și principială. *George Macovescu*	1
România – participare activă la circuitul economic mondial. *Ion Pățan*	1
România – contribuție remarcabilă la schimbul de valori spirituale. *Miu Dobrescu*	1
Ceaușescu – România în conștiința lumii	1
România – idei, propuneri, inițiative și acțiuni în organizații și reuniuni internaționale, în 1977	1
Conceptul de politică externă al președintelui Nicolae Ceaușescu – viziune științifică, realistă, clarvăzătoare. *George Serafin*	3
Un moment nou în cursul ascendent al relațiilor româno-vest-germane. *Vasile Crișu*	3
Gîndirea și acțiunea președintelui Nicolae Ceaușescu. Forța ideilor novatoare. *Radu Pascal*	4
Anii cei mai fertili în dezvoltarea țării, în afirmarea ei pe plan mondial. *dr. Ilie Șerbănescu*	4
Ceaușescu – România. Înalt prestigiu internațional. *Ilie Olteanu*	4
Dezvoltarea continuă a relațiilor româno-bulgare. *N. Pătrașcu*	4
Stockholm. Vizita ministrului de externe al României. *C. Traian*	4
Etapă strălucitoare a politicii externe românești. *Ștefan A. Andrei*	5
Gîndirea președintelui Nicolae Ceaușescu – mari idei în acțiune. *George Macovescu, Al. Tănase, Valentin Lipatti, Ion Datcu, Constantin Ene, Ilie Șerbănescu, Corneliu Bogdan, Constantin Florea, Vasile Crișu, George Serafin, Cornel Răducanu, Eugen Barbu, prof. dr. Virgil Cîndea*	5
Volume din opera tovarășului Nicolae Ceaușescu publicate peste hotare	5
Cursul ascendent al relațiilor româno-ungare. *Ilie Olteanu*	5
Dimensiuni ale colaborării româno-pakistaneze. *Liana Enescu*	5
Evoluția favorabilă a raporturilor româno-angoleze. *Dumitru Constantin*	5,6
Aniversarea tovarășului Nicolae Ceaușescu. *George Serafin, Ilie Șerbănescu*	6
Ecoul internațional al marii noastre sărbători. *Eugeniu Obrea*	6
Înalte distincții străine conferite tovarășului Nicolae Ceaușescu	6
Cuprinzătoare geografie a sentimentelor de caldă și freească recunoștință și considerație. *Marcel Negreanu*	6
Ceaușescu – România în conștiința lumii. *Ion Mărgineanu, George Marin, Dumitru Mihail, Dumitru Nicolae, Marcel Dinu, Ioana O. Petre, dr. Ovidiu Popescu*	6
Trei decenii de la semnarea primului Tratat de prietenie româno-sovietic. *Vasile Crișu*	6
O nouă contribuție la dezvoltarea relațiilor de prietenie româno-egiptene. *Crăciun Ionescu*	8
Convorbirile româno-iugoslave de la Timișoara. *Vasile Crișu*	8
30 de ani de la făurirea Partidului politic unic al clasei muncitoare din România. *Crăciun Ionescu*	9
Mărturii ale prieteniei tradiționale româno-bulgare. *Ilie Olteanu*	10
România și marile probleme ale contemporaneității. Soluționarea politică a diferendelor. *I. Madoșa*	11
Colaborare rodnică româno-siriană. *Crăciun Ionescu*	12
România – promotoare a unor noi principii de relații între state. *Cornel Răducanu*	12
România – R. D. Germană. Vizită de prietenie, rezultate rodnice. *Vasile Crișu*	13
România – participant activ la circuitul economic mondial. *prof. dr. Costin Murgescu*	13
Cursul ascendent dintre România și Bangladesh. *Cornel Negrea*	13
Politica partidului – concepție și acțiune novatoare, revoluționară. *Radu Pascal*	14
Noi progrese în dezvoltarea cooperării economice dintre România și India	14
Diversificarea colaborării economice dintre România și Ecuador	14
România – Ungaria. Raporturi de bună vecinătate. *N. Pătrașcu*	14
Prietenia și colaborarea fructuoasă româno-bulgară. *Ilie Olteanu*	15
Vizita în România a ministrului afacerilor externe al Israelului	15
România în circuitul de valori materiale și spirituale. *dr. Ilie Șerbănescu, Crăciun Ionescu*	15
Coordonate ale dialogului româno-american. *Stelian Turlea, Gabriel Cristescu*	15
Vizita de stat a președintelui Nicolae Ceaușescu în S.U.A. *Stelian Turlea*	16,17
Auspiciile favorabile ale noului dialog româno-american. *Adrian Comănescu*	16
Colaborare rodnică româno-bulgară. *Ilie Olteanu*	16
Strălucită confirmare a unei politici externe dinamice, realiste, constructive. *Cornel Răducanu*	18
Cursul ascendent al relațiilor româno-turce. *Ruse Nedelea*	18
9 mai – permanența idealurilor de luptă pentru independență. *Crăciun Ionescu*	19
Constituirea Centrului național pentru promovarea prieteniei și colaborării cu alte popoare	19
Cursul mereu ascendent al relațiilor de prietenie și colaborare multilaterală româno-chineze. *Constantin Prisăcaru*	20
Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în R. P. Chineză. *Anca Voican, Ilie Olteanu*	21,22
Dialog româno-iranian la nivel înalt	21
Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în R.P.D. Coreeană. *Anca Voican*	22
Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în R. S. Vietnam. *Anca Voican*	22,23
Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în R.D.P. Laos. *Liana Enescu*	23
Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în Kampuchia Democrată. *Sabina Diaconu*	23
Dialog româno-indian la nivel înalt	23
Cursul ascendent al raporturilor dintre Marea Britanie și România. *Edmund Dell*	23
Un deceniu de la stabilirea relațiilor româno-zambiene. *M. Bec*	23
Rezultatele rodnice ale vizitei tovarășului Nicolae Ceaușescu în țări din Asia. *Anca Voican*	24
Cursul ascendent al relațiilor româno-nigeriene. *Dumitru Constantin*	24
România–Portugalia. Momente de referință. *Rodica Dumitrescu*	24
Vizita președintelui Nicolae Ceaușescu în Marea Britanie. *George Serafin*	25,26
Propunerile României la sesiunea consacrată dezarmării. *Corneliu Vlad*	25
Tokio. Un nou volum din operele tovarășului Nicolae Ceaușescu	26
Relațiile româno-franceze. *Eugeniu Obrea*	26
România și problemele cardinale ale lumii. Necesitatea depășirii stărilor de încordare. *Radu Pascal*	26
Vizitele de lucru ale tovarășului Nicolae Ceaușescu – dialog permanent cu masele muncitoare. *Crăciun Ionescu*	27
Conlucrarea româno-elvețiană. *M. Ramură*	27
Conceptul românesc al coexistenței pașnice. *Eugeniu Obrea*	27
A XXXII-a ședință ordinară a sesiunii CAER. *N. Pătrașcu*	28

Numărul revistei

Opt ani de la semnarea noului Tratat de prietenie româno-sovietic 28
Pentru progresul în pace al țării 29
Relațiile de prietenie și solidaritate dintre P.C.R. și P.C. din Japonia 29
Dinamica relațiilor externe ale României. *Ilie Olteanu* . 29
Dialogul internațional – vocație constantă a României socialiste. *George Serafin* 30
Cursul ascendent al relațiilor româno-congoleze. *Dumitru Constantin* 30
Trei decenii de la semnarea Tratatului de prietenie româno-cehoslovac. *Ilie Olteanu* 30
Dezvoltarea relațiilor româno-turce. *D. Olariu* . . . 32
Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la ședința activului de partid și de stat. *Eugeniu Obrea* . . . 33
Noua întîlnire prietenească între tovarășii Nicolae Ceaușescu și Leonid Brejnev. *N. Pătrașcu* . . . 33
Domenii vaste ale colaborării dintre România și țările Americii Latine. *Gh. Burlacu* 33
Noul dialog dintre tovarășii Nicolae Ceaușescu și Hua Kuo-fen. *Ilie Olteanu, Eugeniu Obrea* 34,35
România în viața internațională. *Ștefan A. Andrei* . . 35
Cultura română în dialog cu lumea. *Mircea Malița* . . 35
Permanența politicii românești de întărire a prieteniei și colaborării internaționale. *Crăciun Ionescu* . . . 37
România și țările Africii. *Dumitru Constantin* 37
Puternică afirmare a politicii de independență națională. *Eugeniu Obrea* 38
O nouă expresie a relațiilor de prietenie româno-coreene. *Vasile Crișu* 38
Independența națională și colaborarea internațională – coordonate fundamentale ale politicii externe a României. *Ilie Șerbănescu* 39
Relațiile economice ale României cu țările în curs de dezvoltare. *C. Ionescu* 40
România în concertul Națiunilor Unite. *George Serafin* 41
Moment de seamă în dezvoltarea relațiilor dintre România și Bangladesh. *Liana Enescu* 42
Relațiile româno-bulgare. *N. Pătrașcu* 42
România și problemele prioritare de pe agenda O.N.U. *Vasile Gliga* 43
Vizita de prietenie a delegației P.C.U.S. 43
În Italia, un nou volum consacrat României 43
România – dialog constructiv, colaborare cu toate statele lumii. *Anca Voican* 44
Raporturile româno-italiene. *Rodica Dumitrescu* . . . 44
România – Iran : conlucrare reciproc avantajoasă. *L. Nichifor* 44
Trei decenii de la stabilirea relațiilor diplomatice dintre România și R.P.D. Coreeană. *Octavian Munteanu* . 45
Noul dialog la nivel înalt dintre România și Austria. *Vasile Crișu* 46,47
Vizita de prietenie a tovarășului Nicolae Ceaușescu în R.S.F. Iugoslavia. *Ionel Stănculescu, Simion Morcovescu, George Serafin* 47,48
Extinderea continuă a colaborării dintre România și Turcia. *I. Madoșa* 47
România socialistă – promotor activ al generalizării principiilor noi de relații între state. *Liana Enescu* . . 48
Politica externă a României socialiste – politică activă pentru destindere, dezarmare, pace și înțelegere între popoare 49
60 de ani de la făurirea statului național unitar român. *Radu Pascal* 49
O.N.U. România – prezență activă la lucrările Comitetelor. *Ilie Olteanu* 49
Hotărîre nestrămutată, acțiune fermă pentru ca România să devină tot mai înfloritoare 50
Cursul ascendent al relațiilor româno-etiopiene. *Dumitru Constantin* 50,51
Decernarea Medaliei de aur „Norbert Wiener" tovarășului Nicolae Ceaușescu. *Ilie Olteanu* 51
Noi dimensiuni ale dialogului româno-francez. *Eugeniu Obrea* 52

Probleme generale

Dezvoltarea colaborării în Balcani – parte integrantă a edificării securității în Europa. *Vasile Șandru* . . . 2
Aspecte ale securității europene în dezbaterea reuniunii de la Belgrad. *Eugen Popa* 4
Belgrad. Etapa definitivării documentului final. *Simion Morcovescu* 5
Belgrad. Faza redactării documentului final. *N. Pătrașcu* 7
New York, Geneva, Viena. Imperativul dezarmării. *Alexandru Coroianu, Corneliu Vlad, Marin Buhoară* . . . 7
Dezarmarea – cheia de boltă a întregii vieți internaționale. *Dumitru Aninoiu* 9
Națiunile Unite. În pregătirea sesiunii speciale consacrate dezarmării. *Mihai Roșianu* 9

Numărul revistei

Belgrad. Reuniunea general-europeană la ora încheierii. *George Serafin* 9
Pentru transformarea Mediteranei într-o zonă a păcii și colaborării internaționale. *Stanciu Brătescu* . . . 9
Securitatea europeană – imperativul continuității. *George Serafin* 10
Interzicerea folosirii armelor nucleare – cerință imperativă a popoarelor. *Nicolae Ecobescu* 10,11
„Trilateralismul" în practică. *Eugeniu Obrea* . . . 10
Dezarmarea și rolul opiniei publice. *Corneliu Vlad* . . 11
De la reuniunea de la Belgrad se impun eforturi sporite. *George Serafin* 12
Lucrările Comisiei O.N.U. pentru drepturile omului. *Gh. Tinca* 12
Dezarmarea – căi, mijloace, exigențe. Anchetă internațională 12
Forumul internațional împotriva bombei cu neutroni. *George Serafin* 13
Renunțarea la forță în relațiile internaționale. *dr. doc. Alexandru Bolintineanu* 13
Dezarmarea generală și completă. *Gheorghe Tinca* . 13
Exigențe ale întăririi rolului O.N.U. în sfera dezarmării. *Nicolae Ecobescu* 14
Democratizarea negocierilor și a forurilor de negociere. *Petre Bărbulescu* 15
Comitetul de dezarmare : înaintea definitivării documentelor. *Gh. Tinca* 15
Actualitatea unei probleme : democratizarea vieții internaționale. *Vasile Crișu* 16
Femeia și marile probleme ale lumii contemporane. *Lina Ciobanu* 17
Cursa înarmărilor – resurse deturnate. *prof. dr. Gheorghe Dolgu* 17
1 Mai. *Crăciun Ionescu* 18
Al IX-lea Congres Sindical Mondial. *Cornelia Filipaș* 18
În pregătirea sesiunii speciale a O.N.U. *Nicolae Ecobescu, Al. Coroianu* 18
Consens împotriva violenței. *Ion Madoșa* 18
A 7-a sesiune a Conferinței O.N.U. asupra dreptului mării. *Gh. Săulescu, I. Pop* 18
Europa : dezangajare militară, dezarmare, destindere, *Cornel Răducanu* 19
Parlamentele europene – rol sporit în asigurarea securității 20
Dezarmare. Priorități ale dezbaterii, negocierii și acțiunii. *Romulus Neagu* 20
Destinderea – exigența unor eforturi concrete și continue. *Vasile Crișu* 20
În preajma sesiunii speciale a Adunării Generale a O.N.U. *Ilie Olteanu* 21
România și imperativul dezarmării. Documentar. *Nicolae Chilie* 21
Forumul mondial al dezarmării. *Corneliu Vlad* . . . 22
Internaționala Socialistă : „deschidere" spre țările în curs de dezvoltare. *M. Ramură* 22
Sesiunea dezarmării după prima decadă. *Corneliu Vlad* 23
O.N.U. Acuitatea problemei dezarmării. *Corneliu Vlad* 24
Geneva. Sesiunea a 64-a a Conferinței internaționale a muncii. *Paul Iliescu, Mircea Aldea* 25
Cooperarea interbalcanică – parte integrantă a securității europene. *I. Madoșa* 25
Dezarmare. Obiectivul unui document eficient. *Corneliu Vlad* 26
Dezarmare. De la dezbateri, la măsuri practice. *Ilie Olteanu* 26
Soluțiile politice, negocierile echitabile – singurele metode de rezolvare a litigiilor dintre state. *Cornel Răducanu* 27
Dezarmare. Documentul final – punct de referință. *Corneliu Vlad* 27
Anuarul O.N.U. asupra dezarmării. *Corneliu Vlad* . . 27
Dezbaterea mondială a dezarmării. *Corneliu Vlad* . . 28
Dezarmare. Documentul final 28
Coexistența pașnică. *George Serafin* 28
După sesiunea O.N.U. consacrată dezarmării. *Constantin Flitan* 29
Pentru dezvoltarea cooperării și încrederii între popoarele Europei. *Eugeniu Obrea* 31
Principii și mecanisme noi pentru negocieri eficiente de dezarmare. *Constantin Ene* 31
Conferința miniștrilor de externe ai țărilor nealiniate. *I. Ionescu* 31,32
Relațiile interoccidentale. Intenții cu verificare în viitor. *Stelian Țurlea* 31
Consolidarea cursului spre securitate în Europa. *Corneliu Bogdan* 32
Instaurarea noii ordini economice și democratizarea relațiilor internaționale. *dr. Ilie Șerbănescu* . . . 33
Dezangajarea militară – cerință esențială a securității în Europa. *George Serafin* 33

Numărul revistei

Creşterea rolului ţărilor mici şi mijlocii. *Vasile Crişu* . 34
Cooperarea subregională – parte integrantă a securităţii europene. *I. Madoşa* 35
Realismul în abordarea situaţiei internaţionale. *Corneliu Bogdan* 36
Securitatea şi cooperarea în Europa. *Valentin Lipatti* . 36
Necesitatea demilitarizării urgente a spaţiului cosmic. *Nicolae Ecobescu* 37,38
Exigenţe ale creşterii rolului O.N.U. *Vasile Gliga* . . . 38
Noua ordine economică internaţională – obiectiv major în interesul tuturor statelor. *dr. Ilie Şerbănescu* . . 38
Necesitatea creşterii rolului O.N.U. *Romulus Neagu* . 39
Lucrările Conferinţei Uniunii Interparlamentare. *George Petricu* 39
O.N.U. Sesiunea a XXXIII-a. *Ilie Olteanu* 39
Belgrad. Cooperarea tehnico-ştiinţifică şi securitatea europeană 39
Exigenţe ale securităţii europene. *George Serafin* . . . 40
O.N.U. Înaintea dezbaterilor generale. *Ilie Olteanu* . 40
A.I.E.A. Accesul liber la folosirea paşnică a energiei nucleare. *Octavian Groza, Marin Buhoară* . . . 40
Tratativele politice – unica metodă raţională de soluţionare a litigiilor. *Cornel Răducanu* 41
O.N.U. Prima săptămînă a dezbaterilor generale. *N. Pătraşcu* 41
Dezarmarea generală şi, în primul rînd, nucleară – imperativ al contemporaneităţii. *George Serafin* . . 42
O.N.U. În centrul dezbaterilor – probleme cardinale. *Octavian Munteanu* 42
Drepturile omului şi baza lor economico-socială. *Ilie Olteanu* 42
Dezvoltarea colaborării interbalcanice. *I. Madoşa* . . 43
Treizeci şi trei de ani de la crearea O.N.U. *Alexandru Balaci* 43
O.N.U. Teme centrale ale dezbaterii. *Nicolae Plopeanu, Ilie Olteanu* 44
Responsabilitatea forţelor păcii în edificarea securităţii în Europa 45
Premise constructive pentru viitorul dialog de la Madrid. *Eugeniu Obrea* 45
Popoarele – rol activ în viaţa internaţională. *S. Diaconu* 45
Educaţia, ştiinţa, cultura în slujba dezvoltării şi păcii. *Constantin Niţă* 45
O.N.U. Dezarmarea – problemă de interes universal. *Ilie Olteanu* 45
Montreux. Securitatea europeană şi metoda negocierilor. *dr. Ion Diaconu* 46
O.N.U. În dezbaterea Comitetelor – probleme prioritare. *Nicolae Plopeanu* 47
Vancouver. Lucrările Internaţionalei Socialiste. *Eugeniu Obrea* 47
Reducerea înarmărilor şi cheltuielilor militare – condiţie vitală a progresului. *Nicolae Chilie* 49
Coexistenţa paşnică necesită întărirea cursului spre destindere. *Cornel Răducanu* 50
Stăvilirea cursei înarmărilor – cerinţă a depăşirii crizei economice mondiale. *dr. Ilie Şerbănescu* 50
Montreux. Securitatea europeană şi metoda negocierilor. *dr. Ion Diaconu* 50
O.N.U. La ora adoptării rezoluţiilor. *Octavian Munteanu* 50
Lupta unită a popoarelor, factor hotărîtor în viaţa internaţională. *I. Madoşa* 51
Cursa înarmărilor – factor generator de neîncredere. *Nicolae Chilie* 51
N.A.T.O. Între povara cheltuielilor militare şi afirmarea intereselor specifice. *Eugeniu Obrea* 51
Naţiunile Unite. Final de sesiune. *Ilie Olteanu* . . . 52
U.N.E.S.C.O. şi marile probleme contemporane. *Valentin Lipatti* 52
Democratizarea relaţiilor internaţionale – cerinţă obiectivă a lumii contemporane. *Victor Duculescu* 52
Consolidarea cursului destinderii reclamă măsuri eficiente de dezangajare militară şi dezarmare. *Vasile Crişu* 52

Ţări socialiste; partide comuniste şi muncitoreşti

55 de ani de la constituirea U.R.S.S. *Vasile Crişu* . . . 1
Evenimentele de la graniţa vietnamezo-kampuchiană . 2
R.P. Polonă. În preajma celei de-a 2-a Conferinţe a P.M.U.P. *Jerzy Kochanski* 2
R.P. Polonă. Conferinţa Naţională. *Ilie Olteanu* . . . 3
R.P.D. Coreeană. Într-o nouă etapă a dezvoltării. *Ilie Olteanu* 3

Numărul revistei

Vicepremierul Den Siao-pin la Rangoon şi Katmandu . 7
Obiectivele P.C. din Austria 7
R.P. Bulgaria. Deviza „eficienţă şi calitate". *Constantin I. Ionescu* 8
R.S. Cehoslovacă. Coordonate ale eficienţei economice. *Anca Voican* 9
Pentru soluţionarea paşnică a conflictului vietnamezo-kampuchian. *Liana Enescu.* 9
Pekin. Sesiunea Adunării Naţionale a Reprezentanţilor Populari. *Ilie Olteanu* 10
U.R.S.S. Preocupări pentru perfecţionarea mecanismului economic. *Mihai Coruţ* 10
Pekin. Hotărîrile Adunării Naţionale a Reprezentanţilor Populari. *Ilie Olteanu* 11
Deplină solidaritate cu lupta poporului coreean. *N. Pătraşcu* 11
Vizita lui I.B. Tito în S.U.A. şi Marea Britanie . . . 12
R.P. Chineză. Conferinţa naţională în problemele ştiinţei . 14
U.R.S.S. „Colierul industrial" de la Cercul Polar. *Mihai Coruţ* 15
R.S.F. Iugoslavia. În întîmpinarea Congresului XI al U.C.I. *Simion Morcovescu* 15
Kampuchia Democrată. Obiective ale reconstrucţiei. *Liana Enescu* 16
R.P.D. Coreeană. Hamhîn – „cetatea chimiei". *Florea Ceauşescu* 17
R.D. Germană. Tineretul în întrecerea socialistă. *Vasile Crişu* 17
Prima vizită a unui şef de stat cehoslovac în R.F.G. . . 17
Primul Congres în legalitate al comuniştilor spanioli. *Rodica Dumitrescu* 18
Moscova. Vizita secretarului de stat american. *Mihai Chebeleu* 18
Conferinţa Naţională a P.C. Bulgar. *Donca Ciobanu* . . 18
R.S. Vietnam. Oraşul Ho Şi Min – după trei ani de istorie nouă. *C. Prisăcaru* 18
R.P. Chineză. Epopeea din Tacin. *Constantin Prisăcaru* . 19
Convorbiri chino-coreene la nivel înalt. *N. Pătraşcu* . 20
Bonn. Convorbirile sovieto–vest-germane. *Vasile Crişu* . 20
R.D.P. Laos. Pe calea unor prefaceri profunde. *Petru Petra* . 22
Kampuchia Democrată – sub semnul reconstrucţiei. *Liana Enescu* 22
Belgrad. Constituirea noului parlament. *Vasile Crişu* . 22
R.S. Cehoslovacă. Vizita lui L.I. Brejnev 24
Convorbirile iugoslavo-poloneze la nivel înalt . . . 24
R.P. Ungară. Kecskemét – tradiţie şi modernitate. *Aurel Urzică* 25
U.R.S.S. „Giganţii pe anvelope" de la Jodino. *Mihai Coruţ* 25
Comuniştii francezi şi noua ordine economică mondială . 25
R.S.F. Iugoslavia. Congresul al XI-lea al U.C.I. *S. Morcovescu* 26
Cuba. O insulă a construcţiilor. *Eugeniu Obrea* . . . 26
E. Berlinguer : „Comuniştii în Europa occidentală de astăzi" 26
R.P.D. Coreeană. „Bătălia celor o sută de zile". *Anca Voican* 27
R.P. Polonă. Creşterea rolului ştiinţei în producţie. *Donca Ciobanu* 27
Congresul U.C.I. *Iurie Ionescu* 27
Moscova. Dezvoltarea relaţiilor sovieto-turce. *Ion Madoşa* 27
R.P. Chineză. Rolul prioritar al industriei. *Nicolae Pătraşcu* 29
R.P. Bulgaria. Pe frontul agriculturii. *Constantin I. Ionescu* 29
R.P. Polonă De la „reclădirea trecutului" la edificarea viitorului. *Donca Ciobanu* 30
R.P.D. Coreeană. Primele succese ale anului XXX. *Ilie Olteanu* 31
R.P. Chineză. Acolo unde riul a urcat muntele. *Ion Gălăteanu* 31
R.P. Chineză. Amplu program de dezvoltare a ştiinţei şi tehnicii. *Ilie Olteanu* 32
U.R.S.S. Un vast plan de dezvoltare a agriculturii. *Vasile Crişu* 33
Tratatul de pace şi prietenie între R. P. Chineză şi Japonia 34,44
Convorbirile la nivel înalt iugoslavo-chineze. *Vasile Crişu* 36
R. S. Cehoslovacă. Exigenţe ale învăţămîntului. *Vera Maria Toth* 37
R.P. Polonă. Coordonatele actuale ale economiei. *Iosif Dumitraşcu* 38
R.P. Ungară. Eforturi pentru o sporită eficienţă. *Iosif Dumitraşcu* 39
R.S.F. Iugoslavia. Elaborarea programului de dezvoltare economică. *S. Morcovescu* 40
P.C. Italian : „Pentru o politică de reînnoire a societăţii şi statului" 40
U.R.S.S. Competiţia pentru calitate şi eficienţă. *Mihai Coruţ* 41
Cuba. Programe economice. *Anca Voican* 42

Numărul revistei

R.S. Vietnam. Quang Nam-Da Nang : renașterea unei provincii. *Ilie Olteanu* 43
Convorbirile sovieto-americane. *Vasile Crișu* 44
U.R.S.S. Baikal–Amur, șantier al tinereții. *Mihai Coruț* . 44
Evenimente de seamă în viața popoarelor ceh și slovac. *N. Pătrașcu* 45
Comuniștii francezi și perspectivele politice franceze . 45
A 60-a aniversare a redobîndirii independenței Poloniei. *Octavian Munteanu* 46
Sărbătoarea popoarelor iugoslave. *Vasile Crișu* 49
Ritmuri economice albaneze. *Florica Vrînceanu* 49
„Coreea este una singură !" *George Serafin* 50
R. P. Ungară. Calitatea și eficiența – obiective economice prioritare. *Aurel Urzică* 50
R. P. Chineză. Ritmuri înalte în dezvoltarea industrială. *Octavian Munteanu* 51
R. P. Bulgaria. Obiective ale dezvoltării social-economice. *Constantin I. Ionescu* 51
Misiunea istorică a țărilor socialiste de a oferi lumii un exemplu convingător de relații internaționale de tip nou. 52

Europa

Ankara. Schimbare de guvern. *Stelian Țurlea* . . . 2
Lisabona. Consultări pentru un nou guvern. *Rodica Dumitrescu* 2
Paris. Avancronică electorală. *Eugeniu Obrea* . . . 3
Madrid. Etape ale continuității. *Rodica Dumitrescu* . . 3
Ankara. Guvernul Ecevit și premisele schimbării. *I. Madoșa* 3
Roma. Soluție nouă pentru situație nouă. *Rodica Dumitrescu* 3
Roma. O criză „controlată". *Rodica Dumitrescu* . . . 4
Ankara. Programul noului guvern. *Ion Madoșa* . . . 4
Paris. Coeziunea „majorității" la grea încercare. *Eugeniu Obrea* 4
Nicosia. Problema cipriotă sub noi auspicii. *Ion Madoșa* 4
Londra. Certitudini și dileme laburiste. *Stelian Țurlea* . 4
Roma. În căutarea unei formule stabile. *Rodica Dumitrescu* 5
Roma. Labirintul crizei politice. *Rodica Dumitrescu* . . 6
Turneul lui Karamanlis 6
Nicosia. Problema cipriotă și noul mandat prezidențial. *Ion Madoșa* 6
Lisabona. Dilemele guvernului de coaliție. *Rodica Dumitrescu* 6
Roma. Democrația creștină : compromis pe jumătate. *Rodica Dumitrescu* 7
O lună înaintea alegerilor franceze. *Eugeniu Obrea* . 7
Marea Britanie. Relansarea economică : surse și resurse. *Stelian Țurlea* 7
Bonn. „Miniremaniere" pe fundal social-economic. *Vasile Crișu* 7
Roma. „Săptămîna documentelor". *Rodica Dumitrescu* . 8
Paris. Simptomele febrei electorale. *E. Obrea* . . . 8
Madrid. Complexitatea agendei politico-sociale. *Rodica Dumitrescu* 8
Ankara–Atena. Premisele întîlnirii Ecevit–Karamanlis. *Ion Madoșa* 8
Stockholm. Probleme de structură – eroziunea unui „mit". *Stelian Țurlea* 8
Roma. Soluția crizei întîrzie... *Marcel Negreanu* 9
Paris. Start oficial... *Eugeniu Obrea* 9
Atena. Opțiuni și perspective postelectorale. *I. Madoșa.* 9
Londra. Imigrația și declarațiile liderului conservator. *Stelian Țurlea* 9
Roma. „Nodul" crizei n-a fost încă desfăcut. *Victor Stamate* 10
Paris. Candidați, confruntări, pronosticuri. *Eugeniu Obrea* 10
Paris. Miza scrutinului din 12 martie. *Eugeniu Obrea* . 11
Roma. O nouă majoritate parlamentară. *Victor Stamate* 11
Bonn. Revizuiri de alianțe în landuri. *Vasile Crișu* . . 11
Paris. „Repriza secundă" va fi decisivă. *Eugeniu Obrea* 12
Atena–Ankara. Semnificația întîlnirii de la Montreux. *Ion Madoșa* 12
Roma. Final de criză. *Rodica Dumitrescu* 12
Țările scandinave. Similitudini și particularități. *Stelian Țurlea* 12
Paris. Voturi, mandate, perspective. *Eugeniu Obrea* . . 13
Roma. Răpirea lui Aldo Moro. *Rodica Dumitrescu* . . 13
Spania. Căutări, echilibre, prudență. *Rodica Dumitrescu* 13
Paris. De la confruntare la dialog. *Eugeniu Obrea* . . 14
Roma. „Pămînt la orizont..." *Rodica Dumitrescu* . . . 14
Torino. Congresul socialiștilor italieni 15
Paris. Debut de stagiune parlamentară. *Eugeniu Obrea* . 15
Paris. Al treilea guvern Barre. *M. Ramură* 16
Londra. Cărțile albe și bugetul. *Stelian Țurlea* . . . 16
Lisabona. Tensiuni la ora austerității. *Rodica Dumitrescu* 16

Numărul revistei

Roma. Neliniște și solidaritate. *Rodica Dumitrescu* . . 17
N.A.T.O. „Bomba N". *Eugeniu Obrea* 17
Suedia. Prezență distinctă în economia mondială. *Florian Beldeanu* 18
Roma. După 45 de zile... *Rodica Dumitrescu* 19
Paris. Analize, clarificări. *Eugeniu Obrea* 19
Marea Britanie. – R.F.G. : acorduri și dezacorduri. . . 19
Roma. Asasinarea lui Aldo Moro. *Rodica Dumitrescu* . 20
Roma. Priorități ale momentului. *Rodica Dumitrescu* . . 21
Bruxelles. Proiectele „anticriză". *Eugeniu Obrea* . . 21
Bonn – Ankara. Agenda dialogului. *Vasile Crișu* . . . 21
Parisul și Africa. *M. Ramură* 21
Norvegia. „Miza petrolului" și restructurarea economiei. *Stelian Țurlea* 21
Londra. Economie și politică. *Stelian Țurlea* 22
N.A.T.O. „L.T.D.P." și riscurile escaladării înarmărilor. *Eugeniu Obrea* 22
Ankara. Precizări de politică externă. *Ion Madoșa* . . 22
Viena. Noul program al socialiștilor. *Vasile Crișu* . . 22
Finlanda și denuclearizarea 22
Madrid. Dosarul economico-social și noua Constituție. *Rodica Dumitrescu* 23
Paris. Dialogul franco-african. *Eugeniu Obrea* 23
Atena, Ankara, Nicosia. Noi contacte. *Ion Madoșa* . 24
Hamburg. Urnele și „strategia dublă". *Eugeniu Obrea* . 24
Paris, „Clubul celor cinci" și Africa. *Eugeniu Obrea* . . 25
Islanda. Evoluții politice și economice. *Stelian Țurlea* . . 25
Roma. Opțiuni reafirmate. *Rodica Dumitrescu* 26
Bruxelles. Același guvern, aceeași politică. *M. Ramură* . 26
Roma. Candidatura pentru președinție și majoritatea parlamentară. *Rodica Dumitrescu* 27
Hamburg. Proiecte monetare și concertare franco–vest-germană. *Eugeniu Obrea* 27
Islanda. Succesul electoral al opoziției. *Stelian Țurlea* . 27
Roma. Alegerile prezidențiale. *Rodica Dumitrescu* . . 28
Londra. Vara dinaintea alegerilor ? *Stelian Țurlea* . . 28
Normalizarea relațiilor portughezo-angoleze 28
Roma. Un nou președinte la Quirinale. *Rodica Dumitrescu* 29
Bremen. „Cei nouă" în căutarea stabilității monetare. *Eugeniu Obrea* 29
Ankara. Dialog constructiv turco-elen. *Ion Madoșa* . . 29
Bonn. „Cei șapte" – între intenții și realități. *Vasile Crișu* 30
Lisabona. Reforma agrară. *Rodica Dumitrescu* . . . 30
Coaliție guvernamentală de stînga în San Marino. *Eugeniu Obrea* 30
Lisabona. Criza guvernamentală. *Rodica Dumitrescu* . 32
Roma. Partidele politice și programul concordat. *P. Nicolae* 32
Londra. „Faza a patra" și perspectiva alegerilor. *Stelian Țurlea* 32
Madrid. Loialitatea armatei și calculele teroriștilor. *M. Ramură* 33
Lisabona. Inițiativa prezidențială. *Rodica Dumitrescu.* . 33
Lisabona. Un premier, nu și un guvern. *Rodica Dumitrescu* 34
Lisabona. Clarificări încă așteptate. *Rodica Dumitrescu* 35
Lisabona. „O soluție de urgență". *M. Ramură* . . . 36
San Marino. „Libertas perpetua". *Rodica Dumitrescu* . 36
Al patrulea guvern Joergensen. *Stelian Țurlea* . . . 37
Lisabona. Guvernul în confruntarea parlamentară. *Irina Ionescu* 38
Londra. Congresul T.U.C. *Stelian Țurlea* 38
Roma. Partidele și dosarele crizei. *Rodica Dumitrescu* . 38
Dialogul R.F.G.–Franța. *Vasile Crișu* 39
Lisabona. Partidele – în căutarea ieșirii din criză. *Rodica Dumitrescu* 39
Atena. Dialogul greco-turc. *Ion Madoșa* 40
Paris. Dosare economice și confruntări politice. *Eugeniu Obrea* 40
Londra. Partidele își definesc strategia. *Stelian Țurlea* . 40
Roma. Partidele și „planul garanțelor". *Rodica Dumitrescu* 41
Paris. Eșecurile „majorității" și implicațiile lor. *Eugeniu Obrea* 41
Blackpool. Conferința laburiștilor și opțiunile guvernului. *Stelian Țurlea* 42
Paris. Partidele și problemele Pieței comune. *M. Ramură* 42
Lisabona. Soluție dificilă. *Rodica Dumitrescu* . . . 42
Bonn. Puls politic vest-german. *Vasile Crișu* . . . 42
Stockholm. Criza de guvern. *Stelian Țurlea* 42
Bruxelles. Labirintul crizei. *Eugeniu Obrea* . . . 43
Brighton. Dilemele conservatorilor. *Stelian Țurlea* . . 43
Madrid. Priorități, opțiuni, perspective. *Valentin Păunescu* 44
N.A.T.O. „Bomba N" și spirala înarmărilor. *Eugeniu Obrea* 44
Portugalia. Dilemele crizei și dificilele opțiuni. *Rodica Dumitrescu* 45
Grecia. La încheierea unui an postelectoral. *Ion Madoșa* 45
Bruxelles. Același guvern, alt premier. *Eugeniu Obrea* . 45
Madrid. Constituția – de la proiect la lege. *Rodica Dumitrescu* 46
Italia. Climat social, implicații politice. *Rodica Dumitrescu* 46
Marea Britanie. Dosare la ordinea zilei. *Stelian Țurlea* . 46

Numărul revistei

Lisabona. Guvernul nr. 2 de „mediere prezidențială" *Rodica Dumitrescu* 48
Bonn. Strategii preelectorale. *Vasile Crișu* 48
Londra. „Entuziasm scăzut" față de Piața comună. *Stelian Țurlea* 48
Bruxelles. Necunoscutele ecuației electorale. *Eugeniu Obrea* 48
Madrid. Consens pentru democrație. *Rodica Dumitrescu* 49
Controverse vest-europene : „Dosarul competențelor". *Eugeniu Obrea* 49
Roma. Scadențe și confruntări. *Rodica Dumitrescu* . . 50
Lisabona. Față în față – guvern și parlament. *Rodica Dumitrescu* 50
Madrid. Vot pentru democrație. *Rodica Dumitrescu* . . 51
Köln. Congresul extraordinar al P.S.D. *Vasile Crișu* . . 51
Lisabona. Noul guvern – suport politic fragil. *Mihai Fabian* 52
Piața comună. „Trenul monetar" la început de cursă... *Eugeniu Obrea* 52
Bruxelles. Alegeri care n-au adus clarificări. *M. Ramură* 52
Problema cipriotă. *I. Madoșa* 52

America

S.U.A. Turneul președintelui Carter. *Stelian Țurlea* . . 2
Santiago de Chile. Referendum controversat. *Anca Voican* 2
S.U.A. Un turneu „simbolic". *Stelian Țurlea* 3
Ciudad de Mexico. Complexitatea agendei guvernamentale. *Anca Voican* 3
Quito. Semnificațiile unui referendum. *Anca Voican* . 4
Washington. Mesajul la „starea uniunii". *Marcel Negreanu* 5
Washington. Administrația Carter : politică economică „moderată". *Stelian Țurlea* 6
San Jose. Confruntări electorale și programe politice. *Anca Voican* 6
Grenada – 4 ani de la independență 7
America Latină. O corelație esențială : pacea și independența națională. *Anca Voican* 7
Dezacorduri monetare americano-vest-germane. *Vasile Crișu* 9
America Latină. Noi forme de colaborare a forțelor progresiste, democratice naționale. *Dan Bulgăr* . . . 10
Managua. Mișcarea antidictatorială. *Anca Voican* . . 11
Bogota. Proces electoral în context nou. *Anca Voican* . 11
Washington. Minerii și legea Taft-Hartley. *Stelian Țurlea* 12
Un erou al independenței : Jose de San Martin. *Anca Voican* 12
America Latină. Mișcările populare și transformările înnoitoare. *Anca Voican* 13
Intrevederea Carter-Callaghan. *Stelian Țurlea* 14
Washington. „Noi direcții" în politica față de America Latină și Africa. *Anca Voican* 14
Ottawa. Probleme economice cu reflex politic. *Stelian Țurlea* 14
Washington. Încheierea turneului prezidențial . . . 15
Caracas. Cooperare pentru dezvoltare. *Anca Voican* . 15
Lima. Continuitate prin transferul puterii. *Anca Voican* 16
Mexic. Partidele și reforma politică. *Anca Voican* . . 17
Washington. Reglementarea statutului Canalului Panama. *Anca Voican* 18
Washington. Atac frontal în economie. *Stelian Țurlea.* 19
Țările Grupului andin. *Eugen Pop* 19
Washington. Contenciosul americano-japonez. *Stelian Țurlea* 20
Washington. În perspectiva alegerilor din noiembrie. *Stelian Țurlea* 23
Santo Domingo. Succesul electoral al opoziției. *Vasile Crișu* 23
Washington. N.A.T.O. și „L.T.D.P.". *Stelian Țurlea* . . 24
Bogota. După alegerile prezidențiale. *Sabina Diaconu* . 25
Ciudad de Panama. Noul statut al Canalului Panama. *Anca Voican* 26
Lima. Transferul puterii către civili. *Anca Voican* . . 26
Canada. Energia – obiectiv național prioritar. *Stelian Țurlea* 27
La Paz. Scadență electorală. *Anca Voican* 28
Venezuela. Nu numai un fluviu de petrol. *Anca Voican* . 28
Washington. Campania electorală și „spiritul lui '78". *Stelian Țurlea* 29
Quito. Va fi necesar un al doilea tur de scrutin? *Anca Voican* 29
Columbia. Ritmurile timpului. *P. George* 30
La Paz. Transfer precipitat al puterii. *V. Tudor* . . . 31
Chile. Divergențe în cadrul juntei. 32
Jamaica. Programe guvernamentale de dezvoltare. *V. Tudor* 32
Washington. Raporturile Executiv-Legislativ. *S. Țurlea* 33

Numărul revistei

Buenos Aires. Noua structură a guvernului. *Al. Țudor.* . 33
Managua. Operațiunea surpriză de la Palatul Național. *Eugeniu Obrea* 36
Tendințe actuale în relațiile interamericane. *Eugen Pop* 36
Washington. Problemele majore și „inerția" Congresului. *Stelian Țurlea* 37
Managua. Represiune și impas politic. *Anca Voican* . 37
Managua. Impasul politic al regimului 38
Costa Rica. Un „țărm bogat". *Al. Tudor* 38
Managua. Accentuarea tensiunii. *Anca Voican* . . . 39
Washington. Strategia economică în campania pentru Congres. *Stelian Țurlea* 41
Autobiografii latino-americane. *Eugen Pop* 41,42
Panama. Guvern civil, continuitate politică. *V. Tudor* . 42
Brasilia. Noul președinte și sensul reformelor. *Anca Voican* 43
Ottawa. „Urgențele inseparabile" ale noii sesiuni parlamentare. *Stelian Țurlea* 43
Republica Panama – 75 de ani de independență . . 45
America Latină. Continuitate și schimbări. *Anca Voican* . . 46
Un nou stat : Dominica 46
Washington. Alegerile de la jumătatea mandatului. *S. Țurlea* 47
Caracas. În așteptarea scrutinului prezidențial. *Anca Voican* 47
Managua. Opoziția refuză „să împartă puterea" *Al. Tudor* 47
Brasilia. Scrutin echilibrat. *Anca Voican* 48
La Paz. Armata preia puterea. *V. Tudor* 49
Venezuela la ora alegerilor. *Paul Alexandru Georgescu* 49
Venezuela : rezultatul alegerilor. *S. Bondoc* 50
Washington. Lupta împotriva inflației. *Stelian Țurlea* . 52
Quito. Deblocarea procesului electoral. *Anca Voican* 52

Africa, Asia, Oceania

Orientul Mijlociu. Înfăptuirea unei păci trainice necesită realism politic. *Crăciun Ionescu* 2
Birmania. Dezvoltarea agriculturii. *Liana Enescu* . . . 2
Sudan. Semnificația unor proiecte economice. *Iosif Socaciu* 2
Scindarea Partidului Congresului Național Indian. *L. Nichifor* 3
Rhodesia, Namibia – Premise pentru '78. *Dumitru Constantin* 3
Orientul Mijlociu. Intensă activitate diplomatică. *Crăciun Ionescu* 4
Orientul Mijlociu. Relansare diplomatică. *Crăciun Ionescu* 6
Rhodesia. Tratativele din Malta. *Dumitru Constantin* . 7
Tokio. Agenda priorităților guvernamentale. *Marcel Negreanu* 7
Sri Lanka. Coordonate ale dezvoltării. *Sabina Diaconu* 7
Sesiunea jubiliară a Comitetului de Eliberare al O.U.A. *Sabina Diaconu* 8
Noi evoluții în conflictul etiopiano-somalez. *Dumitru Constantin* 8
Ciad. Un pas spre reconciliere națională. *Dumitru Constantin* 8
Salisbury. Un „acord" contestat. *Dumitru Constantin* . 8
„Declarația de la Cotonou". *Haralambie Alexe* . . . 9
Dakar. Alegeri prezidențiale și legislative. *Sabina Diaconu* 9
Australia – în căutarea unui nou echilibru. *Marcel Negreanu* 9
Primul an al guvernului Desai. *Liana Enescu* 10
Ghana. Priorități ale dezvoltării. *Gheorghe Dragoș* . . 10
Salisbury. Substratul „reglementării interne". *Dumitru Constantin* 11
Delhi. Alegeri locale. *L. Nichifor* 11
R. A. Siriană. Coordonate ale progresului și prieteniei. *Crăciun Ionescu* 11
Zona Oceanului Indian. Evoluții politico-economice. *Liana Enescu* 11
Etiopia–Somalia. Spre o reglementare a conflictului? *Dumitru Constantin* 12
Solidaritate militantă cu lupta popoarelor din Africa australă. *Dumitru Constantin* 12
Rhodesia. „Acordul de reglementare internă". *Liana Enescu* 12
Invadarea sudului Libanului. *Crăciun Ionescu* 13
Japonia. Contraste și strategii economice. *Silviu Brucan* 13
Cerința urgentă a retragerii trupelor israeliene din sudul Libanului. *Crăciun Ionescu* 14
Jakarta. Opțiune pentru continuitate. *Liana Enescu* . . 14
Apartheidul – un dosar care acuză 14
Libia. Importante realizări în cadrul planului cincinal. *Sabina Diaconu* 14
Egipt. Repere ale dezvoltării. *C. Oprică* 14
Orientul Mijlociu. Imperativele reglementării politice . 15
Monrovia. Un acord cu implicații pozitive. *M. Marius* . 15

	Numărul revistei
Alger. Congresul F.L.N. *Sabina Diaconu*	15
Orientul Mijlociu. Înlăturarea factorilor de încordare. *Crăciun Ionescu*	16
Manila. Alegerile din 7 aprilie. *L. Nichifor*	16
Rhodesia. O nouă conferință. *Dumitru Constantin*	16
Ciad. Priorități ale demarajului economic	16
Cerințele unei păci juste și durabile în Orientul Mijlociu. *Crăciun Ionescu*	17
Sierra Leone. Direcții ale planului național. *Dumitru Constantin*	17
Creșterea rolului statului în țările africane recent eliberate. *Sabina Diaconu*	17
Rhodesia. Contacte numeroase, clarificări puține. *Dumitru Constantin*	17
Namibia. *Dumitru Constantin*	18
Japonia. Între modernitate și tradiție. *Silviu Brucan*	18
Sesiunea extraordinară a Adunării Generale a O.N.U. privind Namibia. *Sabina Diaconu*	19
Evenimentele din Afganistan. *Liana Enescu*	19
Secvențe libaneze. *Constantin Oprică*	19
Africa australă. Noi elemente de tensiune. *Dumitru Constantin*	20
Orientul Mijlociu. Necesitatea unor noi eforturi. *Crăciun Ionescu*	20
Israel. Preocupări economice actuale	20
Afganistan. După instalarea noului regim. *Liana Enescu*	20
Ciad. O situație complexă	20
Dacca. Mutații politice și alegerile. *Liana Enescu*	21
Afganistan. Noi orientări. *L. Nichifor*	21
Ziua eliberării Africii. *Dumitru Constantin*	22
Evenimentele din Zair. *Dumitru Constantin*	22
Sudan. Obiectivele planului șesenal. *Sabina Diaconu*	22
Orientul Mijlociu. Un proces de ameliorare. *Crăciun Ionescu*	23
Dacca. Primele alegeri prezidențiale. *Liana Nichifor*	24
Kabul. Sensul primelor măsuri. *Liana Enescu*	24
Orientul Mijlociu. Optimism deteriorat de incidente. *I. Crăciun*	25
Zair. Situația din Shaba. *Dumitru Constantin*	25
Ciad. Noi tensiuni interne. *Dumitru Constantin*	25
Mozambic. Strategii ale dezvoltării. *Sabina Diaconu*	26
Madagascar. *Dumitru Constantin*	26
Orientul Mijlociu. După retragerea israeliană din Liban. *Crăciun Ionescu*	26
Evenimentele de la Sanaa și Aden. *Crăciun Ionescu*	27
Japonia-Asia de sud-est. Dezvoltarea relațiilor economice. *Stelian Turlea*	28
Orientul Mijlociu. Evoluții în zig-zag. *Crăciun Ionescu*	28
Canberra. Tensiune economică în relațiile cu Occidentul. *Stelian Turlea*	28
Întărirea unității și solidarității africane. *I. Madoșa*	28
Orientul Mijlociu. Relansare diplomatică. *Crăciun Ionescu*	29
Accra. Noul șef al statului	29
Delhi. Schimbări guvernamentale. *Liana Enescu*	29
Islamabad. Un nou cabinet. *L. Nichifor*	29
Orientul Mijlociu. Reuniunea de la Leeds. *I. Giurgiu*	30
Independența Insulelor Solomon	30
Nouakchott. După lovitura de stat. *Sabina Bondoc*	30
Kuala Lumpur. Opțiuni politice și economice. *Liana Enescu*	30
Micronezia. Miza unui referendum. *L. Nichifor*	30
Conferința la nivel înalt a O.U.A. *Paul Diaconu*	31,32,33
Orientul Mijlociu. Ușa rămîne deschisă... *Crăciun Ionescu*	31
Namibia. Se conturează momentul independenței ? *Dumitru Constantin*	31
Kabul. Obiective prioritare. *Liana Enescu*	31
Liberia. Succese ale dezvoltării. *Sabina Bondoc*	31
Orientul Mijlociu. Impas și tatonare. *Crăciun Ionescu*	32
Namibia. După votul din Consiliul de Securitate. *Dumitru Constantin*	32
Orientul Mijlociu. Eforturile diplomatice vor continua. *I. Madoșa*	33
R.P. Congo. Opțiuni socialiste — realizări practice. *C. Dumitru*	33
Tokio. Ascensiunea yen-ului poate fi oprită ? *George Serafin*	34
Orientul Mijlociu. Anunțarea întîlnirii de la Camp David. *I. Madoșa*	34
India. Politica agricolă. *Liana Enescu*	34
Gabon. „Operațiunea renovare". *Dumitru Constantin*	34
Afganistan. Consolidarea noilor structuri social-economice. *Liana Nichifor*	34
Namibia. În perspectiva independenței. *Dumitru Mirileanu*	35
Beirut. Eforturi de normalizare. *A. Gheorghiu*	35
Înaintea reuniunii de la Camp David. *I. Madoșa*	36
Concilierea angolezo-zaireză. *Dumitru Constantin*	36
Iran. Priorități ale dezvoltării industriale. *Ilie Olteanu*	37
Orientul Mijlociu. Reuniunea de la Camp David. *Ion Madoșa*	37
Etape ale dialogului egipteano-israelian. Cronologie	37
De la King David la Camp David. *Crăciun Ionescu*	38
Teheran. Evoluția situației. *Ilie Olteanu*	38
Guineea-Bissau. Opțiuni ale dezvoltării. *S. Bondoc*	38
Namibia. „Planul Waldheim" și obstrucțiile regimului de la Pretoria. *Sabina Diaconu.*	38
Camp David. Încheierea reuniunii tripartite	39
Teheran. Dezbaterile parlamentare. *N. Pătrașcu*	39
Seismul din estul Iranului. *Liana Enescu*	39
Mali. Opțiuni ale dezvoltării independente. *Aurel Zamfirescu*	39
Necesitatea unor noi eforturi pentru soluționarea justă și durabilă a problemelor Orientului Mijlociu	40
Islamabad. Opțiuni interne. *Liana Enescu*	40
Pretoria — Salisbury. Escaladarea obstrucționismului. *Dumitru Constantin*	40
Dacca. Noi evoluții politice. *L. Nichifor*	40
Guineea. Coordonate ale dezvoltării independente. *Sabina Bondoc*	40
Nigeria. Prioritatea valorificării resurselor naturale	40
Japonia. Sesiunea extraordinară a Dietei. *Paul Diaconu*	40
Orientul Mijlociu. Dezbateri, contacte	41
Evenimentele din Liban. *C. Ionescu*	41
Un nou stat : Tuvalu	41
Bangladesh. Ritmurile noi ale dezvoltării. *Cornel Negrea*	41
Resursele naturale ale țărilor africane. *Sabina Diaconu*	41
Libanul trebuie să-și recapete liniștea ! *Crăciun Ionescu*	42
Teheran. Context politic intern. *L. Nichifor*	42
R.D.P. a Yemenului. Coordonate ale dezvoltării. *Sabina Diaconu*	42
Kenya. Opțiune pentru continuitate. *Dumitru Constantin*	42
Liban. Reuniunea interarabă de la Beit Ed Dine. *I. Crăciun*	43
Orientul Mijlociu. De la Camp David la "Blair House", *Ion Madoșa*	43
India. 18 luni de guvernare „Janata". *Liana Enescu*	43
Somalia. Programe de perspectivă. *Dumitru Constantin*	43
Orientul Mijlociu. Evoluția negocierilor. *I. Madoșa*	44
Normalizarea raporturilor dintre Angola și Zair. *M. Marius*	44
Namibia. Exigențe ale independenței reale. *Sabina Diaconu*	44
Coordonate ale problemei rhodesiene. *Dumitru Constantin*	44
Namibia. Imperativul independenței autentice. *S. Bondoc*	45
Convorbirile la nivel înalt siriano-irakiene	45
Kabul. Definiri programatice. *Liana Enescu*	45
Negocierile tripartite de la „Blair House"	46
Bagdad. Conferința arabă la nivel înalt. *I. Madoșa*	46
Teheran. Formarea unui nou guvern. *Liana Enescu*	46
Ostilitățile dintre Uganda și Tanzania. *Dumitru Constantin*	46
Angola. Petrolul și reconstrucția națională. *C. Dumitru*	46
Stadiul negocierilor de la „Blair House". I. Madoșa	47
Teheran. Guvernul militar și evoluția situației. *Liana Enescu*	47
India. Alegerile din Chikmagabur. *Liana Nichifor*	47
Orientul Mijlociu. „Ultima zecime de drum". *Crăciun Ionescu*	48
Wellington. Contextul alegerilor parlamentare. *Radu Toma*	48
Teheran. Programul noului guvern. *Liana Nichifor*	48
Zair. Direcții prioritare ale preocupărilor economice. *Dumitru Constantin*	48
Orientul Mijlociu. Eforturi pentru depășirea pauzei în negocieri. *I. Crăciun*	49
Solidaritate cu poporul palestinian. *Crăciun Ionescu*	49
Coasta de Fildeș. Simboluri ale dezvoltării economice	50
Orientul Mijlociu. Eforturi pentru depășirea impasului. *Crăciun Ionescu*	50
Tokio. Fundalul schimbării de premier. *Stelian Țurlea*	50
Namibia. Imperativul independenței reale. *Sabina Diaconu*	50
Orientul Mijlociu. O săptămînă de intensă activitate diplomatică. *Crăciun Ionescu*	51
Teheran. Situația rămîne „blocată". *L. Nichifor*	51
Problema Namibiei cere o soluție grabnică, justă. *Sabina Diaconu*	51
Kenya. Valențe ale modernizării. *N. Stancu*	51
Bahrein. „Arhipelagul aurului negru". *Crăciun Ionescu*	51
R. P. Bangladesh. Obiective ale dezvoltării. *Liana Enescu*	51
Normalizarea relațiilor chino-americane	52
Orientul Mijlociu. Pauză de reflectare. *N. Pătrașcu*	52
Lusaka. Scrutinul prezidențial. *S. Bondoc*	52

Convorbiri, interviuri

JOOP IJSBERG	1
LOPO DO NASCIMENTO	7
EZZEDIN ALMABRUK	10
EDMUND DELL, ELLIOTT HAYNES, DUDLEY PINKS, AAGE LOMMER	11
SANTIAGO CARRILLO	12,37
KIM IONG NAM	12
WILLI STOPH, dr. AHMET TANER KISLALI	13
Prof. dr. HELMUTH BÖHME, MARVAN QASEM	14
GIANNI CERVETTI, DAVID H. LAMBERT	15

Numărul revistei

LAYACHI YAKER, MASASHI ISANO, LUCIANO RADI, VALENTIN LIPATTI, GERALD KAUFMAN 16
NGUEMA ESONO NCHAMA, WANG LI, MUSTAFA ÜSTÜNDAG, AHMED SULTAN 17
VANG PIN-NAN, GUTTORM HANSEN 18
JOSEF KEPA, BANZRAGCIIN LAMJAV, ROGER J. A. FELLI, ALFREDO PIO DA RODA, CARLOS SANSORES PÉREZ . 19
dr. TOH CHIN CHYE, TEOMAN KÖPRÜLÜLER 20
Ancheta internațională la TIBCO 20
ABDULLAH EL-AHMAR 21
SHARIF EMAMI 22
NGUYEN DUY TRINH 23
Anchetă cu tema „Relația învățământ–dezvoltare" . . . 23
JOSEPH GARBA 24
Personalități britanice despre vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu 24
AHMED BENCHERIF, LARS WERNER, OTUMFUO OPOKU WARE al II-lea, IHSAN TEKIN, EMILIO EDUARDO MASSERA SIMEON AKÉ, MILTON F. ROSENTHAL, GEORGE VEST, TAKEO MIKI, GIULIO CARLO ARGAN, MEHMET ÜNALDI, JANES STANOVNIK, FRANK JOAO DA COSTA . . . 27, 28
M'HAMED BOUCETTA, NAM PHOONWATHU, J. M. BOURCHIER, DRAMANE OUTTARA 29
JOERGEN JENSEN, GUILERMINA SANCHEZ MEZA DE SOLIS 30
LOUIS SYLVAIN-GOMA, OSCAR ANTONIO MONTES, ANDREW YOUNG 31
ANTONIO HERNANDEZ GIL, KAZEM KHOSROWSHAHI, LORDUL BESSOROUGH, AVERELL HARRIMAN, dr. ABDULAY CONTEH, MICHEL ALLADAYE, ABDUL CADER SAHUL HAMMED 33
UMBA DI LUTETE, BEN AMATHILA, SHOICHI MIYAKE 34
Oaspeți la manifestația de 23 August 36
BENNIE D. WERNER, ELADIO GARCIA GASTRO . . . 36
BENJAMIN THOMAS FORD 37
PAJIM STENKAMP, BESIM ÜSTÜNEL, dr. BIBIANO OSORIO TAFALL 38
UPADIT PACHARIYANKUN, STEPHEN DLAMINI . . 39
DATUK LEW SIP HON 40
Participanți la reuniunea balcanică asupra protecției mediului înconjurător 40
DIDIER RATSIRAKA, MOHAN DHARIA, HERMAN VERBEEK, H. WALTMANS, GIORGIO BENVENUTO . . 41
Anchetă internațională TIB '78 42
JOSÉ LÓPEZ PORTILLO, RICHARD HAUSER 42
ANTONIO MAIDANA, DAVID STEEL, AHTI PEKKALA, PAUL-RUDOLF JOLLES, ABDEL SALAM DAJANI . . 43
BETTINO CRAXI, TAN SRI DATUK HAGI OMAR YOKE LIN ONG, TEUVO AURA, SANTIAGO ROEL GARCIA . . 44
PUCEK ZDENEK, BERND NIEHAUS 45
Participanți la masa rotundă „Tineretul și colaborarea balcanică" 45
BIJU PATNAIK, TATSUSHIRO UCHIYAMA, VASILII IVANOVICI DROZDENKO 45
ALAIN POHER, JEAN BEMANANJARA, FRANCISCO DA COSTA GOMES, WILLY BALD PAHR 46
BÜLENT ECEVIT, JOAQUIM ALBERTO CHISSANO, CESAR VALVERDE VEGA, ROBERT MUGABE, J. L. S. ABBEY, ANANI KUMA AKAKPO-AHIANYO 48
MICHAEL BLUMENTHAL, GIANCARLO PAJETTA, MANUEL AZCARATE 51
JEAN FRANÇOIS-PONCET, AMINTORE FANFANI, AL RASHID AL TAHER BAKR, ROBERT KRIEPS . . . 52

Reportaj pe glob

Simfonia în piatră a Barcelonei. *Anca Voican* 1
Pe malurile Savei... *Eugeniu Obrea* 1
Calendarul aztec. *Rodica Dumitrescu* 1
Bonn – cele două chipuri. *George Serafin* 2
Havana. *George G. Potra, Alin Genescu* 2
Zigguratul. *Ilie Șerbănescu* 2
Papucii dintr-un ev apus. *Corneliu Vlad* 2
Culorile Atenei. *Crăciun Ionescu* 3
Scrisoare de pe Transamazonia. *Costin Sitaru* . . . 3
India – mai departe de Agra. *Eugeniu Obrea* . . . 5
Cairo. *Crăciun Ionescu* 7
Secretul finlandez. *George Serafin* 7
Însemnări din Belgrad. *Aurel Dumitrescu* 8
Brasilia. *Gheorghe R. Burlacu* 8
Imagini kuweitiene. *Crăciun Ionescu* 9
Casablanca. *Mircea S. Ionescu* 10
Secvențe olandeze. *Nicolae Moraru* 10
Cracovia. *Ștefan Zaides* 11
Cappadocia de altădată și de azi. *Ruse Nedelea* . . 11
R.D. Germană. Realizări și perspective. *Alexandru Ginju* 12
Italia în aceste zile. *Victor Stamate* 12
Simbolul permanent al Atenei. *I. Madoșa* 13
Karachi. *Iosif Socaciu* 13

Numărul revistei

Senegal. *Doina Topor* 14
New York-ul și sudul fierbinte. *Nicolae Dan Fruntelată* . 14
Yucatan. *Rodica Dumitrescu* 15
Itinerare ale colaborării româno-siriene. *Petre Uilăcan* 16
Danemarca. Ingeniozitate în locul resurselor. *Ilie Șerbănescu* 16
Rangoon. *Rodica Docea* 17
„Ubungo" – simbol al cooperării româno-tanzaniene *Gheorghe Dragoș* 18
Stăvilarul de pe Amstel. *George Serafin* 18
Bratislava. *Radu Dobre* 19
Bangkok. *Ion Iordache* 19
Cuzco – oamenii și pământul. *Eugen Pop* 20
R.P.D. Coreeană. *Florea Ceaușescu* 21
R.S. Vietnam. *Constantin Prisăcaru* 21
„Insula de smarald". *Gheorghe Dragoș* 21
Itinerar iordanian. *Crăciun Ionescu* 22
Un gaucho la Buenos Aires. *Eugen Pop* 22
Nigeria. *Gheorghe Dragoș* 23
Italia. *Victor Stamate* 23
Tunisia. *Marin Rădoi* 23
Londra, în aceste zile. *George Serafin* 24
Filipine. *Ioan Ivanici* 24
Viena. *Corneliu Vadim Tudor* 24
La Bonn, dialoguri despre cooperare. *Eugeniu Obrea* . 25
Luxemburg. *Marcel Negreanu* 26
India 1978. Itinerar științific. *Ileana Ionescu-Sisești* . . 26
Itinerar în S.U.A. *Dan Grigorescu* 27
Ulan Bator, Darhan. *Ioan Timofte* 28
Culorile Ruhrului. *Eugeniu Obrea* 28
Franța. *Marin Stănescu* 29
Irak. *Ilie Șerbănescu* 29
Hangiou. *Anca Voican* 30
Egipt. *Crăciun Ionescu* 30
Bruxelles – anul o mie. *Marcel Negreanu* 30
Itinerarii cubaneze. *Anca Voican* 31
Elveția. *C. Constantinescu* 31
Operațiunea „Selva". *Eugen Pop* 31,32
Coasta de Fildeș. *Ioan Ivanici* 32
Canton. *Anca Voican* 33
Ecuador. *O. Vasile* 33
Singapore. *Ion Iordache* 33
Indonezia. *N. Stancu* 34
Pakistan. *Iosif Socaciu* 34
Buenos Aires. *Anca Voican* 34
Ontario. *Radu Toma* 35
Popasuri în Vietnam. *Al. Andrițoiu* 36
Libia. *Crăciun Ionescu* 36
Malayezia. *Ion Iordache* 36
R.P.D. Coreeană. *Sergiu Andon* 37
Recife. *Gheorghe R. Burlacu* 37
R.P. Bulgaria. *M. Ion* 37
Mexico. *Rodica Dumitrescu* 38
Repere noi la Addis Abeba. *I. Madoșa* 38
Sudan. *Paul Diaconu* 39
Rodnicii ani ai modernizării Chinei milenare. *Anca Voican* 40
Cipru. *Crăciun Ionescu* 40
Berlin. *N. Dăscălescu* 41
Madrid. *Mihai Fabian* 42
Copperbelt – centura „aurului roșu". *Crăciun Ionescu* . 43
Repere vieneze. *Corneliu Vlad* 44
Turcia. *George Marin* 44
Secvențe algeriene. *Constantin Benga* 45
Turcia. Imagini contemporane. *Ruse Nedelea* . . . 46
R.D. Germană. *Stelian Turlea* 47
Siria. *Crăciun Ionescu* 47
Etiopia. *Florea Țuiu* 48
Liban. *Crăciun Ionescu* 48
Vientiane. *Anca Voican* 49
Prin emiratele golfului de smarald. *Crăciun Ionescu* . . 49
Finlanda. *S. George* 50
Thailanda – între tradiție și înnoire. *Ion Iordache* . . 50
Japonia – imagini contemporane. *George Serafin* . . 51
La Dușanbe, în Tadjikistan. *Margareta Vasiliu* . . . 52
Creație contemporană pe mari înălțimi andine. *Eugen Pop* 52

Economie mondială, știință, cultură

Misterele celui de-al șaselea continent. *Stelian Turlea* . 1
În noul an – vechile probleme... *Eugeniu Obrea* . . . 2
Criza economică mondială și exigențele unui comerț neîngrădit. *dr. Ilie Șerbănescu* 3
Piața comună. De la Bruxelles la Copenhaga – aceleași

Numărul revistei

dosâre transferate. *Eugeniu Obrea* 3
În căutarea viitorului. *Andrei Bacalu* 6
Criza sistemului monetar occidental. *Ilie Şerbănescu* . . 7
Premieră în Cosmos. *Nicolae Creţu* 7
Piaţa comună. „Cei nouă" şi dificultatea armonizării politice. *Eugeniu Obrea* 8
Lichidarea decalajelor – problemă cardinală a lumii contemporane. *Ioan Voicu* 8
O.N.U. şi problemele economiei mondiale. *Ion Goriţă* . 8
O.N.U.D.I. – competenţe sporite. *Marin Buhoară* . . 8
Nelinişte în „Paradisul alb" 9
Economisirea energiei – o preocupare mondială. *Ilie Olteanu* 10
„Soiuz-28". *Nicolae Creţu* 11
Aterizarea avioanelor cu ajutorul laserului 11
Piaţa comună. Convergenţe şi divergenţe. *Ilie Şerbănescu* 13
După 96 de zile – „bun găsit, Pământ !". *Nicolae Creţu* 13
Piaţa comună. În confruntare cu realităţile economice internaţionale. *Ilie Şerbănescu* 14
Istorie şi prognoză în evoluţia climei. *Patrick Brochet* . . 15
C.E.E. „Strategia comună" – şi absenţa soluţiilor. *Eugeniu Obrea* 16
Bogăţiile continentului rece 16
C.E.E./O.N.U. şi dezvoltarea colaborării economice în Europa. *Viorel Popescu* 17,18
„Frontul social". *Eugeniu Obrea* 18
Criza economică mondială şi noua ordine economică internaţională. *dr. Ilie Şerbănescu* 19
Acropole – secolul 24 19
Efort propriu – colaborare internaţională în lichidarea decalajelor. *dr. Ilie Şerbănescu* 20
Inteligenţa – dimensiune la scară cosmică ? 20
Escalada preţurilor pe pieţele internaţionale şi consecinţele ei. *dr. Ilie Şerbănescu* 21
Deşerturile – realităţi, pericole, posibilităţi 21,22
Avignon 1978 – „Jocurile latinităţii". *dr. Virgil Cândea* . 23
Bellagio. Schimbul de valori spirituale. *Vasile Ileasa* . . 23
O nouă imagine a Universului 23-27
Pe Atlantic – într-o ambarcaţiune din piele 28
Ce se întîmplă cu clima terestră ? 29,30
Restructurarea relaţiilor valutar-financiare. *dr. Ilie Şerbănescu* 30
Noi evenimente în spaţiul extraterestru. *Sanda Grigoriu* 30
Şomajul – atribut inseparabil al economiei occidentale. *dr. Ilie Şerbănescu* 31
Noi perturbaţii pe scena monetară occidentală. *Ilie Şerbănescu* 32
„Învăţare şi dezvoltare". *Ana Maria Sandi* 32
„Saliut 6" – „Saliut 29". *Nicolae Creţu* 32
Lichidarea subdezvoltării şi făurirea noii ordini economice. *Constantin Ene* 33
Piaţa comună. De la 9 la 12. *Eugeniu Obrea* . . . 34
Criza economiei capitaliste şi contradicţiile interoccidentale. *dr. Ilie Şerbănescu* 34
Stabilirea unor raporturi echitabile între preţuri pe plan mondial. *dr. Ilie Şerbănescu* 35
„Căsătorie" automobilistică în lumea concurenţei. *M. Ramură* 35
Instabilitatea monetară şi scăderea cursului dolarului. *dr. Ilie Şerbănescu* 36
Soluţionarea problemei alimentaţiei. *Sabina Diaconu* . . 36
Bogăţiile mării. *Daniel Daianu* 36
Geneva. A XVIII-a sesiune a Consiliului pentru comerţ şi dezvoltare. *Teodor Meleşcanu* 37
Conferinţa O.N.U. privind cooperarea tehnică între ţările în curs de dezvoltare. *Ilie Şerbănescu* 37,38
„Soiuz-31" : o nouă săptămână în Cosmos. *Nicolae Creţu* 37
Geneva. Exigenţa creşterii eficienţei şi acţiunilor UNCTAD. *Teodor Meleşcanu* 39
Enigmele Universului 39,40
Piaţa comună. Implicaţiile noului plan monetar. *Ilie Şerbănescu* 40
Sesiunea anuală F.M.I. – B.I.R.D. *dr. Ilie Şerbănescu* . . 41
Valorile culturii şi criza valorilor. *Venera Anghel* . . . 41
Ţările în curs de dezvoltare în comerţul internaţional. *dr. Ilie Şerbănescu* 43
Energia – criza consumurilor şi bogăţia resurselor . . 43
Drumul sinuos al contradicţiilor comunitare. *Eugeniu Obrea* 44
Raportul pe 1978 al Băncii Mondiale. *Ilie Şerbănescu* . 45
„Săracii lumii bogate". *Sanda Grigoriu* 45
Transferul de tehnologie. *Teodor Meleşcanu* 46
Problemele energetice – preocupare generală. *dr. Ilie Şerbănescu* 46
Economia occidentală : binomul redresare – austeritate. *Eugeniu Obrea* 46
Informaţia – „vehicul" în slujba dezvoltării şi păcii. *Ioniţă Olteanu* 47

Numărul revistei

Prioritatea gospodăririi raţionale a energiei. *dr. Ilie Şerbănescu* 47
Accesul tuturor statelor la cuceririle ştiinţei şi tehnologiei moderne. *Valeriu Tudor* 48
Îmbunătăţirea randamentelor – uriaşă „sursă" de energie. *dr. Ilie Şerbănescu* 48
Preocupare pentru creşterea rolului UNESCO. *V. Florean* 49
Punerea în valoare a surselor alternative de energie. *dr. Ilie Şerbănescu* 49
Piaţa comună. Un sistem monetar „în şase" ? *Stelian Ţurlea* 50
Antarctica – un continent al viitorului 50
„S.M.E.", în confruntare cu realităţile naţionale. *Eugeniu Obrea* 51

Istorie, recenzii, seriale

File din istoria secretă a celui de-al doilea război mondial (episoadele 10–12) 1-3
Unirea de la 24 ianuarie 1859. *dr. N. Copoiu* 5
Documentele F.B.I.-ului. în cazul J. F. Kennedy. *Stelian Ţurlea* 7,8
Ecoul internaţional al luptelor clasei muncitoare din România din 1933. *dr. Gheorghe Unc* 9
Despre zăpezi şi erupţii. *Stelian Ţurlea* 10
Noii protagonişti ai pieţei obiectelor de artă : carabinierii 11
Tîrgul negustorilor de arme. *Anthony Sampson* . . 12,13,32,38
Dezastrul „Amoco Cadiz". *Stelian Ţurlea* 14
„Annapurna III" – jurnal de bord 16
„Dosarul aurului". *Radu Toma* 17
1848 – moment al unităţii revoluţionare a poporului român. *Dan Berindei* 20
1848–1948–1978. Trepte ale propăşirii noastre. *Crăciun Ionescu* 24
1848–1948–1978. Adunarea populară din Capitală. *Crăciun Ionescu* 25
„Operaţiunea Empain" 31
Ecoul internaţional al insurecţiei din august 1944. *Gheorghe Zaharia* 35
J. F. Kennedy, Martin Luther King jr. – concluzii finale ? *Stelian Ţurlea* 39
Permanenţa ideii de unitate şi independenţă la români. *N. Pătraşcu* 44
Unirea – creaţia maselor populare. *N. Pătraşcu* . . . 46
Socialismul – cadrul împlinirilor depline ale idealurilor Unirii de la 1918. *Radu Toma* 47
Destinul transatlanticelor 47
Ilegalitatea războaielor de agresiune şi dreptul internaţional. *Ioan Voicu* 48
Viitorul Veneţiei. *Rodica Dumitrescu* 48
Jonestown. Masacrul din junglă 49
Ziare care mor... *George G. Potra* 50
S.U.A. Rezervaţiile de indieni şi petrolul. *Alberto Jacoviello* 51
Robert Kennedy şi vremea sa 52

Profil

ANDREAS VAN AGT 1
LOPO DO NASCIMENTO 6
PETĂR MLADENOV 6
KIRTI NIDHI BISTA 7
ABDUL CADER SAHUL HAMEED 8
ROGER J. A. FELLI 17
RANASINGHE PREMADASA 19
ITZHAK NAVON 20
NIKOS ROLANDIS 21
OLUSEGUN OBASANJO 23
IOSIP VRHOVEŢ 25
MOCHTAR KUSUMAADMADJA 28
LOUIS SYLVAIN-GOMA 30
OSCAR ANTONIO MONTES 30
JULIO CESAR TURBAY AYALA 31
NUR MOHAMMED TARAKI 33
HUA KUO-FEN 34
OLAFUR JOHANNESSON 39
INDALECIO LIEVANO AGUIRRE 40
ZIAUR RAHMAN 41
DANIEL ARAP MOI 43
ARISTIDES ROYO 44
OLA ULLSTEN 48
MENGISTU HAILE-MARIAM 49
JEAN FRANÇOIS-PONCET 51
MASAYOSHI OHIRA 52